

Giới thiệu Chàng Quân Gia Cứng Nhắc

Truyện Chàng Quân Gia Cứng Nhắc, một câu chuyện tình yêu rất lãng mạn hài hước có một gây cười và kịch tính. Ban đầu tuy có hơi lạnh lùng trong chuyện tình cảm nhưng họ đã nhanh chóng tới bên nhau vượt qua bao nhiêu khó khăn của gia đình và cuộc sống.

Cô là một tiểu thư nhà giàu từ nhỏ đến lớn chưa từng làm bất cứ việc gì nặng nề, điều đặc biệt là bên cô lúc nào cũng có một người đi theo chăm sóc đó chính là anh quân gia đẹp trai. Cho đến khi cô trưởng thành anh chưa hề nở một nụ cười đối với cô mặc dù cô làm đủ mọi cách trêu chọc anh. Cho tới một ngày cô quyết đi du học, tất nhiên anh quân gia sẽ theo chăm sóc cho cô điều đó làm cô cảm thấy rất phấn khích.

Hai người sang nước ngoài ngày đầu tiên thì cô bắt đầu giữ những mảnh khõe trêu chọc anh, bắt anh phải cười phải là người thuộc về cô, anh nấu ăn rất ngon và vô tình cô đã thưởng cho anh một nụ hôn tuy lúc đó cơ mặt anh không hề có một biểu cảm nhưng thời gian còn dài rồi cô cũng sẽ chinh phục được anh.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Quân Gia Cứng Nhắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Luân Đôn Điện Buckingham đường cái số năm mươi mốt

Nơi này là trường học quân gia nổi tiếng nhất toàn Anh quốc, rất nhiều quân gia ưu tú hoàn toàn thụ huấn ở đây, huấn luyện dày đặc nghiêm khắc, trở thành một quân gia có năng lực siêu cấp.

Khâu Trí Đạc, một người đàn ông tuổi trẻ đến từ Đài Loan, ở giữa một đám người phương Tây tóc vàng đặc biệt dễ thấy.

Cho nên hẳn khiến người ta chú ý chẳng qua là hắc tóc đen, da vàng là đặc tính chủng tộc Đông Phương, còn bao gồm đáng người hẳn còn trẻ cùng tuổi.

Lúc tiếp nhận ghi danh thụ huấn người đảm trách nhìn thấy hẳn thì giật mình sửng sốt, còn cười cười nói đối với hẳn: "Xin lỗi, nơi này của chúng tôi không phải là trung tâm huấn luyện người mẫu."

"Tôi biết, hơn nữa tôi cũng không phải là tới nơi này làm người mẫu, tôi là một người quân gia." Khi hẳn nói hẳn là quân gia thì bộ dạng hẳn một bộ kiêu ngạo làm cho người ta không khỏi sửng sốt.

Hắn lấy công việc của hẳn mà kiêu ngạo, hẳn thích công việc của hẳn, mặc dù hẳn có chút nghiêm túc, tựa như một dạng lão quân gia thâm niên của hoàng gia cổ đại bất cầu ngôn tiểu (nghiêm túc).

Hôm nay là ngày hẳn kết thúc tập huấn, hẳn mang theo thành quả thụ huấn chuẩn bị trở về vào dinh thự quản lý cùng cuộc sống của chủ nhân, không nghĩ tới, khi hẳn tràn đầy tự tin bước vào cổng, trở lại gia viên mà hẳn cư ngụ hai mươi lăm năm, đồng thời cũng là nơi hẳn công tác, nhận được một tin tức sấm sét như vậy. . . . .

"Trí Đạc, cậu làm quân gia thật là đáng tiếc!" Nhìn bản kế hoạch trên tay, nụ cười trên mặt Phạm Đế Tư thỏa mãn chưa từng giảm xuống.

"Thiếu gia xin đừng nói như vậy." Nghe thiếu gia mà mình hầu hạ vài năm khen nói như vậy, nội tâm hẳn lại đắc ý lại vui mừng. "Đây là việc tôi phải làm." Hẳn cung kính khẽ cúi mình vái chào.

Phạm Đế Tư nhìn người từ nhỏ lớn lên cùng mình, bạn chơi từ tuổi thơ kiêm bạn học đại học nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt mà phân rõ chủ tớ, trong lòng có cảm giác rất vô lực.

Trí Đạc là một thanh niên vô cùng có đầu óc buôn bán, hẳn lúc ở kỳ thi lại muốn buông tha mà đi bán tự nguyện, quyết định dự thi tuyển sinh khoa ăn uống.

Phạm Đế Tư biết tâm nguyện của hẳn, hẳn tương tượng hẳn kính yêu một dạng của phụ thân, làm một gã quân gia xứng chức, thay chủ nhân chia sẻ công việc, cũng bởi vì chủ nhân mà tự mình bận rộn chế biến thức ăn dinh dưỡng lại mỹ vị, làm chút thức ăn khuya, hẳn thích chiêu cố người khác, cho nên từ nhỏ hẳn xem thành chủ nhân mà tôn kính, phục vụ, mặc cho Phạm Đế Tư nói thế nào, hẳn vẫn không thay đổi, khiến cho Phạm Đế Tư thường là vừa bực mình vừa buồn cười.

Bất quá, đối với bất kỳ yêu cầu của hẳn, Trí Đạc cũng chưa từng phản đối, giống như chuyện dự thi đại học, một câu của hẳn, "Minh tương đối cần một tổng quản có thể sau này giúp mình chia sẻ công việc." Hẳn liền buông tha chuyện dự thi khoa ẩm thực, tạo nên đứng đầu bảng khoa về thành tích ưu tú học tập, thành bạn học đại học của hẳn.

Mặc dù mấy đời Khâu gia làm việc ở Phạm gia, nhưng Phạm Đế Tư không cho là Trí Đạc cũng đi cùng hướng với phụ thân hẳn, tổ phụ đường giống

nhau, hẳn không phản đối Trí Đạc rời khỏi Phạm gia, càng không để ý Trí Đạc không có giống một dạng phụ thân hẳn mà chiều cố tất cả chuyện lớn nhỏ Phạm gia bọn họ.

Bất quá rõ ràng, Trí Đạc lại vô cùng để ý.

"Trí Đạc, cậu biết mình vẫn luôn đem cậu trở thành anh em mà đối đãi, cậu vẫn làm rất tốt, mình rất cảm tạ cậu nhiều năm qua vì mình mà làm hết thảy." Phạm Đế Tư cảm khái nói.

Kể từ sau khi phụ tá của hẳn kiêm bạn tốt phản bội hẳn, chuyện công việc lại càng tới càng nhiều, làm phiền Trí Đạc giúp một tay, hẳn có thể tránh lo âu công việc về sau, đáng tiếc. . . . .

Nếu không phải là hẳn không tìm được người tốt hơn, hẳn cũng sẽ không lựa chọn đem trợ thủ tốt chuyện nghiệp cùng trên sinh hoạt tốt như vậy mà tặng cho cái đại phiền toái đó.

"Thiếu gia, cậu có chuyện phiền lòng?" Khâu Trí Đạc nhạy cảm phát hiện mặt thiếu gia lộ vẻ ưu sầu, này không được, khi quản gia muốn cho chủ nhân cuộc sống thoải mái, cũng muốn cho tâm tình chủ nhân vui vẻ, hẳn phải tra rõ là nguyên nhân gì để cho thiếu gia hẳn luôn luôn kính yêu khổ não, cũng nghĩ hết biện pháp để giải quyết.

"Đúng vậy a, mình có chuyện muốn phiền cậu." Phạm Đế Tư cười khổ.

"Thiếu gia đừng nói như vậy, chỉ cần chuyện có thể làm cho thiếu gia bớt buồn phiền, Trí Đạc sẽ làm tất cả."

Nghe vậy, Phạm Đế Tư mừng rỡ mà cười ra. "Trí Đạc, cậu thật là giúp mình một việc lớn." Không cho hẳn có cơ hội hỏi thăm, Phạm Đế Tư một hơi liên hồi nói xong. "Thiên Thiên tháng sau sẽ tới Anh quốc tự mình du lịch hai tháng, xin mời cậu giúp mình nhìn nó, chiều cố nó, đừng làm cho cuộc sống của một cô gái ở Anh quốc, quá nguy hiểm"

Khâu Trí Đạc nghe không khỏi sửng sốt.

"Thiếu gia. . . . ." Hẳn nhất định là nghe lầm, thiếu gia làm sao có thể đem hẳn giao cho cái đó. . . . . Cái mà nữ đó!

"Trí Đạc, mình không tìm được người có thể giúp mình chuyện này, nếu không phải là bất đắc dĩ, mình cũng không muốn để cho cậu rời khỏi, nhưng mà. . . . . Ai!" Phạm Đế Tư xoa huyệt Thái Dương, nhức đầu nói.

"Thiếu gia, Phạm gia nhân tài nhiều lắm, tại sao phải chọn tôi?" Đây là chỗ hẳn bách tư bất đắc kỳ giải (trăm mối vẫn không có cách giải), Phạm gia gia nghiệp lớn, không thể chỉ có một người cận vệ cũng mời không nổi, cộng thêm Dương Thiên Thiên là con gái một của xí nghiệp Dương thị, hôn ngọc quý trên tay, càng thêm là ngoại tôn nữ duy nhất của Lão thái gia Phạm gia Phạm Thiết Hùng, không có lý nào lại để cho hẳn một gã quản gia nho nhỏ cùng Đại tiểu thư đi đến Anh quốc, cô ấy có thể có lựa chọn tốt hơn.

"Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nếu như không phải là cậu bồi Thiên Thiên đi, chính là Lục Nhi nhà mình bồi cô ấy đi." Nói đến Lục Nhi, Phạm Đế Tư không khỏi thờ dãi.

La Lục Nhi, là vị hôn thê yêu quý của hẳn, cũng là mẹ tương lai của hài tử hẳn, người phụ nữ này tính ôm cái bầu cùng biểu muội cùng đến Anh quốc đi chơi, nói gì hẳn cũng không chịu, phụ nữ có thai! Cộng thêm cô ấy nôn nghén rất nghiêm trọng, còn muốn bước ra khỏi cửa? Hừ, đừng mơ tưởng!

Nhưng Lục Nhi là khắc tinh của hẳn, cho hẳn hai con đường, một là để cho cô cùng bạn tốt kiêm bạn học thời đại học cùng đi Anh quốc nghỉ hè, hai là hẳn thuyết phục Trí Đạc, để cho Trí Đạc bồi Thiên Thiên đi, chiều cố cô ấy, bảo vệ cô ấy.

Là Trí Đạc quá khinh thường mình, hẳn không phải quản gia bình thường, hẳn là cận vệ tổng quản huấn luyện võ thuật chịu hình phạt nghiêm khắc, thân thủ của hẳn cũng chuyên nghiệp, ở trong xã hội thượng lưu Âu Mỹ hết sức được hoan nghênh, thậm chí có rất nhiều người nguyện ý lấy giá cao một năm thuê mướn mười vạn Đô-la trở lên mà thuê hẳn phục vụ cho mình.

Bất luận là yến tiệc cỡ lớn hay là tiệc nhà long trọng với hơn trăm người, hẳn cũng có thể một mình ôm lấy mọi việc, mà lại làm rất sinh động, mà kèm theo giá trị, chính là hẳn không lộ ra thân thủ rất cao.

Cho nên, có hẳn đi theo Thiên Thiên cùng đến Anh quốc, tuyệt đối không có ai lo lắng hoặc phản đối.

"Thiếu phu nhân?" Nhắc tới vậy là động phải một người phụ nữ có thai trẻ tuổi, Trí Đạc mày nháu lại.

Chiều nào cô gái trước giường ới phải chết đi sống lại, còn muốn đáp phi cơ đường dài đi đến Anh quốc? Cũng không nghĩ trong bụng của cô đang mang chính là kim tôn Phạm gia!

"Đúng vậy a, nếu không phải là Lục Nhi ra vấn đề khó khăn cho mình, mình cũng không muốn hiện tại thời điểm mình bận rộn nhất để cho cậu rời đi."

Không sai, Thiếu phu nhân chính là điểm yếu của thiếu gia, không giải quyết được cô ấy, thiếu gia liền một ngày không cách nào vui vẻ.

Thân là một người quản gia, chính là muốn chủ nhân tránh lo âu về sau, mặc dù hẳn không muốn chiều cố cái Đại tiểu thư quái quỷ đó, nhưng vì thiếu gia hẳn không thể làm gì khác hơn là ủy khuất một chút, dù sao hai tháng nhịn một chút sẽ trôi qua nhanh thôi.

"Thiếu gia, xin yên tâm, chuyện này liền giao cho tôi, tôi sẽ chiếu cố Đại tiểu thư thật tốt."

"Trí Đạc, cậu quả nhiên không làm cho mình thất vọng." Phạm Đế Tư vui mừng gật đầu. "Thiên Thiên liền làm phiên cậu." Thật tốt quá, cứ như vậy, Lục Nhi cũng không có lý do âm ỉ cùng hấn nữa, có thể thiên hạ thái bình rồi!

"Đây là việc tôi phải làm." Trí Đạc nghiêm chỉnh nói, tiếp theo, khom người, bước chân vững vàng rời khỏi thư phòng.

Trí Đạc mới vừa khép cửa lại, bên trong thư phòng một tấm cửa ngăm khác đi thông phòng khách của Phạm Đế Tư liền lập tức mở ra, chạm mặt hai cô gái khoảng hai mươi tuổi đi ra.

"Ông trời của ta! Hấn thế nhưng đáp ứng!" Lục Nhi ôm một túi kẹo mềm kinh ngạc thấp giọng hô.

Cô tự động chính là đi đến trước mặt Phạm Đế Tư, đặt mông ngồi ở trên đùi hấn ăn kẹo mềm.

Không biết tại sao, sau khi mang thai cô thật thích ăn kẹo mềm, chỉ cần để cho cô ăn kẹo mềm, tình trạng nôn nghén sẽ êm nhẹ một chút, nhưng một loại kẹo mềm ở bên ngoài bán hơn phân nửa chứa nhiều màu sắc, cho nên Phạm Đế Tư đặc biệt xin vạ năng của Trí Đạc, thay cô ấy làm rất nhiều kẹo mềm trái cây thủ công.

"Em phải cùng anh ta đi Anh quốc?" Về mặt Thiên Thiên rất kỳ quái, cười như không cười, làm cho người ta không mò được đầu mối.

"Em lại muốn làm gì?" Thấy về mặt cô ấy, Phạm Đế Tư không khỏi đề cao âm lượng. "Trí Đạc nguyện ý đi theo em tới Anh quốc chiếu cố em, em không nên lại giở trò gì với anh."

Thiên Thiên vô tội nháy mắt mấy cái. "Đế Tư ca ca, làm sao anh nói người ta như vậy?"

"Ý của em là nói anh hiểu lầm em sao?" Hấn nheo mắt lại, êm ái mà lại nguy hiểm hỏi.

"Cái gì a? Đế Tư ca ca, anh không nên làm em sợ."

"Hai người đang nói cái gì a?" Lục Nhi quay lại nhìn hai người bọn họ cãi vã, lại hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

"Không có gì, hôm nay Bảo Bảo có ngoan hay không a?" Phạm Đế Tư lập tức ôn nhu lại ôm chặt thân thể mềm mại nhỏ nhắn trong ngực, bàn tay khẽ đặt ở trên bụng của cô, trông vẻ mặt hạnh phúc.

"Oh, em không chịu nổi." Thiên Thiên thấy biểu ca cùng bạn tốt lại bắt đầu không tự chủ được mà trình diễn màn nóng bỏng đẹp mắt, không khỏi không chịu được liếc mắt. "Lục Nhi, Anh quốc đâu rồi, sẽ chờ cậu đem Bảo Bảo sinh hạ thì sẽ cùng biểu ca đi sau, mình đi Luân Đôn trước mua quần áo cho tiểu bảo bảo khả ái cháu tương lai của mình a!"

"A. . . . . Nhưng mà người ta muốn đi." Lục Nhi mặt buồn bã mà xụ xuống, lấy ánh mắt hi vọng nhìn cha của con cô.

"Lục Nhi, chúng ta nói rồi, Trí Đạc bồi Thiên Thiên đi em sẽ không đi theo." Phạm Đế Tư trở nên nghiêm chỉnh lại. "Mang thai kỳ đầu, không thích hợp ngồi máy bay đường dài, chờ em đem Bảo Bảo sinh hạ, chúng ta lại đi trăng mật, có được hay không?" Hấn ôn tồn khuyên nhủ.

"Thật sao." Lục Nhi hả giận mà dùng sức cắn kẹo thơm mềm.

"Em muốn đi chuẩn bị hành lý." Thiên Thiên đột nhiên hét lớn một tiếng, xoay người chạy nhanh như làn khói, lưu lại một đầu mê hoặc là Phạm Đế Tư cùng Lục Nhi hai mặt nhìn nhau.

"A Đế, Thiên Thiên không phải là ngày 10 tháng sau mới bay sao? Cô ấy sớm như vậy chuẩn bị hành lý làm gì?" Lục Nhi không hiểu hỏi.

"Anh cũng không biết, ngoan, điều này cùng anh không có quan hệ, đến lúc em ngủ trưa rồi, đi thôi." Hấn nhẹ nhàng ôm cô gái yêu mến hướng gian phòng đi tới.

"Em biết Thiên Thiên có thể là không kịp đợi đi, cuối cùng có người có thể bồi cô ấy đi Anh quốc, thời điểm tháng trước cô ấy nói cô ấy muốn đi một mình, gia gia còn phát cáu thật lớn, không cho phép cô ấy đi!"

"Đúng vậy a, thời điểm em nói em muốn đi cùng gia gia liền không nói, chẳng qua là lập tức gọi anh từ công ty chạy về, đem anh chửi mắng một bữa." Nói đến đây hấn cũng rất buồn.

Hiện tại trong lòng gia gia không còn là hấn cái trưởng tôn này, mà là Lục Nhi rồi, cô ấy cùng gia gia nói chuyện phiếm, đánh cờ, ngay cả bồi lão nhân gia ông ấy đi tản bộ, thêm vào đó cô ấy hiện tại lại mang thai tăng tôn mà gia gia mong đợi lâu nay, trong mắt gia gia căn bản chỉ có cô ấy cùng Thiên Thiên.

"Thật xin lỗi nha, em cho là gia gia không nói lời nào là đáp ứng em cùng Thiên Thiên cùng đi Anh quốc, không nghĩ tới chọc ông ấy lại càng không cao hứng." Cô le lưỡi một cái. "Thiếu chút nữa hại Thiên Thiên không được đi Anh quốc, hoàn hảo Trí Đạc nguyện ý giúp chuyện này."

"Đúng vậy a, cho nên em phải ngoan ngoan ở trong nhà an thai, sinh cho anh một Bảo Bảo khỏe mạnh, chờ em đem Bảo Bảo sinh hạ, chúng ta mới có thể đi trăng mật."

"Ồ chung với anh một chỗ mỗi ngày đều giống như ở tuần trăng mật . . . . ." Lục Nhi đỏ hồng khuôn mặt nói.

Nghe lời này, Phạm Đế Tư cười, ánh mắt tràn đầy nhu tình, từ nụ cười của hắn có thể thấy được, hắn cảm giác mình —— rất hạnh phúc.

☆☆☆

Hắn phải bồi cô đi Anh quốc!

Thiên Thiên hưng phấn toàn thân muốn run rẩy, không thể tin được đây là thật !

Từ nhỏ cô đã thích náo hấn đùa dai đối với hấn, bởi vì cô muốn biết hấn trừ một khuôn mặt có vẻ mặt bên ngoài nghiêm túc, còn có thể có nhiều vẻ mặt.

Mỗi lần thấy hấn, hấn cuối cùng là mặc chế phục quản gia mà đi theo bên cạnh ba hấn, học động tác ba hấn hầu hạ người Phạm gia.

Khi thời điểm cô đi theo phía sau môn biểu ca cùng nhau chơi đùa đùa dỡn, hấn không có đi theo mọi người cùng nhau náo, cùng nhau chơi đùa, hấn thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn bọn họ náo loạn một cái, vẻ mặt chuyên chú giống như tiểu lão đầu nhi (ông già nhỏ), lấy thái độ không phù hợp tuổi của mình, cẩn thận tỉ mỉ làm công việc quản gia.

Cô thừa nhận, mình không phải là cô gái khéo léo, cô cũng có một mặt tính nghịch, giống như khi còn bé, mỗi khi trở lại nhà ngoại, chuyện cô thích nhất, trừ đánh vào biểu ca Phạm Đế Tư bên ngoại của cô, chính là thừa dịp người không chú ý mà trêu cợt hấn.

Có ý khi hấn đang cầm cốt dụng cụ trà đưa trà cho khách tìm hiểu lúc trật chân làm hấn té, hại hấn sau đó bị phụ thân hấn hung hăng dạy dỗ một trận, nếu không thì chính là đem toàn bộ hoa cỏ hấn tu bổ tốt rút đi, hại hấn bị người làm vườn chửi rủa.

Đúng vậy, cô chính là cô gái nhỏ bất hảo như vậy, cô thừa nhận, khi đó cô thật rất không hiểu chuyện, nhưng mà kỳ quái, coi như cô làm nhiều chuyện ác liệt như vậy, lại một chút cũng không có đánh tiêu ý niệm làm một gã quản gia của hấn, hấn ý chí rất kiên định làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Dĩ nhiên trò đùa dai của cô không chỉ những thứ này, cô còn lấy nước súng cùng súng không khí bắn qua hấn, cũng cầm tảng đá ném hấn. . . . . Tóm lại, tất cả ác liệt mà chuyện đùa trẻ biết làm cô hoàn toàn đã làm đối với hấn nhưng cô còn chưa từng thấy trên mặt hấn xuất hiện bất kỳ vẻ mặt ngoại trừ nghiêm túc.

Chỉ có duy nhất một lần, khi năm cô mười bốn tuổi, mà hấn mười bảy tuổi ——

Biết rõ trên yến tiệc có rất nhiều khách, biết rõ không đủ người hầu hấn phải hỗ trợ, sung vào làm người hầu bàn yến tiệc, mặc dù lúc ấy hấn mới mười bảy tuổi, dáng dấp cũng đã cao lớn cao ngất. Đẹp trai, tuyệt không thua đại biểu ca thiên tử kiêu từ của cô.

Nhưng cô đơn giản chỉ muốn ở thời điểm đó tìm phiền toái cho hấn ——

"Không cho anh qua." Ngay lúc đó Thiên Thiên mặc cho lễ phục phấn hồng được mẫu thân đại nhân tỉ mỉ chọn lựa, ăn mặc giống như Tiểu công chúa, nhưng hành động lại giống như tiểu thổ phỉ, ngăn ở giữa đường, không để cho người mặc chế phục người hầu bàn Trí Đặc qua.

Hắn nhìn cô một cái."Tôi đang bận."

"Anh bận rộn tôi cũng không cho anh qua." Cô tức giận dâng cao nói, nâng cao cằm khéo léo, bộ bao tay bạch gấm của ngón tay chỉ vào khay làm bằng bạc trên tay hấn bưng."Đây là cái gì?"

"Lão gia giao phó phải đưa trứng cá muối đến trong phòng ăn." Hấn cung kính trả lời.

"Tôi muốn ăn." Vừa nghe đến trứng cá muối, ánh mắt của cô cũng sáng.

Trí Đặc cau mày."Đây là phải chiêu đãi khách quý."

"Tôi bất kể, tôi muốn ăn." Vừa nghe hấn cự tuyệt, cô lập tức khởi xướng tính khí Đại tiểu thư.

"Đại tiểu thư, lão gia đang đợi tôi đưa bữa ăn đi qua, cô muốn ăn trứng cá muối, có thể chờ tôi đưa xong bữa ăn trở lại sẽ giúp cô chuẩn bị một phần hay không?" Hấn thương lượng nói hỏi thăm

"Tôi không muốn!" Cô vừa nghe tức giận hơn."Tôi liền muốn ăn trên tay anh cầm, anh đi nói ông ngoại tôi muốn ăn, hơn nữa tôi còn muốn đưa cho các ca ca ăn!"

"Đại tiểu thư, cô đừng gây khó khăn cho tôi." Khuôn mặt nghiêm túc bắt đầu băng liệt, lộ ra vẻ mặt khó chịu.

Vừa thấy vẻ mặt của hấn có biến chuyển, cô vui vẻ, càng không thể dễ dàng bỏ qua cho hấn.

"Tôi chính là muốn gây khó khăn anh, như thế nào?" Cô hai tay xách eo, một bộ dáng cay cú xảo quyệt.

"Đại tiểu thư, tôi không muốn chậm trễ khách."

"A, không muốn chậm trễ khách, mà có thể chậm trễ tôi à!" Cô đứng lý không buông tha người nói, "Tốt lắm a, anh cũng không cần đưa cái trứng cá muối gì đi chiều đãi khách quý." Lời còn chưa nói hết, tay nhỏ bé của cô duỗi một cái, đoạt lấy khay trên tay hắn kéo, một phen hướng trên đất rớt xuống, trứng cá muối được các đầu bếp xử lý tỉ mỉ chế biến, cứ như vậy bị giày xéo .

"Tôi xem anh phải làm sao, hừ!" Thiên Thiên cười đắc ý nhìn về mặt hắn tái nhợt .

Trí Đạc không nói gì, chẳng qua là lẳng lặng ngồi chồm hổm xuống, thu thập vật liệu cao cấp roi là tả.

Này. . . . . Hắn làm như thế nào mà hướng lão gia khai báo?

Đang lúc cô hưng phấn muốn quở trách hắn đôi câu thì một tiếng hô kinh thiên động địa làm cho cô ngậm miệng.

"Mày ở đây giờ trò quý gì?" Khâu tổng quản thờ phỉ phò đi tới, nhìn trứng cá muối roi là tả, giận đến mắt đều đỏ.

"Con không cảm chắc, không cần thận đồ." Trí Đạc hỏi hột đôi phụ thân nói rõ, không nói ra chuyện hắn bị cô gây khó khăn.

"Cái gì gọi là không cần thận đồ? Mày mà làm chuyện như vậy sao? Thậm chí ngay cả chuyện nhỏ này cũng làm không được, mày. . . . . Mày thật là làm cho cha quá thất vọng!"

"Bốp!"

Một tiếng bạt tai chát chúa vang lên, cô tròn mắt hốc mồm nhìn hướng tổng quản thúc thúc ôn hòa xuất thủ đánh người, một cái tát nặng như vậy, cứ như vậy đánh vào trên mặt hắn, tổng quản thúc thúc tay sức lực lớn đến dọa người, đánh cho khóe miệng hắn cũng chảy máu.

"Mày nói mày phạm bao nhiêu lỗi, a? Chuyện giao phó đến trên tay mày, mày có vài món làm tốt lắm? Như vậy mày làm thế nào mà nhận vị trí quản lý ở trong đại trạch Phạm gia? Cha hôm nay muốn đánh mày tỉnh!" Giận điên lên Khâu tổng quản thuận tay nhặt lên cây gậy trong sân nhà, xuất thủ cũng không chút nào lưu tình đánh.

"Không được! Quản gia thúc thúc, không được đánh hắn." Thiên Thiên dọa sợ, hét lên ngăn cản Khâu tổng quản, nhưng lực lượng của cô quá nhỏ, căn bản không có biện pháp ngăn cản một người đàn ông tráng niên, Trí Đạc vì vậy bị không ít cây.

Tiếng hét chói tai của cô đưa tới trẻ tuổi Phạm gia tụ hội ở sân nhà chú ý —— Phạm Đế Tư cảm đầu hội huynh đệ.

Nghe tiếng hét chói tai của cô, Phạm Đế Tư lập tức chạy tới, "Thế nào?" Hắn nhìn về mặt kinh hoàng của biểu muội quan tâm hỏi.

"Đế Tư ca ca, ô. . . . ." Nhìn thấy đại biểu ca, nước mắt của cô lập tức rớt xuống, nhào vào trong ngực hắn khóc rống thất thanh."Anh kêu quản gia thúc thúc không được đánh Trí Đạc, hắn sẽ đau, hắn cũng chảy máu. . . . ."

Nhìn tình thế hiện nay một chút, Phạm Đế Tư trong lòng đã hiểu.

Hắn cúi đầu trách cứ nhìn cô một cái, cô chột dạ rứt thân thể một cái, vẫn không ngừng nức nở.

"Khâu thúc, đừng đánh." Phạm Đế Tư mở miệng ngăn cản Khâu tổng quản dạy dỗ.

"Thiếu gia, Trí Đạc phạm sai lầm, hắn cho Phạm gia thêm phiền toái, tôi bây giờ không có mặt gặp người."

"Chỉ là một chút trứng cá muối đổ mà thôi, không cần thiết làm cho Trí Đạc bởi vì chuyện một ít đồ này mà chịu phạt, cá nhân cháu cảm thấy Trí Đạc so những thứ đồ này quan trọng hơn nhiều, Khâu thúc, nể tình cháu, lúc này cũng đừng so đo cùng Trí Đạc, gia gia bên kia cháu sẽ phụ trách."

"Thiếu gia chuyện này. . . . ."

"Khâu thúc, về sau Trí Đạc sẽ giúp cháu làm việc ." Những lời này liền bày tỏ Phạm Đế Tư nhận định Trí Đạc, hắn đồng ý để cho Trí Đạc đi theo bên cạnh hắn, bắt đầu cuộc sống hàng ngày chiếu cố cuộc sống của hắn, thành quản gia của hắn.

"Thiếu gia chuyện này. . . . ."

"Trí Đạc, đem đồ vật thu lại, cậu trước đi xuống." Phạm Đế Tư không để ý tới Khâu tổng quản còn chân chờ, thẳng đối với Trí Đạc ra lệnh.

"Dạ, thiếu gia." Trí Đạc không nói hai lời, nhanh chóng đem sân nhà dọn dẹp sạch sẽ, đang cầm kéo khay đi.

Trước khi đi, hắn hướng Thiên Thiên ném đi một cái trừng hung ác.

Bị hắn trừng, Thiên Thiên vừa khóc, bất quá lúc này không phải là kinh hoàng khóc rống, mà là thương tâm khóc khẽ.

Mặc cho bọn biểu ca an ủi như thế nào, hỏi thăm như thế nào cũng hỏi không ra sao lại như thế, chỉ có Phạm Đế Tư cao thâm khó lường nhìn ra hết thảy.

Cô thật là khổ sở, mấy năm qua cô vẫn muốn nhìn hấn ngoại trừ vẻ mặt nghiêm túc, lại không nghĩ rằng, sẽ là thấy hấn đối với mình tuyệt sâu ghét cay ghét đắng, ánh mắt của hấn để lộ ra hấn mãnh liệt bất mãn, nói hấn sẽ không cảm tạ cô, cũng sẽ không tha thứ cô.

Khiến cho cô đau lòng chính là, khi cô phát hiện hấn đối với cô thống hận sau đậm, cô mới giật mình mình đùa dai đối với hấn, chẳng qua là hi vọng hấn có thể chú ý tới cô.

Cho đến giờ phút này cô mới phát hiện mình thật thích, thật thích Trí Đặc, đáng tiếc, hết thầy đều bị cô làm hư .

Từ ngày đó trở đi, cô không hề đuổi theo hấn nữa, cô lẩn trốn hấn, tránh hấn, chính là sợ gặp lại ánh mắt hấn đối với mình lộ ra ghét .

Mấy năm qua này hấn thay đổi không ít, mặc dù cô vẫn tránh hấn, nhưng cô lại thường thường không nhận được đau khổ tương tư, len lén chạy đi nhìn hấn.

Hấn còn là một dạng, nghiêm túc như vậy, bất cầu ngôn tiếu như vậy.

Lần này cùng hấn đi Anh quốc, cô phải biểu hiện thật tốt, không thể để cho hấn đối với cô có ấn tượng kém nữa!

Thiên Thiên âm thầm tự nhủ , cũng yên lặng cầu xin trời xanh —— để cho hấn nhìn mình lâu một chút đi!

☆ ☆ ☆

Hấn làm sao xui xẻo như vậy?

Khuôn mặt tuấn tú của Trí Đặc tràn đầy bất đắc dĩ, thân thể cao ngất đứng nghiêm ở phía trước cửa sổ, như có điều suy nghĩ nhìn ngoài cửa sổ sân nhà nở đầy hoa cỏ xinh đẹp.

Cũng lánh nhiều năm như vậy, không nghĩ tới hấn vẫn là tránh không được.

Cái ma nữ đó. . . . . Mặc dù hấn cũng không muốn nói cô như vậy, nhưng cô làm cho hấn, vẫn luôn là nhớ lại chuyện không tốt.

Cô tùy hứng, đùa dai, tính khí Đại tiểu thư, cũng mang cho hấn rất nhiều phiền toái.

Hấn rất muốn hỏi cô ấy tại sao đặc biệt thích náo hấn? Tại sao luôn muốn tìm hấn phiền toái? Nhưng hấn chưa bao giờ hỏi ra lời.

Cô là thiên kim đại tiểu thư, mà hấn chỉ là con độc nhất của một tên tổng quản, bất kể như thế nào, hấn cũng không thể mạo phạm đến biểu tiểu thư mà thiếu gia thương yêu nhất, cho nên, hấn đem tất cả bất mãn cũng ần nhẫn xuống, đối mặt mọi cách cô gây khó khăn cho, hấn im hơi lặng tiếng không nói một từ.

Thiếu gia thỉnh cầu hấn không cách nào từ chối, nhưng kỳ thật nội tâm của hấn là mọi điều không muốn .

Hấn tuyệt không muốn chiều cổ cái Đại tiểu thư kiêu căng đó, hấn có thể dự đoán bọn họ nhất định sẽ chung đụng không vui, cũng có thể đoán được cô đối với hấn bất bẻ mọi cách.

Mặc dù hấn đã có nhiều năm không có đối mặt với cô, nhưng hấn biết, cô hấn là một chút cũng không thay đổi mới phải.

Không nghĩ tới hấn mới vừa từ Anh quốc trở lại không tới một tháng, lại chuẩn bị lần nữa bước lên khối thổ địa kia, Luân Đôn rất đẹp, nhưng mà người đồng hành làm cho hấn một chút cũng không vui.

Nghĩ tới cuộc sống tương lai sẽ cùng cô sống cùng nhau, bắt đầu cuộc sống hàng ngày chiếu cố cuộc sống của cô cũng bảo vệ cô, hấn đã cảm thấy những ngày an nhàn của hấn không nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Quân Gia Cứng Nhắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Thời gian trôi qua tàn khốc, ở một khắc kia chưa phát hiện đã đi tới mà người cố ý quên lãng.

Khâu tổng quản đã sớm chuẩn bị đem chuyện Phạm gia lớn nhỏ mà gánh vác vào trên vai, trước khi đi đối với Trí Đặc con độc nhất dặn dò mấy câu.

"Trí Đặc, con phải chiều cổ thật tốt biểu tiểu thư, hết thầy đều phải dùng lập trường của biểu tiểu thư mà suy tính, hiểu không?"

"Con biết." Mặt Trí Đặc không chút thay đổi gật đầu.

"Còn có, con phải nhớ bổn phận của mình." Khâu tổng quản nghiêm túc nói.

"Phụ thân, Trí Đạc luôn luôn biết mình phải làm gì." Hấn đứng mực trả lời.

"Biểu tiểu thư là cành vàng lá ngọc, từ nhỏ chưa từng có chịu khổ, bằng với xuất thân của chúng ta cao không hơn người ta. . . . ."

"Cha!" Hấn không nhịn được cắt đứt lời của phụ thân, lấy kiên định lại không để cho biện hộ phản bác nói, "Con chưa từng có nghĩ tới trèo cao với biểu tiểu thư."

Hấn tránh cô ta còn không kịp nữa, làm sao lại nghĩ với cao đây? Bây giờ quá buồn cười!

Nhìn ánh mắt hấn kiên định, Khâu tổng quản thở dài, con trai ngọc, đó là con không biết biểu tiểu thư đối với con có tình cảm.

Nhiều lần ông cũng nhìn thấy biểu tiểu thư núp ở sau cây cột đỏ mặt nhìn Trí Đạc làm việc, nội tâm ông vừa sợ vừa lo, chỉ sợ con trai với cao tới cảnh vàng lá ngọc của người ta, Phạm gia đối với Khâu gia bọn họ ân trọng như núi, biểu tiểu thư là ngoại tôn nữ mà lão gia thương yêu nhất, nói gì cũng không thể khiến biểu tiểu thư bị ủy khuất.

Cho nên ông cố tình không biết chuyện, cho là không nói ra điều bí mật này bọn họ cũng sẽ không có bất kỳ cơ hội phát triển, nhưng người tính không bằng trời tính, thiếu gia thỉnh cầu Trí Đạc chưa bao giờ cự tuyệt, lúc này thiếu gia muốn hấn cùng đi biểu tiểu thư đến Anh quốc, cũng không hiểu được biểu tiểu thư hoạt bát hiếu động có thể hay không tạo vấn đề khó khăn cho hấn, lại chủ động lấy lòng.

"Cha nói hết lời rồi, con lên đường cẩn thận." Khâu tổng quản cũng không biết nên nói thêm gì nữa, nói quá nhiều ngược lại sẽ để cho con trai đem lòng sinh nghi thôi.

Nếu là hấn cũng đối biểu tiểu thư đập tim, chuyện kia liền cực kỳ không ổn.

Nhìn bóng lưng phụ thân dần dần đi xa, trong lòng Trí Đạc có chút không khỏi thương cảm.

Hơn hai mươi năm, bóng dáng phụ thân cái lưng thẳng tắp, vẫn là mục tiêu hấn sùng bái theo đuổi.

Phạm gia thân phận tổng quản ở trong mắt người bình thường là cấp bậc người làm, nhưng phụ thân vẫn lấy xử lý hết thầy Phạm gia làm kiêu ngạo.

Kia Phạm gia đứng mảnh ở trên thương trường anh dũng chém giết, tại bên ngoài phấn khởi, không ai bì nổi, về đến nhà, đều là do ông hầu hạ, ông liều mạng mà để cho người đàn ông của Phạm gia không có lo toan ưu phiền, mà lại tất cả dạ tiệc lớn nhỏ của Phạm gia, mỗi một trường hợp đều là do một tay ông bày ra .

Cho nên vì hấn muốn trở thành tổng quản giống như phụ thân, hấn liều mạng học tập, cũng cố gắng hấp thu các tin tức mới nhất, còn tự nguyện đến trường học quân gia của Anh quốc thụ huấn.

Mà dã tâm của hấn ở nơi này mấy năm trở nên lớn rồi, hiện tại hấn không chỉ phải đi cùng đường giống như phụ thân, còn phải vượt qua phụ thân, trở thành một tên tổng quản xuất sắc hơn.

Đáng tiếc sau khi hấn học thành trở về còn chưa không kịp bày ra thành quả huấn luyện, liền bị thiếu gia sai khiến đến Anh quốc để luôn chiếu cố biểu tiểu thư.

Chuyến đi này, chính là hai tháng. . . . . Dù sao cũng chỉ có hai tháng, nhìn một chút sẽ trôi qua thôi.

Trí Đạc ở trong lòng tự nói với mình như vậy, sau đó xoay người đem hành lý ném lên buồng sau xe, phát động xe hướng phi trường đi.

☆☆☆

"Xin chào anh lâu a, thế nào chậm như vậy a? Tôi cho là phải chờ tôi may bay cất cánh mới có thể gặp lại anh đấy!" Thiên Thiên nũng nịu mà oán trách.

Nhìn cô bé chạy tới hướng hấn, Trí Đạc có vẻ tránh một chút.

Cái cô gái này mặc T shirt màu trắng, quần jean wash trắng, trên mặt không đánh son phấn nhưng sắc mặt đỏ hồng là ai?

"Uy! Khâu Trí Đạc, anh nhìn đần độn a?" Tay nhỏ bé của cô quơ múa trước mắt hấn, buồn cười nói, "Thế nào, nhiều năm không thấy như vậy, anh không nhận ra tôi nữa?"

"Biểu tiểu thư." Trí Đạc cung kính hô. Thì ra là, cái cô gái mặc đơn giản này, nhưng khí chất bất phàm là Dương Thiên Thiên, thật không nghĩ tới, cô cũng có ăn mặc loại quần jean T shirt "Bình dân" này, trong ấn tượng luôn luôn là mặc đồng phục chính thức, chưa từng thấy giống như vậy đơn giản nhẹ nhàng quá.

Biểu tiểu thư. . . . . Thiên Thiên bực mình chép miệng, ở trong lòng nói thầm oán trách, gọi người ta một câu Thiên Thiên sẽ chết đó, quý hẹp hòi.

"Uy, thương lượng có được hay không? Ra bên ngoài, không được kêu tôi biểu tiểu thư nữa, rất mất thể diện ." Nhưng thật ra là cô tuyệt không muốn

nghe thấy hần kêu lạnh nhạt như vậy.

Trí Đặc nhìn cô một cái, gật đầu một cái.

Thấy hần gật đầu, Thiên Thiên mừng rỡ mặt mày hơn hờ, tiếp ngoài dự đoán mọi người mà ôm cánh tay của hần.

"Mau lên máy bay đi, máy bay sắp cất cánh."

Tim của hần đột nhiên nhảy nhanh, nhưng mặt vẫn không chút thay đổi bởi vì cô dốt đi.

Cô thế nào cùng trước kia đều không giống nhau? Không có giuong ngón tay sai khiến mang hành lý, không có cho hần sắc mặt oán trách hần đã trễ, chỉ có vẻ mặt tươi cười nhiệt tình, điều này làm cho hần vô cùng không có quen.

"Hành lý của cô đâu?" Như loại thiên kim tiểu thư này đi xa nhà, không lớn túi túi nhỏ mới kỳ quái.

"Ở chỗ này." Cô lấy ra túi đeo lưng thể thao màu lam đeo sau lưng.

Cô toàn thân trang phục và đạo cụ từ trên xuống dưới, bao gồm túi đeo lưng thể thao đeo sau lưng, tất cả đều là cùng mượn Lục Nhi.

Thân hình của các cô tương đối, cho nên quần áo cũng có thể trao đổi dễ mặc, vốn là hành lý của cô không phải là một ít túi như vậy, nhưng mẫu thân cô thay cô chuẩn bị ba rương trang phục và đạo cụ lớn, dọa cho cô sợ đến trợn mắt hốc mồm.

Nào có người tự mình du lịch mà mang lễ phục, các bộ đầm váy áo, chính xác sẽ bị người cười ngạo, hơn nữa còn chưa có xuất ngoại ra cửa, Đế Tư ca ca đã trước cười qua một lần, cho nên cô không để ý mẹ mẹ phân phối, đơn giản chỉ cần đem những thứ vô dụng kia lưu lại, chỉ mang theo mấy bộ nhẹ như hôm nay vậy liền hưu nhân T shirt cùng quần jean.

"Cứ như vậy?" Trí Đặc không khỏi kinh ngạc hỏi.

"Dĩ nhiên còn có a!" Thiên Thiên cười, "Notebook cùng máy chụp hình." Cô lấy ra một túi tay cầm màu đen kia nói.

Một cái túi, mấy cái máy chụp hình cùng notebook, những thứ này chính là toàn bộ hành lý của cô ấy?

Trí Đặc có chút không tin, cô thế nhưng lại có một mặt thuần phác như vậy, hành lý của cô ngay cả so với hần còn thiếu, này. . . . . Cô đến tốt cùng đang giờ trò quý gì?

Mặc dù trong lòng đầy bụng nghi vấn, nhưng hần vẫn bất động thanh sắc, đưa tay nhận lấy hành lý của cô, không nói một lời mà đeo lên trên vai, thẳng hướng nơi máy bay đi tới.

Thiên Thiên bị hành động quan tâm của hần mà cảm động đến sững sờ ở tại chỗ.

Cô có thể cảm giác ra hần vẫn rất ghét cô như cũ, cũng vẫn có phòng bị, nhưng cô tin tưởng, cô nhất định sẽ làm cho hần đổi cái nhìn đối với mình .

Quyết định xong, cô mở bước chân ra đuổi theo.

Vào cửa hải quan, đi lên máy bay, Trí Đặc cảm hộ chiếu cùng vé máy bay của hai người đi theo sau lưng nữ tiếp viên hàng không, nhìn thấy nữ tiếp viên hàng không báo vị trí của bọn họ thì hần không khỏi hỏi thăm, "Có xác định đây là vị trí của chúng tôi?" Hần nhất định là nhìn lầm rồi, Dương đại tiểu thư làm sao có thể khoang hạng nhất tốt như vậy mà không ngồi, chạy tới cùng người ta chen vào khoang phổ thông đây?

"Cám ơn, làm phiền cô." Thiên Thiên hướng đầu về phía nữ tiếp viên hàng không cười ngọt ngào, đoạt lại vé máy bay cùng hộ chiếu trên tay Trí Đặc, đặt mộng ngồi vào vị trí gần cửa sổ. "Trí Đặc, mau ngồi xuống, anh cao lớn sẽ ngăn cản người phía sau đến nữa!" Cô cười hướng hần ngoắc.

Hần theo lời ngồi vào chỗ trống bên cạnh cô, vẫn là gương mặt nghi vấn.

"Biểu tiểu thư, cô có thể chịu được ngồi khoang phổ thông?" Hần ở bên tai cô thấp hỏi.

"Tự mình du lịch nha, nào có xa hoa như vậy?" Cô khẽ mỉm cười, "Vậy cũng là một loại thể nghiệm cuộc sống nha, anh nói có đúng hay không?"

"Cô thích là tốt rồi." Đối với lý luận của cô, hần không dám đưa bình luận.

Máy bay cất cánh, bay về phía thành thị vật giá cao nhất Anh Quốc —— Luân Đôn

Trí Đặc nhắm mắt lại, không muốn ở nơi bay dài đến mấy chục giờ này cùng cô mất to tròn to đôi mắt ti hí, vì vậy hần lựa chọn giả vờ ngủ say, thế nên không có chú ý tới trên mặt cô lộ ra nụ cười quý quý.

Còn có chuyện vui mừng lớn hơn ở Anh quốc chờ anh đó, chờ anh tỉnh lại, anh sẽ biết. . . . .

☆☆☆

Gian phòng mờ mờ, rèm cửa sổ ươn ướt, giường cùng dụng cụ gia đình cũ kỹ thoạt nhìn không cảm thấy ảm áp, còn có vòi nước buộc không chắc vẫn phát ra tích tắc tiếng nước chảy, vừa đi vào gian phòng này, Trí Đặc liền nhủ thầm, trong không khí tản ra mùi nấm mốc làm cho hắn vô cùng không hài lòng.

"So với trong tưởng tượng của tôi tốt hơn nhiều chứ." Thiên Thiên tiện tay bỏ hành lý ở cạnh cửa, vọt tới bên cửa sổ kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời nhất thời chiếu vào bên trong phòng, tầm mắt cũng theo đó sáng lên.

Cô mở cửa sổ ra, hít một hơi thật sâu —— ừ, không khí Luân Đôn cũng không có so Đài Bắc tốt hơn chỗ nào.

"Hel-lo!" Hộ gia đình đối diện tòa nhà hướng Thiên Thiên lên tiếng chào hỏi.

"Hel-lo! Nice to meet you." Cô cười ngọt ngào hồi ứng với người con trai trẻ tuổi của tòa nhà đối diện.

"Hey! Girl, where are you from?"

"Tai-wan. . . . ." Thiên Thiên hưng phấn cùng đối phương tán gẫu một chút.

Mắt nhìn cô bé đó ở phía trước cửa sổ cùng người tán gẫu đang hăng say, nhìn lại một chút hoàn cảnh hòng hét trước mắt này không thể hòng hét hơn nữa, Trí Đặc đột nhiên cảm giác được đầu rất đau.

Bây giờ là cái tình hình gì? Biểu tiểu thư cô ấy nên cùng hắn giải thích một chút chứ?

Gương mặt hắn bình tĩnh, vô thanh vô tức chính là đi đến bên người cô, để cho vị đàn ông trẻ tuổi kia đang định hẹn cô đi uống cà phê mà cảm khẫu.

"Your husband?"

Thiên Thiên cười nhưng không nói, chưa trả lời cho đối phương.

Bây giờ không phải, hi vọng về sau sẽ là, trong lòng cô hi vọng như vậy.

"Tôi có lời hỏi cô." Trí Đặc trầm mặt, dùng ánh mắt sắc bén bức lui cái người đàn ông muốn tiến thêm một bước theo đuổi.

"Uh, anh hỏi gì a." Cô xoay thân thể qua, rồi phía trước cửa sổ đi tới cạnh cửa, nhắc hành lý của mình, đi tới trên ghế sa lon đặt mông ngồi xuống.

Cô ngồi xuống, ghế sa lon lập tức vung lên bụi bặm đầy trời, khiến cho cô liên tục ho khan.

"Phòng này thật cũ kỹ, khụ khụ. . . . ." Cô bèn ho khan bên cười.

"Không sai, cô còn biết phòng ốc cũ kỹ." Hắn nghiêm túc nâng khuôn mặt. "Ngay cả thang máy cũng cũ kỹ phải phát ra thanh âm bì bõm, làm sao cô tìm được loại phòng ở này?"

"Bởi vì tiện nghi a!" Cô đứng lý hợp tình mà trả lời, "Một tháng chỉ có ba trăm bảng Anh, nơi này cũng còn có mười lăm bình đại, so với trong tưởng tượng của tôi tốt hơn nhiều." Hiên nhiên, Đại tiểu thư cô đối với nơi này rất hài lòng.

"Bởi vì tiện nghi? !" Trí Đặc không hiểu lời ý tứ này.

Đại tiểu thư cô sẽ quan tâm tiền mướn phòng ốc nhiều ít?

"Lần này tới Anh quốc tự mình du lịch, dự tính của tôi không nhiều lắm, tiền mướn phòng một tháng ba trăm bảng Anh gồm tiền điện nước, cộng thêm tiền vé xe du lịch cần thiết, tiền ăn cơm, tiền thuê, tôi tính một chút, tiền có chút không đủ, dự tính của tôi là hai tháng tiêu sáu ngàn bảng Anh, hơn nữa thẻ tín dụng của tôi cùng chi phiếu du lịch cũng không có mang đến, cho nên tôi sẽ đi làm để kiếm lộ phí." Cô nói xong hăng hái ngẩng cao đầu, mà Trí Đặc nghe xong là sắc mặt càng ngày càng khó coi.

"Ý của cô là nói, cô tới Anh quốc, trên người không có mang đủ tiền, ngay cả thẻ tín dụng cùng chi phiếu du lịch cũng không có mang?" Hắn nén giận hỏi thăm.

"Tôi có mang tiền tới a, chẳng qua là có thể không đủ dùng mà thôi." Cô giải thích.

"Cô ở đây giờ trò quý gì? !" Hắn không nhịn được gầm thét lên tiếng.

Thiên Thiên sợ mà bị lấy lỗi tai, nhỏ giọng lại ủy khuất nói: "Tôi muốn thử xem mình một chút có được hay không chứ sao. . . . ."

"Cô một cô gái lại dám loạn như vậy." Trí Đặc càng nghĩ càng tức giận.

Cô có nghĩ tới hay không, ở Luân Đôn này vật giá cao nhất trong thành thị, tại sao có thể có phòng ốc cho thuê tiện nghi như vậy?

Là bởi vì phòng ốc cũ kỹ, phần tử phức tạp ra vào, cô là một cô gái trẻ tuổi đến từ đất khách ở loại địa phương này ra vào, sẽ khiến cho bao nhiêu người quyết tâm nhìn trộm? Cô có hay không vì an nguy của mình mà suy nghĩ qua?

"Tôi nào có một mình làm loạn? Tôi vốn là muốn tìm Lục Nhi cùng đi với tôi a!"

Này vốn là hai nữ sinh các cô mạo hiểm hành trình đi đến Anh quốc, kết quả bởi vì Lục Nhi có bầu mà làm cho cô một mình mà đi.

"Cô tìm Thiếu phu nhân cùng đi? !" Trí Đạc trừng lớn mắt.

Hắn rốt cuộc biết tiếng lòng của thiếu gia rồi, cũng hắn hiểu được nguyên nhân cho nên thiếu gia lo lắng như vậy.

Cô gái này, cô ta. . . . . Đơn giản là ngu ngốc!

"Cũng sắp tốt nghiệp, muốn để lại chút tưởng nhớ của tuổi trẻ chứ sao." Thiên Thiên vô tội nói.

Nhớ lại tuổi trẻ? Sợ là cô chết trước trí nhớ đi!

"Một chút đại não cũng không có." Hắn không nhịn được phê bình.

"Anh nói cái gì?" Cô nheo mắt lại, hai tay xách eo trừng hắn.

Trí Đạc không có trả lời, con người thâm thúy nhìn chằm chằm cô.

"Hiện tại cô định làm như thế nào?"

"Hiện tại?" Cô bị cái câu kia tức đến rồi, cái gì gọi là một chút đại não cũng không có? Lục Nhi đều cũng nói cô có dũng khí! Thật là quá đáng. "Đi ngủ!"

Nói xong, cô tức giận mà ôm túi thể thao đeo lưng đi tới bên giường, vén mở chăn bông lên —— dĩ nhiên không tránh được bị bụi bặm làm cho ho khan gần chết, sau đó nằm vào trong ổ tràn đầy mùi nấm mốc.

Trí Đạc ngoài ý muốn cô không có đối với hắn hô to gọi nhỏ, không có đối với hắn quyền đâm cước đá, cô. . . . . Hắn không phải không thừa nhận sự thật này, cô, đã không phải là thiên kim điều ngoa ngày xưa.

Cô không phải không có không ngồi khoang hạng nhất, không có vào ở Cao ốc nơi Luân Đôn hoa mỹ, cũng không có vừa vào cửa liền sai khiến quét dọn phòng ốc, ngay cả nghe hắn ác ý phê bình cũng không có giận dữ, chẳng qua là trốn vào trong chăn mà hờn dỗi.

Không biết tại sao, hành động này của cô làm cho hắn không khỏi buồn cười.

Cười? Hắn cũng biết cười? ! Trí Đạc kinh ngạc phát hiện, khóe miệng của mình thoáng nâng lên.

Hắn bao lâu không có cười? Giống như là từ khi mười tuổi hắn bắt đầu đi theo bên phụ thân thân học tập công việc quản gia, hắn cũng chưa từng cười qua.

Thật là kỳ quái, trước kia cô luôn làm hắn giận đến muốn một chương bóp chết cô, bây giờ khi nghe những thứ hoang đường kia của cô xong tự mình lên kế hoạch du lịch cùng nhìn thấy cô buồn bực đang ở trong ổ hờn dỗi thì buồn cười xúc động liền không tự chủ được nhớ ra.

Hắn lắc đầu một cái, khẽ thở dài.

Đi về phía giường duy nhất bên trong phòng, hắn một phen vén cái mền lên, nhìn Thiên Thiên co rúc thành một đoàn.

"Anh làm gì nữa thế!" Cô hung dữ trợn mắt chất vấn.

"Quét dọn." Hắn ngữ điệu đều đều ần ần, không thích không giận, nhẹ nhàng đem cô ôm lấy ngồi vào một bên trên ghế, tiếp theo động tác nhanh nhẹn mà lột khăn trải giường ra đi tới phòng tắm.

Hoàn hảo, nơi này có máy giặt quần áo, hắn đem khăn trải giường, drap gối toàn bộ ném vào trong máy giặt quần áo giặt sạch, bắt đầu tìm kiếm tất cả đồ điện đồ dùng bên trong phòng có hay không có thể sử dụng.

Tủ lạnh còn tốt, nhưng phải rửa sạch, bên trong một khối bánh bao không biết năm nào tháng nào bỏ vào tàn nát ra sặc mùi, như vậy có thể thấy được, phòng này thật lâu không có ở người.

Quạt gió hư, sửa một chút còn có thể dùng, TV thoát nhìn rất cũ kỹ, nhưng có vẻ cũng không tệ lắm, ghế sa lon mặc dù bị phá hơi tệ, vải còn là hoàn hảo, hắn còn có thể may may vá và một chút là dùng được.

Tóm lại —— xem ra là Dương đại tiểu thư cô vận khí tốt, mượn một gian phòng tiện nghi, phòng ốc phần từ phức tạp ra vào, nhưng trong phòng gì đó cũng còn có thể sử dụng, khi cô tính toán tiết kiệm, điều này làm cho cô tiết kiệm chi tiêu thêm được không ít.

Có phòng bếp chính là chuyện tốt, hai người nấu không hao phí bao nhiêu tiền, này có thể coi Đại tiểu thư cô đặc ý.

"Anh ở đây bận rộn cái gì a?" Thiên Thiên nhìn hấn rất bận rộn , tò mò đi theo hấn đi tới ban công.

Trí Đạc quay đầu lại nhìn cô một cái, giọng nói lạnh nhạt nói: "Phoi chần bồng."

"Oh! Có cần tôi giúp một tay không?" Mặt cô mong ngóng nhìn hấn.

"Cô muốn làm cái gì?" Hấn hỏi ngược lại.

"Cái gì cũng được a." Cô hăng hái bồng bồng nói.

"Làm chuyện cô biết làm đi."

"Háo!" Thiên Thiên cao hứng trả lời, vừa mới di chuyển thân qua, đột nhiên lại như nghĩ đến cái gì liền quay đầu lại. "Uy, tôi cái gì cũng không biết, anh. . . Anh dạy tôi có được hay không?" Cô đáng thương mà lời kéo chéo áo của hấn.

Nhìn bộ dáng cô đáng thương. . . . .

"Tới đây." Hấn xoay người đi tới phòng bếp nhỏ trước cái rãnh rửa chén, nhìn trong máng tràn đầy chén cùng bên cạnh cô một cái. "Rửa chén, có thể hay không?"

Thiên Thiên đầu lắc giống như trống bỏi, rất rõ ràng mà nói cho hấn biết, cô không biết.

Quả nhiên là thiên kim đại tiểu thư, Trí Đạc thờ dài.

"Nhìn, này rất đơn giản, ở nhà trẻ cũng biết."

Lại ám hiệu cô so người bạn nhỏ ở nhà trẻ không bằng rồi, thật quá đáng! Cô dẫu môi, nhìn hấn rửa một ít chén bát tràn đầy bụi bặm, sau đó đón lấy, cô thử nghiệm chuyện nhà một lần trong cuộc đời.

Một thiên kim đại tiểu thư chưa từng động tay quét dọn qua phụng bồi mình cùng nhau quét dọn, còn có cái câu gì oán hận đây?

Trí Đạc thật tâm không đành lòng, nhiều lần muốn gọi cô để đỡ không cần làm, hơn nữa thấy cô không cẩn thận đánh vỡ một cái đĩa, hốt hoảng ngồi chồm hồm xuống lục tìm mảnh vụn mà ngón tay bị cắt, hấn thiếu chút nữa liền hô lên thanh âm, gọi cô không nên cử động .

Nhưng nét mặt của cô bây giờ quá nghiêm túc, hấn không cách nào ngăn cản, chỉ có thể mặc cho cô tiếp tục làm chuyện nhà không sở trường của cô .

Nghiêm chỉnh cả ngày, hai người đang phân công cố gắng quét dọn —— mặc dù Thiên Thiên là càng giúp càng bận rộn, nhưng đúng là vẫn quét dọn xong.

Đem phơi cái chăn bông bành to ầm ập được tẩy sạch cùng cái ra trải giường, sau cùng một món công việc cuối cùng cũng kết thúc.

Cô kinh ngạc nhìn cảnh tượng rực rỡ hấn lên, có chút không thể tin được hiện tại cái nơi này sáng sủa sạch sẽ là lúc bọn họ mới tới cái gian phòng đó lại tối tăm, lại ẩm ướt, lại bụi bặm .

"Thật là giỏi a! Oa a ——" cô hưng phấn cả người nhào vào giữa đệm giường, ôm chăn bông ở trên giường lăn lộn, bộ dáng mười phần tính trẻ con.

Nhưng quét dọn xong, chân chính vấn đề chính thức mới nổi lên.

Trí Đạc hậu tri hậu giác phát hiện, trong cái phòng này chỉ có giường hai người.

"Thời điểm cô mướn phòng này, không có suy tính đến vấn đề người đi theo?"

Cả không gian không phòng kế, chỉ có phòng tắm là có cửa cách ngăn , phòng khách, giường, phòng bếp, cũng nhìn một cái không sót gì như vậy quá không an toàn rồi!

"Tôi không có tính toán cho người đi theo cùng tôi." Thiên Thiên trả lời rất có ý tứ.

"Vậy tôi coi là cái gì?" Trí Đạc hỏi ngược lại, "Quản gia thân kiêm hộ vệ, tôi đi theo hỗ trợ không có khác gì." Hấn trần thuật sự thật.

"Anh oh. . . . Anh cùng mọi người không giống nhau." Cô đỏ mặt trả lời.

Bởi vì cô thích hấn, cho nên hấn sẽ không tị hiềm, ai yêu! Khó trách Lục Nhi nói cô là nữ hào phóng, nếu để cho Đế Tư ca ca biết cô mướn cái dạng "Ký túc gia đình" gì, khẳng định hấn không phải không thể mà lột da của các cô.

Câu trả lời của cô làm hấn muốn ngã.

Hấn cùng người khác không giống nhau? Là thế nào mà không giống nhau?

Hắn muốn hỏi rõ ràng, nhưng trực giác nói cho hắn biết, không thể hỏi, tuyệt đối không thể hỏi!

Nhưng mà. . . . . Hắn không hiểu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ hồng làm nũng.

Tại sao hắn lại cảm thấy mặt cô đỏ hồng bộ dạng thật đáng yêu, thật đáng yêu đây?

Này. . . . . Đây cũng là cái tình hình gì?

Cứ như vậy, hắn mang đầy bụng là khó hiểu, miễn cưỡng ở trên ghế sa lon được xưng tụng là phòng khách hắn và kẻ thù truyền kiếp Dương Thiên Thiên đi tới Anh quốc vượt qua đêm thứ nhất.

Từ nhỏ đến lớn lần thứ nhất sống chung hòa bình vào ban đêm.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Quân Gia Cứng Nhắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Thiên Thiên đối với Trí Đặc đã yêu thích, sau đó phát hiện kỹ thuật nấu nướng của hắn cao siêu, lại thêm một phần sùng kính.

Khi buổi sáng cô tỉnh ngủ thì đã nhìn thấy hắn ôm đầy túi thức ăn bước vào cửa nhà, hắn như cũ là một trăm lẻ một vẻ mặt lạnh lùng, đối với cô không có sắc mặt tốt, ngay cả câu căn bản "sáng sớm" cũng keo kiệt mở miệng.

Dù sao cô cũng quen sự lạnh lùng của hắn, cô nhún nhún vai, đi vào trong phòng tắm rửa mặt, đợi cô bước ra phòng tắm thì liền thấy thức ăn chuẩn bị xong cùng nghe thấy được mùi thơm của thức ăn.

Hương tói bánh bao hợp cùng với nồng nặc của bơ bắp, một phần chiên cùng trứng chần nước sôi cùng chân giò hun khói thật ngậy, thức ăn đơn giản tản ra mùi thơm mê người, màu sắc tươi làm cho miệng người ta mở to.

"Đây là bữa ăn sáng sao?" Cô cảm động nhìn Trí Đặc.

"Có thể ăn." Hắn nhàn nhạt trả lời.

"Cám ơn!" Thiên Thiên nghe hắn nói liền khởi động, liền lập tức ngồi ở trước bàn ăn, cầm nĩa lên hai tay tạo thành chữ thập, cầu nguyện xong mới cắn thật cắt ra trứng chần nước sôi tron mềm —— nước lòng đỏ trứng theo vết cắt tràn ra, cô cầm lên một khối hương tói bánh bao nướng đến mềm dính chút nước trứng, lại một hộp cắn xuống. . . . .

"Ăn thật ngon nha." Cô cảm động đến nước mắt cũng muốn chảy xuống.

Tại sao có thể có ăn ngon như vậy chứ ? Đây là Trí Đặc lần đầu tiên nấu ăn cho cô, ăn thật ngon oh.

Đối mặt cô nhiệt tình ca ngợi, hắn chẳng qua là khẽ cúi đầu, liền vô thanh vô tức lui xuống.

Thiên Thiên bị thái độ lạnh lùng của hắn làm cho thương tâm, cô lẳng lặng nhìn bóng dáng cao lớn của hắn ở trong phòng bếp nhỏ bận rộn, thở dài sâu kín.

Hắn còn không chịu tiếp nhận cô, còn là phân rõ giới tuyến chủ tớ như vậy, cô thật là muốn nói cho hắn biết cô thật sự thích hắn, nhưng cũng không biết hắn sẽ có phản ứng như thế nào. . . . . Chỉ sợ đến lúc đó là lấy mặt lạnh lùng dán cái miệng người ta.

Lắc đầu một cái, ý niệm trong đầu mình làm dao động ý chí trong mình, cô lên tinh thần, lộ ra nụ cười đẹp nhất, ngữ điệu nhẹ nhàng nói: "Uy, anh sáng sớm đi nơi nào a?"

"Chợ." Hắn ngắn gọn trả lời.

"Chung quanh đây có chợ sao?" Cô có chút kinh ngạc.

Ban đầu thời điểm mướn nhà căn bản không có hướng chủ cho thuê nhà hỏi cận kề, không nghĩ tới thậm chí có chợ, xem ra cô thật được tiện nghi.

"Khúc quanh chỗ ngõ hẻm liền thấy được."

"Như vậy anh rất sớm liền ra cửa sao?"

"Ừ." Hấn lấy một đơn âm tiết kết thúc lời nói của hai người.

Cô thất bại mà cắn bánh bao, đầu óc đảo quanh thật nhanh, nghĩ tới muốn nói cái gì để đánh vỡ cục diện bế tắc giữa hai người.

"Kia. . . . . Anh sớm như vậy ra cửa, bữa ăn sáng không có ăn a?" Cô thật vất vả mới thốt ra cái vấn đề này .

Trí Đặc nghe vậy thân hình cứng đờ.

Cô đang quan tâm hấn? Hấn không có hiểu lầm đi?

"Anh nhất định chưa có ăn đúng hay không?" Thiên Thiên thật cao hứng mình tìm đúng đề tài rồi, cô nhẹ nhàng linh hoạt mà đứng lên đi về phía hấn, một tay ôm cánh tay trắng kiết của hấn, kéo hấn đến trước bàn ăn ngồi xuống, không có chú ý tới hấn về mặt do nghiêm túc đột nhiên chuyển thành khiếp sợ, nửa chuyển thành bất động.

"Cùng nhau ăn a, mau ăn." Cô cầm lên một ổ bánh nhét vào trong tay hấn, cười duyên thúc giục hấn dùng bữa ăn, bộ dáng ân cần giống như tiểu thê từ mới cưới.

Này nhất định là ảo giác! Trí Đặc âm thầm tự nói với mình, không nên bị cô cố ý nguy trang nhu tình lừa gạt, cô chỉ là vì ở ngày sau hung hăng nhạo báng hấn, mới để xuống thái độ mà đối với hấn tốt.

An tĩnh ăn cơm, Trí Đặc động tác lúc ăn cũng có vẻ cẩn thận tỉ mỉ, liền như cùng tính cách của hấn một dạng, nghiêm túc giống như tiểu lão đầu.

Cô cau mày, nhìn hấn chính xác làm tư thế dùng cơm như lễ nghi quy phạm ở viện miếu tả, đã cảm thấy nhức đầu.

Tại sao hấn muốn ép buộc như vậy đây? Rõ ràng chỉ có hai người bọn họ ở chung một chỗ, không có người khác, nhẹ nhàng một chút có cái gì không tốt đây? Tại sao hấn lại muốn đem mình buộc chặt như vậy, ngay cả lúc ăn cơm cũng không bỏ qua cho mình?

Nhìn lại cách ăn mặc của hấn một chút, đồng phục chính thức màu đậm, ủi đến thẳng thớm, hấn ở tại phòng nhỏ đơn sơ một tháng không tới năm nghìn đồng tiền Đài Loan, bên trong không gian lớn khoảng mười lăm bình cùng giường hai người chen lấn, hai người ngồi ghế sa lon, một màn hình TV cũ, một gian phòng tắm cùng phòng bếp cùng bàn ăn nhỏ.

Hoàn cảnh đơn sơ như vậy, ngay cả có thể nói hồngбет, thấy thế nào cũng cảm thấy trang phục của hấn cùng nơi này không hợp nhau.

"Uy, tôi hỏi anh a, hai tháng này anh chuẩn bị cái kiểu quần áo gì ?" Cô không nhịn được hỏi.

Trí Đặc liền nhìn cũng không liếc nhìn cô một cái, đơn giản trả lời cô, "Chế phục."

Câu trả lời lúc này làm cho cô thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống.

"Chế phục? !" Hấn chỉ là hấn một thân mặc đồng phục chính thức sao?

"Ồ Phạm gia lúc làm việc mặc cái gì, đi tới nơi này tôi liền mặc cái đó." Hấn một bộ dáng chuyện đương nhiên.

"Anh ngay cả đầm quần áo thoải mái cũng không có sao?" Cô nhúc nhúc đầu hỏi, " quần áo nhẹ nhàng một chút, giống như là T shirt hoặc là quần jean cũng được."

"Không có." Hấn không có thời gian cùng trường hợp thích hợp để mặc cái loại quần áo này.

Xử lý Phạm gia tiêu hết thời gian của hấn hơn phân nửa, hấn loay hoay ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, làm sao lại nghĩ đến chuyện hưu nhân như vậy?

"Loại người như anh ăn mặc ra vào nơi này sẽ khiến cho người ta chú ý ." Thiên Thiên gấp gấp nói.

"Tôi không nghĩ tới cô ở Anh quốc đây sẽ chọn ở tại loại địa phương này." giọng nói hấn nhàn nhạt trả lời.

Một thiên kim tiểu thư ra vào có tài xế đưa đón, đến Anh quốc tự mình du lịch không phải là ở tại khu dân cư cao cấp hoặc vườn tào nhà cổ xưa làm chỗ cư trú, mà là lựa chọn khu vực bên cạnh gần xóm nghèo.

Hấn bây giờ không hiểu nổi trong đầu cô đang suy nghĩ gì, nếu như chẳng qua là muốn chinh hấn, cô làm như vậy thật đúng là ủy khuất lớn.

"Cũng là bởi vì như vậy, Đế Tư ca ca cùng mẹ tôi mới không cho phép tôi đi một mình." Khi mẹ cô vừa nhìn thấy hành trình cô tự mình du lịch, thiếu chút nữa liền hôn mê bất tỉnh.

Nhưng mẹ cô không cưỡng được kiên trì của cô, không thể làm gì khác hơn là đem kế hoạch kinh người tự mình du lịch của cô nói cho Phạm Đế Tư người duy nhất trị được cô.

Phạm Đế Tư từ trước đến giờ đều cưng chiều cô, dĩ nhiên nói gì cũng không chịu để cho cô nũng nịu ra ngoài nước lưu lạc qua loại này coi như là nửa cuộc sống, khi hắn cực lực phản đối, cô mới bật thốt lên nói ra tin tức Lục Nhi cũng muốn đi cùng, lúc này càng làm cho hắn sững sờ.

Nói gì phải đi Anh quốc tự mình du lịch rèn luyện thực tế, tìm mình, tiểu biểu muội đi hắn đã không chịu rồi, làm sao có thể để cho vợ yêu quý tương lai đã hoại thai đi theo đây?

Bất quá đạo cao một thước, ma cao một trượng, Lục Nhi biết tình trạng của mình không thích hợp đi máy bay lâu dài, sau khi bị Phạm Đế Tư cấm chỉ xuất cảnh, vì không muốn bạn tốt mất hứng, hướng chồng tương lai nói lên yêu cầu ——

Để cho Khâu Trí Đặc gần một năm qua đã trở thành tay trái tay phải của hắn cùng Thiên Thiên cùng nhau đến Anh quốc để chiếu cố, nếu không La Lục Nhi cô sẽ phải đi theo bạn tốt cùng đi anh dừng xông đến nơi xa xăm.

Khác thường tính không nhân tính (???) tuyệt đối không phải là độc quyền của nữ sinh, Phạm Đế Tư chính là một nhân chứng tốt nhất.

Hắn lợi dụng Trí Đặc trung thành đối với hắn, để cho Trí Đặc đi theo Thiên Thiên đi tới Anh quốc, chiếu cố cô ấy, bảo vệ cô ấy.

"Tôi cũng sắp tốt nghiệp đại học, nhưng vẫn không có trải qua cuộc sống độc lập chân chính, tôi muốn biết trình độ của tôi có thể làm được cái dạng gì." Thân là con gái một trong nhà, từ nhỏ cô dựa vào cánh chim của cha mẹ mà lớn lên, mặc dù song thân rất tiến bộ, nhưng duy chỉ có đối với cô là hành động có ràng buộc rất lớn.

Trí Đặc hết sức hoài nghi lời này của cô là thực tình, nhìn ánh mắt của cô không khỏi tràn đầy nghi ngờ.

"Cho nên a, tôi hi vọng anh phải mặc. . . . . Ân, bình dị gần gũi một chút." Cô dịu dàng nói.

Mặc hắn nghiên cứu, vừa nhìn làm cho người ta cảm thấy hắn người này khí thế bất phàm, cộng thêm vẻ mặt hắn nghiêm túc, làm cho người ta không nghĩ ngờ thân phận của bọn họ cũng khó khăn.

Nào có người ở tại loại phòng này còn ăn mặc chính thức như vậy? Muốn cho người bắt cóc cô cũng không phải là dùng loại phương pháp này.

"Bữa ăn sáng ăn xong rồi, tốt lắm, chúng ta ra cửa đi." Thiên Thiên thấy hắn ăn sạch thức ăn trong mâm, cao hứng tuyên bố.

"Ra cửa?" Trí Đặc bụng đầy nghi ngờ. "Cô không phải là tính ngày mai mới đi đến Cambridge?" Theo kế hoạch của cô ấy, bọn họ ngày mai mới phải ngồi xe lửa một đường đến miền Tây.

"Đúng vậy a, trước khi ra cửa luôn luôn có chuẩn bị chút đi! Tôi muốn đi đến chợ mua thêm một ít đồ." Vừa nói, cô đứng dậy đi tới bên giường, cầm túi đeo lưng ngồi trở lại trước bàn ăn, từ trong túi đeo lưng lấy ra giấy bút, bắt đầu viết danh sách mua.

"Cô muốn thêm mua thứ gì?" Nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô, hắn không nhịn được tò mò hỏi.

Nghe được vấn đề của hắn, cô ngẩng đầu cho hắn một nụ cười chói lọi ngọt không thể ngọt hơn nữa.

"Tôi muốn mua rất nhiều đồ, lương khô, quần áo đơn giản..., tôi muốn đi xem một chút, sẽ nhất định mua không ít đồ, bất quá đâu rồi, tôi hiện tại muốn mua đồ nhất là . . . ." Cô đột nhiên dừng lại không nói, cười cười nhìn hắn.

"Là cái gì?"

"Quần áo của anh a! Đi thôi, chúng ta đi mua." Thiên Thiên nóng nảy lôi kéo hắn, nâng túi lên lưng của cô, một đường xông ra bên ngoài.

Bị cô kéo đi Trí Đặc lại lần nữa giật mình sững sờ.

Tại sao? Khi hắn thật vất vả tự nói với mình cô làm như vậy là có mục đích, cũng nói mình tin tưởng cô là một Đại tiểu thư kiêu căng thì lại cứ toát ra nhiều như vậy khiến cho hắn cảm giác chính mình có chút ý tưởng rất không nên mà đặc ý đây?

Hắn như cũ không hiểu, cô rốt cuộc là một cô gái như thế nào?

☆ ☆ ☆

Tại sao đẹp mắt như vậy chứ?

Thiên Thiên tay phải cầm một áo T shirt màu xám nhạt có vân nghiêng, tay trái cầm một áo T shirt màu đen không bầu, không ngừng ở trên người hắn so với, do dự muốn mua một món kia mới phải.

Cô thay hắn mua sắm thêm vài kiện T shirt nhẹ nhàng, quần jean, giúp hắn mua quần áo phí chi tiêu của cô đã ra ngoài dự tính quá nhiều, nhưng cô vẫn không nhịn được coi lại hai kiện áo T shirt này.

Màu xám tro lịch sự, màu đen quá đẹp trai, hai kiện cũng có đặc sắc riêng, cô thật thích, nhưng mà nếu như mua hai kiện quần áo này nữa, tình hình kinh tế của cô sẽ rất eo hẹp, sáu ngàn bảng Anh là số tiền hai người bọn họ chỉ có chi tiêu trong hai tháng này, ở Anh quốc này là quốc gia chi phí cao muốn dùng sáu ngàn bảng Anh trải qua cuộc sống, sẽ rất cực khổ.

Hôm qua đã cho Trí Đạt hai ngàn đồng mua thức ăn, hiện tại cô lại tốn một đồng. . . . . Rốt cuộc có nên mua hay không đây?

Thiên Thiên lần đầu tiên trong đời vì tiền mà phiền não như thế, cô bây giờ mới biết cô trước kia trải qua có nhiều hạnh phúc, cuộc sống ở trong hoàn cảnh giàu có, cô chưa bao giờ từng vì loại chuyện tiền mà do dự như vậy, hôm nay, cô vì thích mua quần áo cho bé trai mà cô nếm qua cảm giác kỳ diệu khó mà giải thích.

"Thế nào?" Trí Đạt không biết cô thỉnh thoảng cau mày, vẻ mặt thỉnh thoảng cười khổ là vì cái gì, chẳng lẽ là bởi vì tưởng tượng bộ dạng hần mặc vào những quần áo này mà chật vật?

"Không có gì, tôi chỉ là đang suy nghĩ bộ dạng anh mặc quần áo này mà thôi." Rất tuần tú! Nhìn rất tốt, cho nên trái lo phải nghĩ một hồi, cô vẫn là cần rằng nhìn đau mua.

Kêu người bán tính tiền, trả tiền rồi, đem túi lớn quần áo giao cho hần xách, Thiên Thiên mới nghĩ tới cuối cùng đại công cáo thành, lúc này mới phát hiện dưới chân hần mang giày da đen soi người, cô không khỏi sùng sốt.

Nếu như hần mặc quần áo đều là tây trang chính thức, như vậy, giày duy nhất hần mang, chỉ có một đôi giày da đen dưới chân này, cô là có thể lý giải.

Bọn họ vì đoạn đường này mà tiết kiệm tiền, nhất định sẽ tận lực ít xài tiền không kêu taxi mà đi bộ, hần sẽ cần một đôi giày thoải mái.

Thay hần mua những thứ mà thợ may làm ra cầu thả đã thật xin lỗi hần, cũng không thể vì tiết kiệm tiền mà tùy tiện mua một đôi giày, cho nên, cô kéo Trí Đạt đi dạo có chút không nhìn được, gần đây đi tới quầy chuyên doanh có một nhãn hiệu thể thao nổi danh.

Hần cho là cô muốn mua đồ cho cô, liền lờ đễ đi theo tiến vào cửa hàng, nhưng bề ngoài hần xuất sắc cùng thân hình cao lớn vừa đi vào trong cửa hàng, lập tức đưa tới các nhân viên cửa hàng cùng các khách hàng chú ý.

"Uy, anh thích màu sắc gì?" Cô ở trước mặt hần phát tay một cái, cười hỏi. "Màu lam hay là màu đen?"

"Màu xám tro." Hần trả lời một đáp án hoàn toàn bất đồng

"Oh, tôi biết." Thiên Thiên cao hứng xoay người hướng vào trong cửa hàng chạy đi, hướng về phía đối với nhân viên cửa hàng kể tai nói nhỏ.

Cho đến khi nhân viên cửa hàng cầm mấy hộp giày hướng hần đi tới, lễ độ mời hần ngồi xuống mang thử giày, Trí Đạt lúc đó mới biết, cô muốn thay hần mua giày.

Tính đến trước mắt mới rõ, chỗ cô mua đồ đều là cùng hần có quan hệ, phạm là áo, quần đến bây giờ là giày, rõ ràng là cô nói muốn mua đồ, rồi lại cũng là vì hần mà mua. . . . .

Hần bị cô làm mơ hồ, tưởng tượng cô tại sao muốn chu đáo cho hần như vậy, thậm chí quan tâm như vậy?

"Quả nhiên là màu xám tro đẹp mắt, đôi này có chắc quá hay không a?" Cô ngồi xổm người xuống, lấy ngón trỏ dè xuống ngay trước đôi giày hần mang, xem một chút giày có phải hay không phù hợp chân của hần. "Uy, anh đứng lên đi hai bước xem một chút, xem đi đứng có thoải mái hay không." Cô ôm đầu gối cười nhìn hần, khích lệ hần đi hai bước.

Hần theo lời đứng dậy đi hai bước, bước chân nhẹ nhàng làm cho người ta liếc thấy đôi giày này không có mang đến cho hần bất kỳ khó chịu.

"Liên đôi này." Sau khi Thiên Thiên quyết định liền đi đến quầy, sau khi nghe giá tiền cô sùng sốt một chút, nhưng không có suy tính nhiều hơn nữa liền từ trong bóp da móc tiền ra để trả.

Nhìn qua cô một chút chợt lóe lên mà giật mình sùng sò, Trí Đạt lúc này mới nhớ tới ngày hôm qua cô nói tính toán trong này chỉ phí chỉ sáu ngàn bảng Anh, không đủ thì cô sẽ đi làm kiếm lấy lộ phí.

Ngày hôm qua cô mới cầm hai ngàn bảng Anh đưa cho hần, nói là tiền mua thức ăn, hần nói cho cô biết chi tiêu từ hần, khi trở lại sẽ hướng Phạm Đế Tư xin là được, nhưng cô kiên trì, hần cũng không có cự tuyệt.

Cô chuyển ra một phần phí sinh hoạt, liền vì muốn thay hần mua đồ. . . . .

"Tốt lắm, đại công cáo thành, chúng ta trở về đi thôi!" Xách theo giày thể thao mới được nhân viên cửa hàng gói, cô vui vẻ tuyên bố.

"Còn cô? Đồ của cô còn chưa có mua?"

"Tôi sao? Cô chỉ chỉ mình, cười nói: "Àn. . . . . Những thứ đó, tôi nghĩ ở trên đường tôi có thể từ từ mua, không vội nữa!" Cô lấy nụ cười vô cùng sáng lạn che giấu nội tâm lo lắng của cô.

"Là thế này phải không?" Hần rõ ràng thấy cô viết danh sách mua đồ cô muốn mua một áo T shirt tay dài, một cái quần cụt cùng giày xăng-đan thể thao, nhưng mới vừa rồi cũng không có thấy cô vì mình thêm mua bất kỳ một cái nào, mà lại ngay cả hành động chọn lựa cũng không có. "Áo T shirt cô đâu?"

"Tôi có mang đến a, tôi có bốn cái đủ tôi thay đổi." Cô nói xong có chút chột dạ.

"Quần cụt đâu?" Hấn tiếp tục chất vấn.

"Mặt trời Luân Đôn thật lớn, mặc quần cụt nhất định sẽ đem chân của tôi râm đen, đến lúc đó trở về Đài Loan mặc váy cũng không đẹp cho nên tôi quyết định không mua." Cô càng nói càng cảm giác mình nói láo rất sứt sạo.

"Hảo, vậy giày xăng-đan của cô đâu?"

"Ta có giày huu nhàn a, mang giày xăng-đan thật là khủng khiếp a, nếu là thời điểm đáp xe điện ngằm bị người dẫm lên nhất định sẽ đau chết." Cô le lưỡi một cái, một bộ đáng làm bộ sợ hãi.

Thế nào tất cả cô muốn mua gì đó cho mình có thể gior ra một đồng khuyết điểm?

"Như vậy mua kem chống nắng đi, cô cũng biết năm nay khí trời khác thường, mùa hè Âu châu nóng đến không chịu được, cũng nên vì mình mua một chai kem chống nắng đi, cô không phải sợ râm đen?"

Hôm nay mùa hè, Luân Đôn ngay cả xuất hiện quảng cáo một lần quạt máy, này trách tại sao không làm người ta ngạc nhiên?

"Tôi thời điểm ngày hôm qua giúp cô sửa sang lại hành lý không nhìn thấy mỹ phẩm bảo dưỡng của cô." Con gái ra khỏi nhà không cũng là lớn túi bọc nhỏ sao? Thế nào hành lý của cô ấy thật là ít ỏi? Cái này tính, cô ấy thế nhưng chỉ đem một chai sữa rửa mặt, cùng ở Đài Loan ba ngày trước che lán da ở phòng khách so sánh với, lần này cô ấy tới Anh quốc không khỏi giống học trò nghèo .

"Kem chống nắng ? !" Thiên Thiên kì quái lên tiếng.

Kia cũng rất đắt! Hơn nữa cô thường dùng nhãn hiệu tùy tùy tiện tiện một chai cũng phải tiêu hết ba phần tiền mặt hiện có của cô — . . . . . Đối với cô hiện tại mà nói, đó là xa xỉ phẩm.

"Đúng, kem chống nắng." Trí Đặc phụ họa.

"Tôi thiên sinh lệ chất, mặt trời Luân Đôn phơi không đen tôi." Cô cứng rắn bài ra một lý do không mua. "Chúng ta về nhà đi, buổi tối anh muốn nấu cái gì tốt ăn cho tôi ăn a?"

"Kỳ quái, cô mới vừa nói không mua quần cụt, là bởi vì mặt trời sẽ đem chân của cô râm đen, thế nào hiện tại còn nói cô thiên sinh lệ chất, mặt trời Luân Đôn phơi không đen cô?" Trí Đặc chỉ ra chỗ mâu thuẫn trước sau của cô.

"Anh ——" Thiên Thiên nhìn chăm chăm hấn, phòng mả nói không ra lời.

Trong lòng cô mặc dù cao hứng hấn có chú ý nghe cô nói chuyện, nhưng cũng phiền não hấn quá mức khôn khéo, cô muốn che lấp thế nào đây?

Tự ái mãnh liệt không cho phép mình ở trước mặt hấn nói ra, cô nghĩ ở trước mặt hấn ra vẻ một mặt tốt nhất, mà thay hấn mua này mua kia, để cho cô có một cổ cảm giác hạnh phúc mãnh liệt, mặc dù chuyện này có thể khiến cho tình hình kinh tế của cô có căng thẳng một chút, nhưng tuyệt đối không là vấn đề, cô không muốn cho hấn biết hiện tại có vấn đề về tiền bạc.

"Thế nào? Nói không ra lời?" Hấn gây sự hỏi.

"Bồn tiểu thư không muốn mua không được sao?" Thiên Thiên bị buộc nóng nảy, bắt đầu không lựa lời nói. "Loại đồ vật này tôi thấy thế nào được mắt? Tôi là thân phận gì? Tôi muốn dùng dĩ nhiên muốn mua đồ tốt nhất rồi!"

Trí Đặc bị câu trả lời của cô dọa cho sợ đến trợn to mắt, hấn không nghĩ tới cô sẽ nói ra lời như thế, hấn cho là. . . . .

"Tôi buổi tối muốn ăn bữa tiệc lớn anh nấu, về nhà đi." Cô quay đầu đi về phía đi đường nhỏ chỗ bọn họ ở .

Nhìn bóng lưng nhỏ mềm mại quật cường của cô, hấn thật sâu thở dài.

Trong hành trình lần này, cô như hấn mong muốn phát ra tính khí Đại tiểu thư, dùng thân phận áp người, nhưng hấn là dưới loại tình huống này. . . . .

Ở trong phòng nhỏ cũ rách chịu được mùi nấm mốc cùng bụi bặm, cô ấy không oán giận, lấy súp nòng cùng bánh bao vị tỏi đơn giản khi ăn bữa sáng, cô cam chịu vui vẻ.

Ngay cả bọn họ hôm nay ăn đồ Trung Quốc, cũng là ở ven đường xài ba đồng tiền bảng Anh mua một Big Mac tàu lặn, hai người phân ra ăn, cô cũng không có yêu cầu nên đi phòng ăn cao cấp.

Nhưng cô phát ra tính khí Đại tiểu thư, nhưng chỉ là muốn hấn cảm miệng, đừng hỏi cô nữa tại sao cô không muốn mua đồ.

Trí Đặc vốn là đối với cô đầy nghi ngờ, bởi vì một đoạn nhạc đệm ngắn này hoàn toàn hóa giải.

Cô là triệt đầu triệt đuôi mà thay đổi, không còn là thiên kim kiều ngạo trước kia vênh mặt hất hàm sai khiến, cô trở nên quan tâm, khéo hiểu lòng người.

Lúc này, đầu óc hẳn hiện lên trong ngày hôm qua mới nhìn thấy phòng ốc chỗ bọn họ thuê thì ánh mắt của cô không phải là ghét cũng không phải là làm khó, mà là gương mặt nhao nhao muốn thử.

Thật giống như cô thật quyết định muốn độc lập, quyết định ở chỗ này thể nghiệm cuộc sống bất đồng, không còn là cuộc sống quý tộc mặc lễ phục do danh gia thiết kế cầm sâm banh ăn trứng cá muối.

Không biết tại sao? Về mặt cô nhao nhao muốn thử cùng bộ dáng cô mới vừa rồi do dự thay hẳn chọn quần áo chồng lên ở chung một chỗ, cuối cùng, mãnh liệt khắc in ở trong đầu óc hẳn, là cô thay hẳn mua giày thể thao thì nghe được giá mà ra ngoài cô dự tính quá nhiều, nhưng hình ảnh vẫn không chút nào suy tính mà bỏ tiền mua.

Trí Đặc rõ ràng cảm giác được, tâm hẳn vốn là lãnh mạc, từ từ nóng lên, đó là cảm xúc hẳn hoàn toàn xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Quân Gia Cũng Nhắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Thiên Thiên hồi tiếc muốn cắn rớt lưỡi của mình, ôm chân bông, cô khò sở mà suýt khóc lên.

Lúc xế chiều cô thật không phải là cố ý phát giận đối với hẳn, nhưng . . . . dưới loại tình huống này, cô thật không biết phải trả lời vấn đề của hẳn như thế nào.

Cô thật ra cũng rất muốn vì mình mà mua một ít đồ, nhưng mà thời điểm thay hẳn mua quần áo tiêu quá nhiều tiền, lại thay hẳn mua một đôi không tiện nghi là giày thể tha, cho nên tiền còn lại không nhiều lắm.

Mà cô lại đối với giày có kiên trì nhất định, quần áo có thể chẳng phải xem trọng, nhưng giày lại nhất định phải mua tốt, người sống chính là phải đi lại, giày tốt ngoại trừ mang ra ngoài cho người thoải mái, cũng sẽ lúc đi lại để cho tư thế chính xác, kể từ đó, bệnh tật sẽ giảm bớt rất nhiều.

Cô bắt tri bất giác đem mình kiên trì mà mang vào trên người hẳn, cho nên mới để cho dự tính chỉ vượt kế hoạch, khiến cho cô không dám mua đồ mình muốn.

Đối với hẳn phát giận cô cũng rất hối hận, thật vất vả mới có cơ hội chung đụng cùng hẳn khoảng cách gần như vậy, cô muốn cho hẳn ấn tượng tốt, nhưng mà. . . . .

Đều do tự ái của tâm cô quá phá, cô then quá thành giận phát ra tính khí Đại tiểu thư, hẳn nhất định đối với cô rất thất vọng, cô thảm.

"Ăn cơm." Bưng lên một món ăn cuối cùng, Trí Đặc hắng giọng hô.

"Oh." Thiên Thiên phiền não mà thờ dài, vén lên chân bông bị cô đánh cho mấy trăm cái ở dưới, khoan thai nhưng đi tới bên cạnh bàn ăn.

Mùi thơm thức ăn ngon khiến cho tinh thần cô hơi bị rung lên.

"Thịt bò nướng kiểu Anh!" Ông trời! Thịt bò nướng đến ngoài da cháy vàng, mùi thơm làm cho ngón trỏ của cô động đậy, hơn nữa khi hẳn đặt xuống thì nước thịt kia tràn đầy ra ngoài, cô xem không khỏi chớp mắt, thẳng ca ngợi tài nấu nướng tinh xảo của hẳn.

Hẳn là thần! Chỉ có một lò nhỏ cùng một cái bàn nho nhỏ trong phòng bếp, hẳn làm sao mà làm ra màu sắc phức tạp này?

"Ngồi xuống ăn đi." Trí Đặc mang lên hai bộ dao nĩa ở bàn ăn —— dưới sự kiên trì của cô, hẳn đồng ý cùng cô cùng nhau dùng cơm, tiếp theo thúc giục cô mau nhân lúc còn nóng mà ăn.

Cô không kịp truy hỏi mà ngồi xuống, cầm dao nĩa lên cắt một ngum nhỏ thịt bò bỏ vào trong miệng, thịt bò ngon ở trong miệng cô tan ra, chất thịt mềm phải bất khả tư nghị, Thiên Thiên cảm thấy hạnh phúc nước mắt cũng muốn rớt xuống.

"Ăn thật ngon oh!" Ăn thức ăn ngon, cô lập tức quên chuyện phiền não mới vừa rồi, lấy ánh mắt sùng bái nhìn chăm chú vào hẳn. "Anh rất lợi hại a, không có lò nướng, anh làm sao mà làm ra loại này a?"

"Một chút kỳ xảo nhỏ." Chẳng qua là thoạt nhìn giống như thịt bò nướng kiểu Anh, nhưng hẳn cũng không phải dùng nướng, mà là dùng chiên.

"Trời ạ! Trí Đặc, tôi thật không dám tưởng tượng nếu như hôm nay là Lục Nhi cùng tôi đi Anh quốc, tôi sẽ trải qua cái dạng cuộc sống gì." Tài nấu nướng của Lục Nhi chỉ so với cô khá hơn một chút, cô cái gì cũng không biết, mà sở trường Lục Nhi chính là cơm rang trứng cùng nấu mì tôm.

Càng nói càng cảm giác mình hạnh phúc, cô không kìm hãm được mà nghiêng qua ở bên gò má hẳn ăn xuống một cái hôn.

Trí Đặc bị hành động chủ động này của cô hù dọa cho, hấn kinh ngạc quay đầu nhìn cô, hai tay nắm dao nĩa bởi vì bất thành linh ngoài ý muốn phát triển mà buông lỏng, ba lang một tiếng, dao nĩa rơi xuống mặt bàn.

Cho đến tiếng vang chói tai này truyền vào trong lỗ tai Thiên Thiên, cô mới giật mình mình đã làm cái gì.

A! Ông trời! Cô làm sao làm ra chuyện như vậy? !

Màu đỏ thật nhanh nhuộm đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, cô vội vàng cúi đầu, làm bộ bận rộn ăn thịt bò trong mâm mình, không dám ngẩng đầu nhìn hấn một cái.

Trí Đặc là một người thật thà, hấn mặc dù chú ý tới cô chỗ toát ra nét đáng yêu của con gái, nhưng không có nghĩ đến da mặt cô gái tương đối mỏng, tương đối có thẹn thùng, còn ngây ngốc hỏi: "Cô tại sao hôn tôi?"

"Tôi. . . ." Cô tự mình lúng túng. Mặc dù cô muốn làm như vậy đã rất lâu rồi, thế nhưng cũng chỉ giới hạn trong tưởng tượng, không nghĩ tới động tác của cô so ý tưởng của cô mau hơn, hấn cách cô gần như vậy, cho nên không chút suy nghĩ cô liền hôn.

"Đây là phương thức cô cảm tạ người ta sao? Có thể hay không quá mức nhiệt tình." Ngực khí của hấn bắt quá lại nghiêm chỉnh, một chút ý tứ tổ khổ cũng không có.

Nói không ra cảm thụ trong đầu, nghĩ đến cô làm như thế này bày tỏ cảm tạ đối với người ta, trong lòng hấn liền phát ra một loại cảm giác buồn buồn.

"Mới không phải đâu!" Thiên Thiên nghe hấn lúc này lên án cũng không cao hứng, cô mới không phải nữ sinh tùy tiện như vậy.

"Là bởi vì đối tượng là anh tôi mới làm như thế. . . . ."

"Tại sao?" Hấn ngẩng đầu lên, lấy ánh mắt khó hiểu nhìn cô: "Tại sao là tôi?"

Cô là muốn trêu hấn sao? Thủ đoạn này quá hạ lưu, tuyệt không cao minh.

"Bởi vì. . . . . Bởi vì. . . . ." Tay chân cô luống cuống mà không dám nhìn hấn, lơ đãng mà liếc về phía hấn, nhìn thấy cái vẻ mặt không hiểu kia, cô tức giận: "Đâu có cái gì tại sao? Theo em đơn giản thích anh như vậy a!"

Cô đột nhiên tỏ tình khiến cho Trí Đặc phảng phất như bị sét đánh, kinh ngạc mà nói không ra lời.

Thật vất vả tìm về thanh âm của mình, Trí Đặc giọng khàn khàn nói: "Cái này đùa giỡn tuyệt không thú vị."

"Em không phải là nói giỡn, em là nghiêm túc !" Một tấm chân tình bị người vụn vụn thành bộ dạng đức hạnh này, Thiên Thiên cũng không cam tâm .

"Cô là thiên kim tiểu thư, tôi chỉ là một gã tổng quản nho nhỏ, cô không thể nào yêu thích tôi, cô đừng trêu tôi nữa, tôi đã không phải là Khâu Trí Đặc năm đó." Hấn cố giữ vững lạnh nhạt, nhưng ngữ điệu khẽ run đã tiết lộ tâm tình của hấn.

Cái này đánh thẳng vào thật sự quá lớn, buổi trưa hôm nay trước, hấn đối với ấn tượng về cô còn dừng lại ở khi còn bé cô không ngừng đùa dai đối với hấn cùng gây khó khăn, nhận định cô là bởi vì cô xem hấn không vừa mắt cho nên mọi cách nhằm vào hấn, nhận định hơn nhiều năm tính khí của cô vẫn cùng năm đó một dạng, ngây thơ, điệu ngoa, tùy hứng cùng bất trị.

"Coi như em là thiên kim tiểu thư vậy thì thế nào?" Cô không thích giọng nói xa cách của hấn. "Người nào quy định em không thể thích anh?"

"Này quá buồn cười! Ở ngày hôm qua trước chúng ta có khoảng tám năm không gặp mặt, hôm nay cô thế nhưng mở miệng nói yêu thích tôi? Tôi bây giờ không cách nào không đem hình tượng của cô ở tám năm trước đây cùng hiện tại giống nhau." Hấn rõ ràng không tin lời cô nói thích hấn như thế.

"Em là thật thích anh a!" Thiên Thiên gấp đến độ suýt khóc, cô thật hối hận khi còn bé đối với hấn làm những thứ hành động ngây thơ kia, cô chỉ là muốn khiến cho hấn chú ý, không sai, cô là muốn cho hấn chú ý tới, nhưng mà phản hiệu quả.

Khi đó tuổi quá nhỏ không hiểu chuyện, đợi đến cô phát hiện mình là ưa thích hấn thì cũng đã tạo thành một chút sai lầm cũng không có phương pháp bù đắp.

"Anh đều không để ý người, em chỉ là muốn khiến cho anh chú ý. . . . ."

"Cô nói như vậy ý là, cho nên cô gây khó khăn cho tôi khắp nơi, chỉ là bởi vì muốn hấp dẫn tôi chú ý?" Hấn bây giờ không thể nào tin nổi lời của cô.

Nghĩ như thế nào trách thế nào, chẳng lẽ cô vì trêu hấn ngay cả chuyện thích hấn như vậy cũng có thể nâng lên? Cô cho là hấn sẽ tin sao?

"Em biết em rất ngây thơ, em cũng hối hận." Cô cúi đầu sám hối.

Càng nghĩ càng buồn cười, Trí Đặc không khỏi hừ lạnh một tiếng. "Phải không? Như vậy là từ lúc nào cô bắt đầu yêu thích tôi?"

Cô nghiêng đầu nghĩ, đỏ mặt nói: "Đại khái. . . . . Là lần đầu tiên ngày đó em cầm tảng đá ném anh."

Lần đầu tiên cô cầm tảng đá ném hấn? !

Đó là một ngày nào a? Trong đầu của hấn một đồng tương hồ, căn bản không nhớ là từ ngày bắt đầu nào cô gây phiền toái cho hấn.

"Em nhớ được ngày đó là buổi lễ tốt nghiệp tiểu học của anh, anh mặc chế phục trở về, không có đem quần áo thay đổi mà lại bỏ chạy đến phòng bếp giúp một tay, còn em cầm bùn đem áo sơ mi trắng của anh làm dơ." Không phải không thừa nhận khi còn bé cô là một nha đầu ngang tàng.

Vừa nghe cô nói như thế, Trí Đặc cũng dần dần hồi tưởng lại, chính xác là có một sự việc như vậy.

Lão Thiên! Tại sao cô ấy nhớ chuyện lâu như vậy ?

"Khi đó cô mới chín tuổi!" Một cô gái nhỏ chín tuổi biết cái gì?

"Em trưởng thành sớm không được sao?" Thiên Thiên hùng hồn mà trả lời, "Em chính là đàn nha, chín tuổi liền thích một thằng bé trai gương mặt luôn lạnh lùng, em cũng vậy không biết mình có bệnh không? Rõ ràng nhiều tiểu nam sinh yêu thích em như vậy, em hết lần này tới lần khác thích một người hờ hững đối với em. . . . . Đến bây giờ ngu ngốc còn chưa tin em thích hấn!" Cô càng nghĩ càng ủy khuất, hốc mắt không khỏi phấp phỏng.

Nói nhiều như vậy, hấn vẫn là chưa tin cô thật thích hấn, quá bị thâm cũng thật buồn cười!

Nào có người tỏ tình mà giống cô như vậy? Bị cự tuyệt coi như xong, còn không được tín nhiệm giống như một dạng phạm nhân ở tòa án bị luật sư chất vấn, nhất nhất tìm ra trong lời nói của cô có điểm khả nghi phản kích cô!

"Cô. . . . ." Hấn trên mặt luôn luôn nghiêm túc xuất hiện vẻ mặt hốt hoảng.

Thấy nước mắt cô rơi xuống, tay chân Trí Đặc luống cuống lên, vụng về mà không biết phải an ủi cô thế nào mới phải.

Hấn đem cô chọc khóc! Hấn phiền não mà không biết nên làm thế nào cho phải.

So với để cho cô rơi nước mắt, hấn cũng tình nguyện cô tức giận đối với hấn đại hống đại khiêu (rống to kêu gào), ngay cả giống như một dạng khi còn bé cầm tảng đá ném hấn đều được, chính là đừng khóc.

Ông trời! Hấn bây giờ mới biết, hấn đối với nước mắt cô gái không có cách.

"Đừng khóc." Vụng về lung tung mà lau đi nước mắt ủy khuất bên trên gò má cô, hấn than nhẹ một tiếng "Tôi tin tưởng cô là được."

Chỉ cần có thể để cho cô dừng lại không rơi nước mắt nữa, coi như hiện tại kêu hấn nuốt vào một cái măm hấn cũng sẽ làm theo.

"Thật?" Thiên Thiên không thể tin được mà trừng lớn con mắt nước.

Cô khóc đến chớp mũi đều đỏ, làm cho người ta nhìn thật đau lòng.

Đau lòng? ! Đây. . . . . Đây là cái từ hình dung gì? Hấn không biết. . . . . Không, hấn sẽ không !

Trí Đặc ở đáy lòng nghiêm chỉnh phủ nhận tất cả khả năng, hấn không dám cũng không thể suy nghĩ.

"Anh tin, vậy chúng ta. . . . ." Thiên Thiên dùng ánh mắt mong ngóng nhìn hấn.

Ý nghĩ của cô rất đơn thuần, nếu cô nói cho hấn biết cô thích hấn, nếu như hấn đối với cô cũng không ghét, vậy bọn họ có thể ở cùng một chỗ.

Như vậy cô muốn hôn hấn thì có thể hôn hấn, rốt cuộc không cần ngưng ngừng.

"Tôi trước mắt không có tính nói tình cảm, hơn nữa, cô không phải là người tôi có thể với cao được ." Lời của phụ thân vẫn còn nói ở bên tai, hấn hiện tại biết phụ thân lo lắng là cái gì .

Không có một người nào, không có một người đàn ông nào có thể ngăn cản được mỹ nhân đối với người tỏ tình như vậy, người đàn ông hư vinh cũng được thỏa mãn, cộng thêm tài sản bối cảnh cô hùng hậu, nếu là đàn ông khác, sợ không còn sớm liền vội vả đáp ứng cùng cô lui tới .

Hấn đưa ra lý do cự tuyệt khiến cho cô giận đến tròn tròn mắt hạnh.

Hấn không phải là không thích cô, mà là với cao không hơn cùng không có tính nói tình cảm, hai loại lý do nát này, cô không thể tiếp nhận!

"Thích thì nói thích, không thích thì nói không thích a! Cách nói của loại người như anh làm người ta chán ghét." Cô không chấp nhận loại đáp án buộc lòng người này .

Đối mặt lên án của cô, Trí Đặc do dự không nói một câu, hấn sợ nói chuyện không thể, tạo thành về sau gặp mặt sẽ bối rối.

"Cô ghét tôi vậy cũng không có biện pháp." Hấn bất đắc dĩ nói, "Tôi chỉ có thể trả lời như vậy."

"Rất tốt, vậy hãy cùng một dạng anh không chấp nhận em, em cũng vậy không chấp nhận anh cự tuyệt." Thiên Thiên theo lý thường dĩ nhiên nói. "Dù sao em đã nói cho anh biết em thích anh, anh cự tuyệt nữa cũng vô ích, em chính là muốn thích anh."

"Cô. . . . ."

"Anh không nên nói nữa, em sẽ không nghe lời anh." Cô tức giận ngăn cản hắn lên tiếng, không cần suy nghĩ cũng biết, hắn nhất định là hi vọng muốn khuyên cô một chút ... Nói nhảm

Nếu như cô xua đuổi khỏi ý nghĩ, cô sẽ còn thích hắn như vậy tới bây giờ sao?

"Em làm sao lại thích một đầu heo đứng đắn như vậy a? Tức chết mà" Cô bóp cổ tay mà đâm tim mình.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhịu bộ dáng cô lâu bầu, Trí Đặc không khỏi mỉm cười, hắn cảm thấy cô thật ra thì còn rất đáng yêu.

Âm thầm tự nói khoe mắt Thiên Thiên vô ý liếc lên hắn đối với mình khẽ mỉm cười, mắt nhìn không khỏi choáng váng, hắn thế nhưng biết cười. . . . .

Đang lúc cô muốn nhìn hắn nở nụ cười nữa thì nụ cười của hắn không thấy, phảng phất giấc mộng Nam Kha, hết thấy đều không tồn tại.

Nhất thời, trong lòng cô có mục tiêu mới.

"Uh, cứ làm như vậy!" Cô khích lệ mình, có chí ất làm nên!

☆ ☆ ☆

Sáng sớm ngày thứ ba ở Anh quốc, Trí Đặc cho là hôm nay bọn họ sẽ lên đường, theo hành trình dự định của Thiên Thiên bắt đầu du lịch một tháng, không nghĩ tới khi hắn tỉnh ngủ, đi tới phòng bếp muốn chuẩn bị bữa ăn sáng hai người thì mới phát hiện cô đã ở trước cửa mang giày thể thao.

"Anh rời giường rồi, thế nào ngủ không nhiều a? Ghế sa lon một chút cũng không thoải mái! Giường tặng cho anh ngủ đó, em có việc muốn đi ra ngoài."

"Không phải là xe lửa mười giờ sao?" Trí Đặc hồ nghi hỏi, "Cô còn muốn đi nơi nào?"

"Àn. . . . . Chúng ta tạm thời không rời Luân Đôn, chờ thêm một chút hãy nói." Từ ngữ mập mờ cô nói.

"Thay đổi kế hoạch?" Hắn cau mày. "Sao lại đột nhiên như vậy?"

"Này. . . . . Này rất bình thường không phải sao? Kế hoạch không cần nổi biến hóa a! Em đi ra ngoài trước một chút, một mình anh kiếm chuyện làm a, bái bai!" Thiên Thiên không cho hắn bất kỳ cơ hội hỏi thăm, chạy nhanh như làn khói đi ra ngoài.

Trí Đặc không còn kịp hỏi thăm cô muốn đi đâu, lại để cho cô chạy mất.

Trong phòng đột nhiên chỉ còn lại một mình hắn, cũng không biết nên làm cái gì mới phải, thói quen chiều cổ người khác, đột nhiên để cho hắn ở một mình cảm thấy là lạ .

Vốn là muốn thay cô ấy làm một bữa ăn sáng ngon không thể làm gì khác hơn là bỏ qua, cô ấy nói không sai, kế hoạch vĩnh viễn không cần nổi biến hóa.

Mất đi nguyên nhân hăng hái, hắn lấy đồ mua từ trong túi ngày hôm qua cô thay hắn mua ra từng cái quần áo sửa sang lại tốt, hắn chọn quần jean màu đậm cùng áo thun đen nhìn thuận mắt nhất, tiến vào trong phòng tắm tắm rửa.

Mặc vào trang phục hưu nhân, nhìn thấy mình trong gương, hắn hơi sững sờ.

Trong gương cái thanh niên này thoạt nhìn thoải mái, là hắn sao?

Hắn đã bao lâu không có mặc thun, quần jean rồi? Mở rộng tứ chi thon dài, vài vóc mềm mại làm cho hắn cảm thấy thoải mái, tâm tình nhất thời buông lỏng.

Hắn cảm thấy tim có chút đập, không nhiều dự tính, cô không có tùy tiện thay hắn chọn lựa quần áo, thoải mái là điều kiện tiên quyết, còn phải chú ý dễ coi cùng với phù hợp cá tính của hắn, cô nhọc lòng .

Trí Đặc cảm thấy trái tim nóng , hắn biết mình bởi vì cô lo lắng mà lơ về quan tâm.

"Cô ấy đi nơi nào? Mình đã làm gì?" Hắn không khỏi hỏi ngược lại mình.

Chung đụng tới nay đã ba ngày, cô không ngừng đổi mới ấn tượng của hắn đối với dĩ vãng của cô, cô đối với hắn tốt, mà lại không chút nào cất giữ mà thú nhận tâm ý của mình, hoàn toàn không có một người nào, không có một thiên kim tiểu thư nào đáng về nên có, mà hắn, lại tuyệt không hiểu rõ cô muốn là cái gì.

"Không đúng!" Hắn sau đó mới nhớ tới, nơi này là Anh quốc, mà cô không quen cuộc sống nơi này, có chuyện gì mà lại muốn đi ra ngoài? "Cô ấy gạt mình." Tức giận thoáng chốc tràn đầy ngực, hắn không chút nghĩ ngợi mà lao ra cửa.

Cô ấy một cô gái cứ như vậy mà đi ra ngoài, bây giờ quá nguy hiểm, hấn tại sao không có nghĩ tới chứ? Thật sự quá trách nhiệm rồi, công việc của hấn chính là chiếu cố cô, bảo vệ cô, nếu như cô xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hấn cảm thấy khó khăn từ sai lầm kia.

Lao ra tòa nhà đi tới đường tắt không có một bóng người, hấn theo trực giác hướng bên phải chạy, nóng lòng muốn đuổi theo tìm cô.

Không có, cô ấy không có ở trong chợ!

Mặt luôn luôn nghiêm túc xuất hiện gấp gáp, hấn nóng lòng tìm bóng dáng của cô ở chung quanh, phố lớn ngõ nhỏ đi qua đi lại, lại thủy chung không có phát hiện tung tích của cô.

Cô ấy rốt cuộc đi nơi nào?

Ngay lúc hấn khổ sở không đối sách, lơ đãng thấy một chỗ cà phê ngồi ngoài trời, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Hấn giật mình sửng sốt tại nguyên chỗ, thật lâu nói không ra lời.

Một cô gái mỹ lệ Đông Phương mang theo cười ngọt ngào mặc tạp dề, cười hỏi thăm khách hàng muốn dùng chút gì, cũng ở thực đơn ghi nhớ món ăn mà khách hàng kêu, sau đó xoay người trở lại trong quầy cà phê.

Năm phút đồng hồ sau, cô cẩn thận cầm khay bày đầy cà phê cùng món ăn, duy trì nụ cười trên mặt nhất nhất đem cà phê gửi cho những khách nhân ngồi ở cà phê ngoài trời.

Một thiên kim đại tiểu thư từ nhỏ không có nâng lên một vật nặng gì, làm sao người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp mà chạy đến nơi đây phục vụ hầu hạ người khác?

Nhìn dung nhan mỹ lệ của cô kia mở ra nụ cười, tim của hấn nhất thời thành một quả bóng.

Cho nên cô liều mạng như vậy, không muốn nói cho hấn biết kinh tế của cô có khó khăn, càng thêm cô mạnh mẽ, cô không muốn mang đến phiền phức cho hấn.

Nhưng mà cô làm như vậy, đã mang cho hấn phiền phức rất lớn.

Hấn đến bây giờ mới hiểu được, hấn vẫn dừng lại ở ấn tượng trước kia đối với cô, còn chưa có chân chính chịu mở trái tim ra đi thử gặp cô.

"Tiên sinh, xin đừng như vậy!" Âm thanh mềm dịu dễ vỡ xin khoan dung kéo suy nghĩ của Trí Đạc như đi vào cõi thần tiên về, hấn định thần nhìn lại, nhanh chóng thấy cảnh tượng trước mắt giận đến sắp phát cuồng.

"Sờ một cái có quan hệ gì." Người đàn ông trung niên khinh bạc nhân cơ hội sờ soạng khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Thiên Thiên, giống như con mèo trộm thịt sống tựa như cúi đầu cười trộm."Anh ở chỗ này chờ em tan việc, anh mời em ăn cơm tối." Vừa nói, móng vuốt sói bên cạnh không khách khí đánh lên cái mông của cô.

Cô thét lên né tránh, cổ tay bắt đắc dĩ bị hấn cầm, mà khí lực của cô quá nhỏ, thủy chung không cách nào tránh thoát.

Đang ở Thiên Quân Nhất Phát Chi Tế (ngàn cân treo sợi tóc), một bàn tay trắng kiện ngăn trở cái bàn tay kia của An Lộc Sơn, đem tay nắm chắc, kéo rời vị trí ghế.

"Trí Đạc!" Cô kinh ngạc thấp giọng hô, nhìn thấy trên mặt hấn trước nay chưa có xuất hiện khí khắc nghiệt thì tâm không khỏi trầm xuống.

Hấn tức giận! Thiên Thiên nhất thời tay chân luống cuống mà không biết tay muốn hướng kia lắc lư.

Oh, len lén đi làm bị hấn thấy coi như xong, càng hồng bét chính là cô bị quấy nhiễu tình dục cũng bị hấn thấy, sắc mặt hấn lại khó coi như vậy. . . . . Lần này cô chết chắc, coi như giả bộ ngu cũng sẽ không có kết quả tốt.

"Hấn dùng một cái tay kia sờ mặt của cô? Một cái tay kia cầm tay của cô? Một cái tay kia muốn sờ cái mông cô?" Hấn mặt âm trầm hỏi.

"Em . . . . . Em không nhớ rõ!" Mắt thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, Thiên Thiên không muốn đem chuyện nháo lớn, cho nên nói lung tung một trận.

"Rất tốt, đó chính là hai cái tay đều có phần." Trí Đạc gật đầu một cái, hai tay vừa thu lại, người đàn ông kêu thê lương thảm thiết cùng khớp xương chia lìa tiếng "Két" đồng thời vang lên.

Sắc mặt cô trắng bệch nhìn hành động dã man của hấn, hấn. . . . . Như thế này mà dễ dàng để cho một người ngoại quốc cao lớn trật khớp hai tay, hấn. . . . . Hấn thật là khủng khiếp!

"Đáng chết! Mày đối với tao như thế này." Người đàn ông trung niên vừa kêu thảm thiết, vừa gầm thét, tàn bạo nhìn chăm chăm về mặt tối tăm của Trí Đạc.

Ách. . . . . Người đàn ông bị hấn lạnh lẽo mà tàn nhẫn dọa cho sợ đến có chút lui bước, nhưng hấn ta rất nhanh tự nói với mình, người đàn ông Đông

Phương cao lớn trước mắt này, chẳng qua là bề ngoài đẹp mắt mà thôi! Không đáng kể chút nào.

Vì tranh giành một chút, người đàn ông ném đi lời nói độc ác, "Chúng ta đi, chờ xem!" Không chiếm được tiểu mỹ nhân Đông Phương xinh đẹp khiến cho tâm tình của hắn ta ác liệt vô cùng, trước khi đi trước hắn phun nước miếng.

Sau khi người đàn ông trung niên rời đi, Trí Đạc liền đem tầm mắt chuyển sang Thiên Thiên cúi đầu.

"Cô nói có chuyện, chính là tới nơi này?" Hắn ẩn nhẫn tức giận, lấy giọng nói lạnh nhạt hỏi.

Cô ở lại Luân Đôn chính là vì muốn đi làm kiếm lộ phí đi, mà lại bắt đầu ngày thứ nhất làm việc liền bị quấy rầy, đầu óc cô có vấn đề sao? Bất quá để cuộc sống được thoải mái, hết lần này tới lần khác muốn tới nơi này khổ thân, hại hắn một lòng bất ổn.

Mới vừa rồi nhìn thấy cô bị sỉ nhục hắn liền hóa khí lên tới, đơn giản không cách nào tưởng tượng, nếu như hắn muốn một bước ra ngoài tìm cô, sẽ phát sinh cái dạng chuyện gì, nghĩ tới đây tâm tình của hắn cũng không tốt!

"Em . . . ." Thiên Thiên tay nhỏ bé xoắn tạp dề, ấp úng mà không biết phải trả lời thế nào.

"Tại sao gạt tôi?" Đây là hắn một chút cũng không thể chịu được.

"Bởi vì . . . . . Em không biết phải nói cho anh thế nào a, hơn nữa coi như em nói cho anh, anh nhất định sẽ phản đối em ra ngoài đi làm." Cô chính là muốn tránh khỏi tình huống như thế, mới không có nói cho hắn biết, chẳng qua là không nghĩ tới mới ngày thứ nhất liền sự việc đã bại lộ.

Không sai, hắn là tuyệt đối đối đối với sẽ phản đối cô ra ngoài đi làm.

Không biết tại sao, hắn chính là nhận định cô không thích hợp, chuyện đi làm kiếm tiền như vậy không phải là cô phải làm, chuyện duy nhất cô nên làm chính là đợi ở nhà, ngoan ngoãn chờ hắn trở lại.

Đợi chút, hắn đang suy nghĩ gì? Ngoan ngoãn chờ hắn trở lại? !

Trí Đạc hoảng sợ nhìn cô, không thể tin được trong tiềm thức suy nghĩ của hắn.

"Chính là nó!" Một tiếng hô đàn ông thô khan phá vỡ suy nghĩ giữa hai người, toàn thân hắn đề phòng, đem Thiên Thiên bảo hộ ở phía sau, cảnh giác nhìn hai người bọn họ bị đoàn đàn ông vạm vỡ vây quanh.

Nguyên lai là người đàn ông trung niên mới vừa rồi giờ trò đối với Thiên Thiên không có cam lòng, tìm trợ thủ để giáo huấn Trí Đạc quá mức phách lối.

"Cô đi vào trong quán cà phê đi, đem cửa khóa lại, tôi không có bảo cô không được phép ra ngoài." Hắn thấp giọng giao phó, lấy giọng nói không cho phép cô phản bác.

Cô biết tình huống bây giờ vô cùng nguy hiểm, cũng không dám ở lúc này để cho hắn phân tâm, ngoan ngoãn đi vào bên trong quán cà phê, đóng cửa lại, cách cửa sổ thủy tinh nhìn hắn.

Bên trong quán Cà phê sòng người đã sớm chật ních xem cuộc vui, ngay cả lão bản cũng hăng hái bùng bùng nằm ở trước cửa sổ thủy tinh, chờ nhìn toàn bộ vai vớ phụ sắp trình diễn.

Một cái ghé đột nhiên hướng Trí Đạc bay đến, hắn vừa nhấc chân dài, dễ dàng hóa giải chiêu bước tiểu nhân này.

Những người này thật chọc đến lòng của hắn!

Hắn bị hành động Thiên Thiên hoàn toàn không biện pháp dự liệu mà kích động muốn đại hồng đại khiếu, những người này lại họa vô đơn chí. Ngoắc ngoắc ngón tay, hắn dù bận vẫn ung dung khiêu khích hướng mười mấy tên đàn ông cường tráng vây quanh hắn.

Có người muốn làm bao cát thịt rồi, rất tốt! Hắn sẽ đánh cho bọn họ răng rơi đầy đất.

Bọn đàn ông cường tráng không chịu nổi khiêu khích thấy bộ dáng hắn xem thường người kia, nhất thời lửa giận công tâm rồi rít xông lên.

Hắn một quyền đánh bay bọn đàn ông cường tráng trước hết đến gần hắn, đánh cho đối phương máu mũi chảy ròng.

Những người khác thấy hắn nhìn như vô lực lại sức lực quả đấm mười phần hung ác, bất giác sùng sốt, có chút e sợ lui, nhưng ý vào người đông thể mạnh, vẫn cùng nhau xông về Trí Đạc thể lực đơn bạc ——

Bạn đang đọc truyện *Chàng Quân Gia Cứng Nhắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

"Tôi thật không hiểu nổi trong đầu cô ấy chứa những thứ gì?" Giọng người đàn ông cố giữ vững tinh tảo không khổng chế được tâm tình kích động, ngữ điệu vốn là vững vàng mà giọng lại phát run sai nhịp.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến cười trộm ha ha trầm thấp, nghe được chuyện đầu điện thoại bên kia lòng người vui vẻ.

"Trí Đạc, đây là lần đầu tiên mình nghe được cậu dùng loại khẩu khí này nói chuyện."

Nửa đêm bị điện thoại đánh thức thần sắc Phạm Đế Tư có chút lộ ra không kiên nhẫn, đang ngủ ngon bị quấy rầy mà tức giận sau khi nghe giọng nói của hân tựa như oán trách mà chuyển thành thú vị.

Có ý tứ!

Thiên Thiên có tài đức gì, lại đem Trí Đạc khô khan bất động tức thành cái bộ dáng này? Không hổ là biểu muội Phạm Đế Tư hân thương yêu nhất, có tiền đồ.

"Có thể thấy được Thiên Thiên thật sự đem cậu cho chọc giận, phải không?" Phạm Đế Tư cảm thấy thú vị hỏi.

Hân đem vấn đề này hỏi đến Trí Đạc.

Ông nói đầu kia không có hồi âm, Phạm Đế Tư biết hân cười giong đã quá mức, Trí Đạc trung thực không có trả lời.

Ai! Loại cá tính này của hân tại sao có thể chống đỡ được Thiên Thiên quý quái đây? Đừng bảo là Trí Đạc, có lúc ngay cả chính hân cũng không biết trong đầu Thiên Thiên đang suy nghĩ gì, thường thường sẽ có phát biểu ngôn luận ra ngoài ý người, giống như lúc này kế hoạch đến Anh quốc của cô tự mình du lịch, hành trình đặc sắc kia khiến cho cả nhà lo lắng phải thất thượng bát hạ, rồi rít ngăn cản cô một cô gái mạo hiểm.

Bất quá cô lại vô cùng kiên trì, còn nói coi như bọn họ không đáp ứng cô cũng sẽ đi, cộng thêm Lục Nhi lại đang kích động bên tai hân, hân mới mọi cách không tình nguyện mà đem Trí Đạc chuyển sang bên người khác.

Không nghĩ tới bọn họ mới đến Anh quốc không quá ba ngày, liền xảy ra nhiều chuyện lý thú như vậy a! Không tệ không tệ, không hổ là Thiên Thiên, thật đáng tiếc thành thật mà nói, hân thật đúng là muốn nhìn một chút bộ dáng Trí Đạc biến sắc mặt đây.

"Tôi cảm thấy phải, tiếp tục đợi ở chỗ này không phải là biện pháp." Trí Đạc kiên định nói.

Tiếp tục như vậy nữa, hân nhất định sẽ nổi điên.

Đường đường một thiên kim đại tiểu thư, lại vì kiếm tiền mà bị người ta sỗ sàng, đây mà biết, thế nhưng để mất lệ đi đối phó hân, vẫn hơn là hân thế nhưng ăn cô một bộ này!

Vì cô mà đánh cuộc chiến này, hân lấy một địch mười, thành công khiến cho người đàn ông trung niên trước muốn trả thù cấp cái đuôi chạy trốn, khi hân nộ khí đằng đằng mà đi đến trước mặt cô —— thật ra thì nói nộ khí đằng đằng chỉ là tâm tình của hân, hân hiển lộ với bên ngoài là thái độ vẫn nghiêm túc như vậy, bất cầu ngôn tiểu lại lạnh như băng.

Hân vừa mở miệng không phải là lời an ủi cô, mà là yêu cầu cô lập tức trở về nhà, không cho phép đánh đi làm nữa.

Tiếp theo, ánh mắt của cô nháy mắt, nước mắt liền rơi xuống, khách trong quán cà phê vây xem thấy ai cũng ném lấy cái nhìn chăm chăm khiển trách.

Kết quả, hân lại biến thành người xấu!

Hân kèm chế tính khí mà nói cho cô biết, không cần vì chuyện tiền mà phiền não, những thứ này hân có thể nghĩ biện pháp, nhưng cô nghe lại khóc đến hung hơn, còn nói như vậy liền mất đi mục đích cô tới Anh quốc.

Con mẹ nó, hân thật muốn mắng thô tục, hân cư nhiên bởi vì lý do nát này cùng cô thỏa hiệp, để cho cô tiếp tục ở trong quán cà phê đi làm.

"Cậu nghĩ sớm kết thúc hành trình trở về Đài Loan?" Phạm Đế Tư nâng lông mày, buồn cười hỏi. "Thiên Thiên chắc là sẽ không chịu, cùng cô ấy chung đụng ba ngày, cậu cũng biết tính tình của cô ấy ra sao."

Hân biết, cho nên mới gọi điện thoại cho Phạm Đế Tư, lời nói của hân ở Phạm gia luôn luôn có sức ảnh hưởng, hân tin tưởng chỉ cần hân mở miệng, cô ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời trở về Đài Loan, đừng ở Anh quốc tìm phiền toái cho hân.

"Đó là ngài không biết hôm nay xảy ra chuyện gì."

"A? Có cái gì vui chuyện sao? Nói nghe một chút." Phạm Đế Tư hăng hái xoi mói, rất có tâm tình mà nghe hân nói chuyện xưa.

Trí Đạc đem chuyện phát sinh ở quán cà phê từ đầu cũng đuôi nói một lần, bao gồm Thiên Thiên bị một người kia quấy rầy, mà hân vì Thiên Thiên đánh nhau một chút, hân là mang theo hời hợt trước đây.

"Oh, bị người cầm tay nhỏ bé? Mặt cũng bị sờ soạn?" Phạm Đế Tư giọng nói êm ái mà tái diễn. "Mà cậu vô cùng tức giận."

"Không sai." Trí Đạt thành thực trả lời.

"Cậu giáo huấn đối phương?"

"Đúng vậy."

"Kia rất tốt a." Phạm Đế Tư khen nói. "Minh tin tưởng cậu sẽ chiêu cố Thiên Thiên thật tốt, các người ở Anh quốc cũng có thể đợi đến hai tháng sau."

"Thiếu gia!"

Trí Đạt tức giận kêu. "Tiếp tục như vậy, Thiên Thiên tiểu thư rất có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Minh dĩ nhiên biết là luôn phát sinh ngoài ý muốn, bất quá đây cũng là nguyên nhân cho cậu ở bên người cô ấy, không phải sao?"

Phạm Đế Tư khẽ cười. "Bằng thân thủ của cậu, mình nghĩ giải quyết mấy người cao lớn hẳn không phải là vấn đề."

Trí Đạt thân thủ rất cao, Judo, kiếm đạo, vật lộn tự do cùng Thái Cực quyền, hẳn đều là cao thủ, bảo vệ Thiên Thiên có thừa, hẳn thường thường nói giỡn cùng Trí Đạt, nói ngày nào đó hẳn không muốn làm tổng quản, có thể suy tính đổi nghề làm cận vệ.

"Thiếu gia, không thể nói như vậy, chuyện luôn có vạn nhất."

"Ai! Trí Đạt, cậu nghĩ tránh Thiên Thiên có thể nói rõ, không cần chuyển hướng xóa sạch như vậy." Phạm Đế Tư không chịu được ngửa mặt lên trời cười to.

Thiên Thiên rốt cuộc là dùng phương pháp gì đem bức Trí Đạt đến loại trình độ này? Thật là quá thần!

"Thiếu gia. . . . ." Trí Đạt nhú mày, hẳn tâm tình nói đùa một chút cũng không có.

"Thế nào? Chuyện Thiên Thiên thích cậu khiến cho cậu bị đá kích quá lớn?"

"Thiếu gia, tại sao người. . . ." Trí Đạt hoài nghi thiếu gia nhà hắn có thuật độc tâm.

"A, hỏi tại sao mình biết phải không? Cậu sẽ phải đi hỏi Thiên Thiên rồi, không nên mỗi khi trở lại nhà tới ánh mắt cũng len lén liếc cậu, còn có, cậu nói cho cô ấy biết, cô gái phải kín đáo một chút mới đáng yêu." Phạm Đế Tư sau khi nói xong tiếng cười thật to, cười đến ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

"Thiếu gia, tôi không muốn tổn thương Thiên Thiên tiểu thư, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng."

"Miễn cưỡng?!"

Phạm Đế Tư khoa trương nâng cao âm lượng. "Trí Đạt, cái này miễn cưỡng hay không miễn cưỡng, cậu sẽ phải để tay lên ngực tự hỏi."

"Lời này nói thế nào?" Hẳn không hiểu nhú mày.

"Hỏi cậu a, tại sao Thiên Thiên bị ăn đậu hủ cậu lại tức giận như vậy? Cô ấy là người thế nào với cậu?" Phạm Đế Tư gây sự hỏi.

"Tôi. . . . ."

Trí Đạt bị hỏi đến, hẳn cho tới bây giờ không muốn nghĩ, tại sao khi hắn nhìn thấy một màn kia thì hắn sẽ giận đến muốn giết người?

"Còn có, chức trách của cậu chẳng qua là bảo vệ Thiên Thiên, chiếu cố Thiên Thiên, về phần chuyện cô ấy muốn làm công kiếm lộ phí này, cũng không ở trong phạm vi chức trách của cậu!" Phạm Đế Tư nói trúng tim đen chỉ ra mâu thuẫn của hắn. "Chẳng lẽ nói, cậu là đau lòng vì Thiên Thiên đi làm kiếm tiền? A, cậu đây phải tự mình cân nhắc cậu miễn cưỡng hay không miễn cưỡng đi!"

"Thiếu gia, chuyện này không ổn." Coi như thiếu gia yêu mến hắn mà nói nhiều như vậy, hắn vẫn kiên trì chủ kiến của mình.

"Được rồi, cậu đã kiên trì như vậy, mình cho cậu thời gian một tuần lễ, nếu như sau một tuần lễ, cậu vẫn kiên trì giữa cậu cùng Thiên Thiên rất miễn cưỡng, như vậy tôi liền tự mình đi đưa cô ấy trở lại." Phạm Đế Tư nụ cười giả tạo nói. "Hơn nữa, mình sẽ làm cho cậu từ đó không có bản khoản, đem Thiên Thiên đưa đến chỗ mà cậu không thấy."

"Còn muốn một tuần lễ?" Trí Đạt hiển nhiên rất không hài lòng kết quả này.

"A, mình biết cậu rất không muốn chờ đợi, bất quá cậu cũng nên cho Thiên Thiên một cơ hội."

"Thiếu gia, vì an nguy Thiên Thiên tiểu thư mà suy nghĩ, còn là xin ngài nhanh chóng tới đón cô ấy trở về Đài Loan đi."

Trí Đạc không dám có suy nghĩ nữa, hắn bây giờ chỉ muốn cùng cô giữ một khoảng cách, nếu không tiếp tục như vậy nữa, khó bảo toàn hắn sẽ không nổi điên.

"Một tuần lễ sau rồi hãy nói, mình muốn ngủ." Phạm Đế Tư không cho hắn bất kỳ chỗ hở nào để nói chuyện nữa, nói xong liền lập tức cúp điện thoại.

Nhìn chằm chằm âm thanh phát ra đờ đờ, Trí Đạc không thể tin được thiếu gia thế nhưng cúp điện thoại của hắn.

Thôi đi, ai —— Trí Đạc đột nhiên thở dài thật sâu.

Liên một tuần lễ, hắn liền nhần một tuần lễ này, sau đó, hắn có thể cùng cô ấy từ đó cả đời không qua lại với nhau.

Liên một tuần lễ này mà thôi, nhin một chút sẽ trôi qua thôi.

☆ ☆ ☆

Kể từ sau ngày tỏ tình kinh hoàng đó thoáng nhìn nụ cười của hắn, Thiên Thiên liền bị nụ cười hắn làm cho mê phải vầng đầu so long phượng sừng lân đã chuyển sang thừa thốt.

Cho nên, cố gắng chọc hắn cười là mục tiêu kế tiếp của cô, chẳng qua là hiệu quả đều không rõ ràng, mặc cho cô sử dụng tất cả vốn liếng, khoe miệng hắn chính là không muốn nâng lên.

Chẳng qua nếu cô liền buông tha như vậy, như vậy cô cũng không gọi Dương Thiên Thiên.

"Anh cũng rất keo kiệt!"

Thiên Thiên gắt giọng "Người ta liều mạng trêu chọc anh, anh cười một cái làm cho người ta nhìn thì như thế nào?"

"Tại sao phải cười?" Hắn rất nghiêm chỉnh hỏi.

"Anh. . . . Ông trời của tôi! Em nói nhiều như vậy lúc đi làm phát sinh chuyện lý thú, anh một chút buồn cười xung động cũng không có sao?" Thiên Thiên không khỏi thất bại rũ bả vai xuống.

"Tôi không hiểu vậy thì có cái gì buồn cười."

Hắn vốn trả lời qua loa, về mặt trên mặt giống như là hồ dán rất chắc chắn, một chút đường cong nhu hòa cũng không có.

Thiên Thiên vận khí rất tốt, bắt đầu ngày làm việc thứ nhất liền trình diễn toàn vai võ phụ, lão bản chẳng những không có tức giận, càng không yêu cầu bồi thường, còn để cho cô tiếp tục đi làm tại quán cà phê, cô cảm động muốn chết, quả nhiên nhân gian khắp nơi có ôn tình, cô gặp được người tốt.

Bất quá ý định của lão bản đối với quán cà phê, Trí Đạc không có ngây thơ như vậy cho là lão bản là người tốt.

Nếu như hắn nhớ không lầm, quán cà phê kia kể từ khi Thiên Thiên bắt đầu đi làm tới nay, buôn bán càng ngày càng tốt hơn, trong tiệm trước kia rất ít đầy ngập khách, hiện tại thỉnh thoảng bị một đám đàn ông có dụng ý khác chiếm hết.

Mà chỉ cần Thiên Thiên đi tới bên cạnh khách hỏi một câu, "Xin hỏi muốn thêm chén hoặc ăn thêm chút gì nữa không?" Chín mười chín phần trăm bọn đàn ông sẽ ngoan ngoãn nghe lời chọn món ăn, tình hình như thế lão bản làm sao sẽ cùng cô so đo nữa đây?

Nếu không phải là hắn thay cô đánh một trận quá nổi danh, nếu không, sợ cô không mỗi ngày khóc trở về mới có quý.

Mỗi chỗ đều có sắc lang, không phải là dối quốc gia, bọn sắc lang sẵn sàng sẽ trở nên tương đối có phong cách.

"Vậy anh cũng không cảm thấy bộ dạng em đùa giỡn rất khả ái sao?" Thiên Thiên phồng má hỏi, bộ dáng cô tức giận khả ái muốn chết, nhưng nhìn ở đáy mắt Trí Đạc cũng là không gọn sóng.

"Biểu tiểu thư, bữa ăn tối có hợp khẩu vị cô không? Có hay không cần cải tiến chút phương pháp?" Trí Đạc đáp sang chuyện khác.

Thiên Thiên bị đầu óc của hắn làm cho giận đến phát run.

"Đã nói với anh bao nhiêu lần, Thiên Thiên, gọi em Thiên Thiên!" Cô không thích nghe hắn kêu cô biểu tiểu thư, Thiên Thiên tiểu thư, khiến cho cô cảm thấy giữa bọn họ có một khoảng cách không vượt qua nổi, cô muốn đi tới thế giới của hắn, nhưng mà hắn vẫn đem cô khước từ bên ngoài.

"Lễ nghi là một gã quân gia xứng đáng được giáo dục."

Hắn đúng đắn mà trả lời.

"Ồ trong mắt em anh không phải là quân gia a! Không cần làm một bộ dạng này cùng em chung đụng, em không phải là Đế Tư ca ca." Cô có lời gì nói thẳng, trong giọng nói tràn đầy quan tâm đối với hắn.

Đôi mắt cô bày tỏ không hề cất giữ, Trí Đạc không khỏi cau mày.

Đây không phải là lần nên tiếp nhận tình cảm, trước khi tới Anh quốc phụ thân ghé vào lỗ tai hấn nhắc nhờ lời của ông vẫn còn ở tai, hấn còn nhớ rõ câu trả lời của hấn —— hấn không có một chút suy nghĩ nào.

Tại sao có thể một chuyện Anh quốc được, hấn liền không tuân theo lời hứa của hấn? Bọn họ cũng mới chung đụng chưa tới mấy ngày, hấn thậm chí còn không biết cô, tại sao có thể cứ như vậy luân hãm . . . .

"Lẽ không thể bỏ." Câu trả lời của hấn như cũ lãnh mạc.

"Anh chính là không đem em thành một cô gái bình thường được rồi." Thiên Thiên khổ sở đỏ hốc mắt.

"Nếu như em hôm nay không phải là biểu muội Phạm Đế Tư, không phải là thiên kim tiểu thư, anh có phải sẽ tiếp nhận em hay không?" Cô lâu nay cũng nhận thấy được tâm tư của hấn, nhà của cô bối cảnh hùng hậu, mà hấn cũng không phải là người trào cao, đôi mắt với bày tỏ của cô hấn dĩ nhiên sẽ tị hiềm.

Vậy mà, đối với vấn đề cô nói ra, Trí Đạc lựa chọn trầm mặc mà chống đỡ.

Hấn không trả lời, chính là chấp nhận! Thiên Thiên đời này là lần đầu tiên thống hận xuất thân của mình, nhà của cô bối cảnh thế nhưng lại làm cho Trí Đạc không thể tiếp nhận lý do của cô.

"Sanh ở Dương gia không phải là em có thể lựa chọn, em yêu người nhà em, không thể bỏ cha mẹ của em, nhưng mà tại sao anh. . . . . Em cũng không để ý, tại sao anh lại không chịu tiếp nhận em?"

Cô mệt quá, thật là khổ sở, hấn luôn là đem cô nhét vào phía sau, chưa bao giờ nhìn cô một đường lao đảo có nhiều khổ cực.

Cô từ nhỏ được nuông chiều lớn lên là sự thật, nhưng cô nguyện ý chịu khổ a! Tại sao cô đến Anh quốc đi làm, chính là không muốn làm đóa hoa trong nhà ấm, cô muốn nói cho hấn biết, cô có thể bồi hấn cùng nhau chịu khổ .

Đạo lý đơn giản như vậy, tại sao hấn cự tuyệt tiếp nhận?

Thiên Thiên yên lặng rơi lệ.

Nhìn thấy nước mắt của cô, Trí Đạc khẽ run lên.

Hấn không có biện pháp chống đỡ chính là nước mắt của cô, mỗi khi trở về thấy cô rơi lệ đầu óc của hấn sẽ mất đi tác dụng, ngay cả lời nói cũng sẽ không nói.

"Đừng khóc."

Hấn lúng túng an ủi, muốn khẽ vuốt trên đầu vai cô bàn tay dừng tại giữa không trung, đổi thành cầm tờ giấy lau cho cô, sau đó yên lặng lui ra, đem bên trong phòng để lại cho cô, một mình đi ra cửa hóng mát một chút.

Nhìn cửa khép lại, Thiên Thiên nước mắt khắc chế không được mà rơi xuống.

Thấy cô khóc, hấn ngay cả đôi câu an ủi cũng không có, cũng không có đau lòng đem cô ôm vào trong ngực, hấn căn bản cũng không thích cô mà!

Cô cầm giấy lau, một đường thút thít đi tới bên cạnh giường hai người duy nhất trong phòng, cầm lên cái túi, lấy điện thoại di động ra sau khi đến Anh quốc đã không mở ra, sau khi mở máy gọi điện thoại trở về Đài Loan.

"Thế nào, đi cầu cứu rồi?" Phạm Đế Tư vừa nhìn điện tới biểu hiện biết là cô, mở miệng liền không nhịn được nhạo báng.

"Em không muốn tìm anh nữa!" Thiên Thiên giọng mũi nùng đậm nói, "Em muốn tìm Lục Nhi."

"Em đang khóc?"

Phạm Đế Tư rõ ràng nghe được cô đang nức nở. "Trí Đạc đâu? Kêu hấn cho anh !" Hấn nộ khí đằng đằng mà hằm hừ.

"Em muốn tìm Lục Nhi, rõ. . . . ." Nghe được tên Trí Đạc cô liền không nhịn được khóc lên tiếng.

"Thiên, cậu làm sao vậy?"

Ở bên kia Lục Nhi kịp thời đoạt lại điện thoại trên tay vị hôn phu đàn, liếc hấn một cái, cầm điện thoại di động, trốn vào trong phòng lặng lẽ nói, thuận đường đem cửa khóa lại, không để cho Phạm Đế Tư quấy rầy.

"Lục Nhi, mình thật là khổ sở."

Thiên Thiên hít mũi một cái, đáng thương nói: "Mình thật là rất kém cỏi phải không? Tại sao hấn không chấp nhận mình?"

"Ai không tiếp nhận cậu?" Lục Nhi nghe được một đầu đầy sương."Thiên, cậu có người trong lòng a, người nào a? Tại sao mình cũng không biết."

"Chính là Khâu Trí Đặc!"

Thiên Thiên tình ý sâu xa phun ra cái tên hành hạ cô không dứt này. "Mình từ nhỏ liền thích hắn, thật thích, thật thích."

Nghe tiếng lòng Thiên Thiên, Lục Nhi này đầu một hồi trầm mặc.

Khó trách cô luôn bắt được Thiên Thiên nhìn lên Trí Đặc, nguyên lai là một sự việc như vậy, cô bỗng thấy quá trễ, sớm nên phát hiện mới phải.

"Thiên. . . . . Chuyện này, mình nghĩ người trong lòng cậu, cũng không tốt lắm." Lục Nhi bằng lương tâm nói." Trí Đặc là một trợ thủ tốt, quản gia tốt, nhưng lại không thấy được là một tình nhân tốt, hắn ý thức trách nhiệm quá nặng, đối với Phạm gia hắn có cố ý thức trách nhiệm bất trị." Lục Nhi không hỏi cô làm sao lại thích Trí Đặc, bạn tốt chính là như vậy, không có cần thiết chuyện gì cũng đánh vỡ hỏi đến cùng.

"Mình chính là thích điểm này ở hắn a."

Thiên Thiên lại hít mũi một cái."Lục Nhi, tại sao mình đã bày tỏ rõ ràng như vậy, hắn còn không nhúc nhích?"

"Thiên, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nếu như hắn không thương cậu lại tiếp nhận cậu, tình cảm như vậy cậu muốn sao? Như vậy cậu sẽ hạnh phúc sao?" Lục Nhi tương đối lý tính, đứng ở lập trường trung lập cho cô đề nghị.

"Nhưng mà hắn cũng chưa từng có cự tuyệt ngay mặt mình." Thiên Thiên khổ não nói."Hắn luôn luôn lấy thân phận giữa bọn mình mà cự tuyệt mình, mình không có cách nào tiếp nhận một bộ lễ nghi đạo lý gì không thể bỏ, chúng ta cũng không phải là sống ở cổ đại, hiện tại cũng thế kỷ hai mươi mốt!"

Lục Nhi có thể thấy được Trí Đặc giống như tiểu lão đầu, bộ dáng dùng sắc mặt nghiêm túc kia nói ra bốn chữ "Lẽ không thể bỏ" này.

"Ừ, Thiên, mình có thể thử hỏi cậu sau khi đến Anh quốc đã làm gì không." Lục Nhi trái lo phải nghĩ, cảm thấy chuyện có kỳ hoặc, tính toán từ cuộc sống của bọn họ lẫn nhau mà nói bóng nói gió.

"Mình đang đi làm."

"Cái gì? !" Lục Nhi kêu lên."Cậu đi làm? ! Mình nghe lầm rồi đi!"

Theo cô biết về Thiên Thiên, các bạn học sau khi tan lớp vội vàng đi làm hoặc dạy kèm tại nhà thì Đại tiểu thư cô ấy được tài xế đưa đón về nhà .

Nghe Thiên Thiên nói qua, cô từ nhỏ đến lớn chưa từng làm việc, nguyên nhân là mẹ của cô không cho phép, nói là sợ cô bị người ta để mất tới mà bắt cóc, nhưng cô vẫn rất hâm mộ cuộc sống các bạn học được đi làm.

"Thật a, mình đi làm ở trong một quán cà phê a, mình rất ngốc, đi làm ngày thứ nhất cái gì cũng không hiểu, phá vỡ rất nhiều chén cà phê, hơn nữa còn bị quấy nhiễu tình dục, Trí Đặc vì bảo vệ mình cùng lưu manh địa phương đánh một trận, đem bàn ghế cà phê ngồi ngoài trời cũng đánh hỏng rồi, nhưng mà lão bản là người rất tốt, không có yêu cầu mình bồi thường, hôm nay trả tiền thưởng cho mình a!" Thiên Thiên nói xong hưng phấn, Lục Nhi còn lại là nghe được mà há hốc mồm cứng lưỡi.

Ông trời! Thiên Thiên tự mình du lịch có thể hay không có chút quá kích thích? Đi làm, bị quấy nhiễu tình dục, đánh nhau. . . . . Má ơi!

"Tại sao cậu lại đi làm?" Lục Nhi nghi ngờ hỏi.

"Mình không phải đã nói rồi sao? Muốn dùng sáu ngàn bảng Anh sống ở Anh quốc, không đủ dùng sẽ phải đi làm."

"Kia kỳ quái, cậu vừa tới Anh quốc, tiền trên tay cũng còn đủ, tại sao cậu phải gấp đi làm như vậy?" Lục Nhi xem qua, tiền trên tay cô đủ cho hai người bọn họ chơi đến hai tuần lễ sau mới đi làm, thế nào mới đi không tới một tuần lễ, Thiên Thiên đã đến quán cà phê rửa chén đĩa rồi?

"Bởi vì. . . . . Bởi vì Trí Đặc không có quần áo thoải mái cùng giày nha, cả ngày đều mặc tây trang, giày da, cũng rất không thoải mái!"

"A, thì ra là cậu giúp đàn ông mua quần áo, cho nên sinh hoạt phí không đủ." Lục Nhi nhạo báng.

"Lục Nhi!" Thiên Thiên bị chọc mà mặt đỏ hồng.

"Đi! Vậy cậu đi làm, Trí Đặc không có phản đối sao?" Theo hắn đối với Phạm gia có ý thức trách nhiệm, cũng sẽ không đáp ứng quyết định hoang đường này của cô mới phải.

"Đương nhiên là có a, ngày thứ nhất mình đi làm hắn liền kêu mình không nên đi."

"Tại sao?"

"Bởi vì quấy nhiễu tình dục a! bộ dạng hắn thoát nhìn rất giận, còn nói với mình chuyện tiền bạc hắn sẽ nghĩ biện pháp." Thiên Thiên nói về tình hình lúc đó.

"Cá tính của Trí Đạc sẽ không khinh địch thỏa hiệp như vậy, Thiên, cậu dùng phương pháp gì để cho hắn đáp ứng cậu tiếp tục đi làm?" Lục Nhi phát hiện cô thật là quá khinh thường nghị lực của Thiên Thiên.

"Mình nói với hắn nếu để cho hắn suy nghĩ biện pháp kiếm tiền, liền mất đi mục đích mình tới Anh quốc."

"Cứ như vậy?" Lục Nhi không tin đơn giản như vậy sẽ khiến cho hắn thỏa hiệp.

"Dĩ nhiên còn tăng thêm vài giọt nước mắt." Thiên Thiên le lưỡi.

"A a a nha. . . . ." Lục Nhi một hồi kì quái.

"Uy! Phụ nữ có thai, cậu không cần gọi loạn, cẩn thận dạy hư cháu gái của mình." Thiên Thiên nghe được Lục Nhi kêu mờ ám kia không có khí chất lập tức trách cứ.

"Làm sao cậu xác định bé con kia trong bụng mình nhất định là con gái?" Lục Nhi buồn cười hỏi.

"Bởi vì mình muốn nó là con gái a! Con gái mới chơi đùa được." Thiên Thiên hùng hồn nói.

"Làm sao cậu cùng A Đế một dạng?" Chồng đàn của cô cũng muốn cô sinh một bé gái để cưng, còn là con gái tương đối khả ái, nếu như thai này cô sinh chính là con trai, như vậy bọn họ sẽ tiếp tục nữa, cố gắng nữa.

"Nói giỡn! Mình mua nhiều quần áo xinh đẹp như vậy cấp cho Bảo Bảo mặc, quần áo con gái mới nhiều, mới đáng yêu a!"

"Thế nào kéo đến chuyện này, Thiên, mình mới vừa kêu mờ ám là bởi vì a, ha ha! Mình phát hiện cậu không phải là không có hi vọng như vậy." Lục Nhi ha ha cười thần bí.

"Nói thế nào?" Thiên Thiên không hiểu hỏi ngược lại.

"Tại sao cậu khóc nên hắn đáp ứng để cho cậu tiếp tục đi làm? Trí Đạc là người dễ dàng mềm lòng như vậy sao?" Lục Nhi hỏi. "Cậu không phải là rất thích hắn, rất hiểu hắn sao? Thế nào không nghĩ tới điểm này."

Được Lục Nhi nhắc tới như vậy, cô mới nhớ tới, cô đã từng thấy hắn trách cứ qua một người hầu gái phạm sai lầm, con gái người ta cũng khóc, về mặt của hắn chính là một dạng hung ác, tiếp tục hung hăng mắng chửi người.

"Có thể. . . . . Bởi vì mình là Dương Thiên Thiên có liên quan." Thiên Thiên không thể tin được cái loại khả năng đó, cộng thêm thái độ Trí Đạc đối với cô vô cùng nghiêm cẩn, cô không nản chí cũng khó khăn.

"Phải không?"

Lục Nhi cách nhìn cùng cô hoàn toàn ngược lại. "Trí Đạc thái độ đối A Đế cậu cũng biết, A Đế nói gì, Trí Đạc liền nghe cái đó, đúng không?"

"Ừ, mình biết." Thiên Thiên ừ rừ thờ dãi.

Ở trong lòng hắn, Đế Tư ca ca nói vĩnh viễn so bất luận kẻ nào có lực, thật buồn cười, cô lại muốn cùng biểu ca của mình ghen.

"Cậu cũng biết kể từ năm ngoái sau khi phát sinh sự kiện kia, bên cạnh A Đế cũng chưa có trợ thủ có thể giúp hắn chia sẻ công việc." Lục Nhi cố ý tránh nhắc tới sự kiện kia.

Cả đời của Phạm Đế Tư suông sẽ như vậy, lần đầu gặp phải bị phản bội, hãm hại, cũng tiến tới thúc đẩy hắn và La Lục Nhi quen biết, tiến tới chuyện mến nhau.

"Khi đó Trí Đạc vừa tốt nghiệp từ lớp thạc sĩ, A Đế đem hắn kéo đến bên cạnh thay hắn làm việc, cậu nhất định không biết, đúng A Đế nói gì Trí Đạc nghe nấy, thời điểm đang đối mặt công việc sẽ có nhiều nghiêm túc, hắn cũng không mù quáng theo, nhiều lần A Đế cùng hắn làm như một dạng muốn đánh nhau." Lục Nhi hưng phấn nói cho Thiên Thiên cô biết sự tình.

"Có thật không?" Thiên Thiên không thể tin được mà thấp giọng hô.

Cô cho là Trí Đạc đối với Đế Tư ca ca là sẽ không phát giận, thì ra là cô sai lầm rồi.

"Đương nhiên là thật a! Thiên, cậu nghĩ nha, ngay cả A Đế hắn cũng không muốn tính toán rồi, tại sao cậu rơi vài giọt nước mắt hắn liền thỏa hiệp? Điểm này cũng không giống hắn."

"Nhưng mà. . . . . Nhưng mà mình mới vừa khóc a!" Thiên Thiên bủi môi oán trách. "Hắn nói cái gì cũng không nói liền chạy khỏi nhà, thái độ nào có giống như đối với mình có ý tứ."

"Tin tưởng mình, Thiên, cậu có thể làm thí nghiệm." Lục Nhi cười gian truyền thụ bí kíp.

"Thí nghiệm cái gì?" Thiên Thiên tò mò hỏi.

Bây giờ không có biện pháp, cô không thể làm gì khác hơn là là ngựa chết thì trước mắt thấy ngựa sống thì chọn, chỉ cần có thể bức ra tâm ý của Trí Đặc, chuyện gì cô cũng nguyện ý làm.

"Thiên, cậu bình thường rất khôn khéo, thế nào hiện tại lại dần vậy?" Lục Nhi than thở cô không có tuệ căn.

Thường xuyên lấy chuyện cười cô cùng Phạm Đế Tư để xem nhất người đó chính là cô ấy, còn thường nhạo báng làm cô muốn đào hố đất đem mình chôn, thế nào hiện tại một chút chuyện nhỏ như vậy cũng muốn cô dạy?

"Không cần cậu nói, mình cũng cảm thấy mình càng ngày càng dần ." Thiên Thiên thanh âm buồn bực nói.

Lục Nhi trợn mắt một cái, không nhịn được thở dài.

Khâu Trí Đặc rốt cuộc có khả năng gì, khiến Thiên Thiên mất hồn mất vía coi như xong, còn trở nên dần như vậy?

"Thiên, mình cho cậu mấy đề nghị, cậu suy nghĩ một chút có muốn dùng hay không."

"Ừ." Thiên Thiên kiên nhẫn nâng lỗ tai cẩn thận lắng nghe.

"Chính là a. . . . ." Lục Nhi bắt đầu chít chít lách cách cho bạn tốt những toan tính.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Quân Gia Cứng Nhắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Thiên Thiên không có làm được sáu điều Lục Nhi nói cách thứ nhất sắc dụ, cô làm không được, cho nên không thể làm gì khác hơn là sử dụng chiêu thứ hai —— khổ nhục kế!

Đề cho hấn cảm động là cần phải mặt đối mặt mình.

Cô vẫn cảm thấy chính mình sao mà quá âm hiểm, nhưng mà, ở thời điểm tranh thủ tình yêu quân tử có gì hữu dụng đâu?

Hôm nay cô đặc biệt nấn nỉ lão bản đề cho cô tan ca sớm, hôm nay sau khi lĩnh tiền công cùng tiền bo ngoài định mức, cô tính toán khoản tiền công này của một tuần lễ kiếm được, oa, chỉ cần cô tiếp tục cố gắng, không cần một tháng tiền của cô cũng đã đầy đủ hai người bọn họ đến nước Pháp chơi một chuyến.

Chuyện này đáng ăn mừng, cho nên cô mới tan ca sớm, đến chợ mua một chút món ăn, tính toán dựa theo tài nấu nướng tinh xảo của lão bản nướng quán cà phê dạy, xuống bếp nấu một bữa ăn tối thịnh soạn.

Về đến nhà, cô không nhìn thấy Trí Đặc ở trong phòng, cảm thấy ngoài ý muốn.

"Anh ấy không ở trong nhà, vậy anh ấy chạy đi nơi nào?" Thiên Thiên lúc này mới đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng."Bình thường mình đi làm, vậy anh ấy sẽ làm những gì cho hết thời gian a?"

Oh a! Lúc này cô mới phát hiện đại sự không ổn, chỉ lo đi làm kiếm lộ phí, cũng bỏ quên một mình hấn sẽ nhàm chán.

Nhất thời, cảm giác áy náy nồng đậm tràn đầy trái tim, rửa rau, động tác xắc thức ăn lộ vẻ ân cần hơn, nhưng bởi vì là lần đầu tiên vào phòng bếp, tổng không tránh được tay chân luống cuống.

Không bao lâu, tay của cô bị dao kéo cho mấy đường tất cả lớn nhỏ, vết thương sâu cạn không đồng nhất.

Đội đến cô làm hết rau xà lách đơn giản, tương Caesar và chiên xong thịt bò, dù chỉ một vài món ăn, cũng khiến hai bàn tay trắng noãn nhỏ bé chưa bao giờ làm qua công việc nặng gì dán đầy băng OK (băng cá nhân).

Trí Đặc vừa vào cửa đã nghe thấy trong phòng tràn ngập một mùi khét thức ăn, hấn nhú mày, tìm tới mùi khét trước bàn ăn.

"Đi? Anh trở lại." Thiên Thiên vui mừng hướng hấn cười."Anh chạy đi nơi nào a? Trở về cũng không có nhìn thấy anh?"

Trí Đặc không trả lời vấn đề của cô, nhìn trên bàn ăn hai món ăn đơn giản, chân mày khép lại.

Cắt rau xà lách lớn nhỏ không đều, tương Caesar ướp không đều, bò chiên cháy quá rồi, toàn bộ thoạt nhìn tựa hồ không có mỹ vị.

Nhưng những thức ăn này là cô ấy làm?

"Cô làm bữa ăn tối?" Hân có chút không thể tin được hỏi.

"Ân! Hôm nay em được rất nhiều tiền boa a, em muốn chúng ta bắt đầu có thể đi du lịch, em hướng lão bản xin nghỉ, ngày mai chúng ta đi Cambridge có được hay không? Tối Anh quốc đã lâu như vậy, cũng còn chưa có chân chính xem qua quốc gia này." Thiên Thiên nụ cười rực rỡ vạch kế hoạch. "Cho nên hôm nay coi như là ăn mừng, bất quá em nấu món ăn có thể ăn không ngon, với tài nấu nướng của anh mà so, có thể phải ủy khuất anh."

Nghe vậy, Trí Đạt rất khó giải thích tâm tình của mình. Cô thay hân làm bữa ăn, đi làm kiểm lấy lộ phí cho hai người, loại chuyện như vậy đều không phải là cô thiên kim đại tiểu thư này phải làm, những hành động này của cô, khiến cho trái tim hân nóng bỏng.

Hân biết mình không hề giống mặt ngoài như vậy mà không nhúc nhích, cô đối với hân tốt, hân vẫn luôn biết, thế nhưng lại không có phúc hưởng thụ.

"Chỉ cần chín là có thể ăn." Trí Đạt cởi áo khoác xuống, đến trước bộ cảm bộ đồ ăn, đặt ở trên bàn ăn. "Mau ngồi xuống ăn đi."

"Được!" Thiên Thiên cao hứng cũng ngồi xuống, bê lên salad được sắp xếp trên đĩa đầy một nửa vào trong mâm của mình.

Đột nhiên, tay của cô bị cầm thật chặt, cô sợ hết hồn, không thu tay lại được, cái mâm cứ như vậy rơi xuống, toàn bộ rau xà lách tán loạn ở trên bàn ăn.

"Tay của cô xảy ra chuyện gì?" Hân trầm giọng hỏi.

Cô lúc này mới nghĩ đến vết thương trên tay mình, vội vàng muốn thu hồi, nhưng mà lực đạo của hân quá lớn, cầm chặt hai cái tay của cô, cô làm thế nào cũng rút không ra.

"Thế nào làm thành cái bộ dáng này? !" Hân không nhịn được gầm thét.

Cô bị cơn giận của hân hù sợ, mở to mắt không dám nói một câu.

"Thời điểm làm việc bị thương?" Hân chất vấn, nhưng nói cái gì cô lại cũng không trả lời, điều này càng làm cho hân nổi trận lôi đình thêm. "Bắt đầu từ ngày mai, không cho phép cô lại đi làm!" Hân cường thế ra lệnh.

"Tại sao?" Vừa nghe hân không để cho mình đi làm, Thiên Thiên lập tức theo lực giành lại. "Tay của em cũng không phải là thời điểm đang làm việc bị thương."

"Vậy làm sao bị thương? Cô nói a." Hân cường thế muốn cô nói rõ ràng mình bạch.

"Em vụng về mà! Ngay cả làm món ăn cũng không được, mới biến thành như vậy. . . . ." Giọng cô nhỏ nhỏ trả lời.

Cô cũng cảm thấy rất buồn bã a, thời điểm nhìn lão bản nướng quán cà phê làm cũng cảm thấy rất đơn giản, ai biết khi cô tự mình động thủ thì sẽ có nhiều khó khăn như vậy.

Bỗng chốc bị dao cắt đến, dầu sôi lập tức bị phun văng lên, ngay cả rửa nồi cũng bị nóng, cô cũng không hiểu tại sao cô vụng về như vậy tay chân vụng về.

"Nấu món ăn cô cũng đem tay mình làm thành như vậy? !" Trí Đạt vừa tức lại. . . . . đau lòng, hân gấp gáp nhất thời không xử trí, đã thương tâm Thiên Thiên.

Thiên Thiên khổ sở hốc mắt phiếm hồng. "Em chỉ là muốn cho anh một vui mừng ngoài ý muốn, mỗi lần cũng sẽ chuẩn bị bữa ăn tối cho anh, em cũng vậy rất bản khoăn, em chỉ là muốn giúp anh chia sẻ chứ sao." Cô càng nói càng cảm giác mình ủy khuất.

"Tôi không có trọng trách to lớn gì khiến cho cô thay tôi chia sẻ." Hân khẩu khí không tốt nói.

Mới rồi bởi vì cô nấu một bữa ăn tối mà cảm động không dứt, hiện tại lại thấy cô vì làm bữa ăn mà làm thương bàn tay nhỏ bé, tâm tình của hân càng thêm phức tạp.

Vừa tức giận vừa đau lòng, ai! Hân bây giờ nên đối với cô ấy làm sao? Hân liều mạng lui, cô lại liều mạng đuổi theo, tuyệt không đem lời của hân để ở trong lòng, chẳng lẽ là lời nói của hân có vẻ không đủ nặng?

"Nhưng mà em cảm thấy rất khổ cực cho anh a!" Thiên Thiên khóc nói, "Lòng em thương anh chẳng lẽ không được sao?"

"Cô đem chính mình chiếu cố tốt là đủ rồi." Cô từ nhỏ căn bản là hành hạ hân.

"Anh mỗi lần đều như vậy!" Cô lên án nói. "Mỗi lần nhắc tới chuyện tình cảm anh liền trốn tránh trả lời, anh không thể như vậy một chút bày tỏ cũng không có."

"Tôi cho là tôi nói đã đủ rõ ràng." Hân bày tỏ vô cùng rõ ràng không phải sao? Giữa bọn họ là không thể nào.

"Anh có làm như em trước mặt cự tuyệt qua em sao?" Cô gây sự hỏi. "Anh nói a, anh nói anh không thích em, em liền không hề quán anh nữa."

Chất vấn của cô khiến cho Trí Đặc sững sốt.

Đúng vậy, hần chưa bao giờ từng ở trước mặt cô nói qua lời nói nặng gì, chỉ cần cô nhắc tới, hần liền một chuyển qua mà kéo đến những vấn đề khác, lần tránh trả lời.

Tại sao phải như vậy? Cá tính của hần từ trước đến giờ không phải là như thế, tại sao hần không có nghiêm chỉnh cự tuyệt cô tỏ tình?

"Anh nói a, anh nhìn em nói anh không thích em." Thiên Thiên đi tới trước người hần, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dùng cảm mà nhìn chăm chú vào hần. "Chỉ cần anh nói, em liền nhất định làm được, chỉ cần anh nói anh không thích em, em từ đó liền không xuất hiện trước mặt anh." Sau đó cô sẽ cứ như vậy chết tâm.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kiên định của cô lại tràn đầy nước mắt, hần nghẹn ở cổ họng lại một chữ cũng nói không ra.

Mẹ kiếp ! Khâu Trí Đặc, mày là heo sao? Không phải là nói cho mày biết không thể động tâm, tại sao mày còn đầu heo mà thích cô ấy như vậy?

Yên lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mang đầy nước mắt, hần thật lâu nói không ra lời.

"Anh nói a, anh nói đi. . . . ." Thiên Thiên đang cầu khẩn hần, hần không cho cô một đáp án rõ ràng, để cho cô vẫn suy nghĩ lung tung như vậy, cô đã sắp không thể nhận chịu.

Vậy mà, Trí Đặc lại trả lời rất hay, hần cái gì cũng không nói, đặt mông ngồi xuống ở trước bàn ăn, miệng ăn bữa ăn tối trên bàn đã sớm nguội lạnh.

Đối với hần lúc này đột nhiên như không muốn hành động, Thiên Thiên há hốc mồm sững sờ.

Cũng lúc này, hần vẫn là trốn tránh như vậy! Hần băn khoăn cái gì? Ngần vịn không phải là bởi vì thân phận của cô mà không dám cự tuyệt cô, như vậy cô cảm thấy mình thật đáng buồn.

"Uy, anh rốt cuộc muốn như thế nào chứ?" Nước mắt của cô không ngừng chảy, ngữ điệu run rẩy nói.

Cô hèn mọn như vậy mà hỏi, hần nhưng vẫn là không để ý tới, vùi đầu khổ sở ăn, hần. . . . . Thế nào như vậy nữa!

Thiên Thiên càng nghĩ càng cảm giác mình đáng thương, cuối cùng dứt khoát, vọt tới bên giường đặt mông ngồi xuống, lên tiếng khóc lớn.

Nuốt vào một khối bò chiên cháy cuối cùng, sắc mặt Trí Đặc khó coi mà đánh nắc, hần tự nói với mình, về sau tuyệt đối không cho phép cô vào phòng bếp nữa bước, đây quả thực là tai nạn.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô vẫn như cũ ngồi ở trên giường khóc đến thương tâm, hần sâu kín thở dài.

Hần không quen biểu đạt, bây giờ không biết phải nói thế nào cho cô biết tâm ý của hần, không thể làm gì khác hơn là lấy hành động bày tỏ —— bắt luận cô làm có khó ăn bao nhiêu, hần cũng sẽ toàn bộ nuốt xuống.

Bất quá bọn họ hiển nhiên tâm tư không có một chút thông hiểu.

Là hần quá khó để hiểu sao? Nhưng vì cái gì trách hần như vậy, cô lại cứ cố tình yêu thích đây?

Đem đĩa trên bàn thu thập xong, sau thả vào rãnh rửa chén, hần cất bước đi tới bên người cô.

Đây là từ khi hần đến Anh quốc tới nay, lần đầu tiên đến gần giường chỗ cô ngủ, hần từ trước đến giờ đều ngủ ghé sa lon .

"Tại sao vừa rồi khóc?" Trí Đặc sâu kín hỏi.

Thiên Thiên quay đầu đi chỗ khác, không trả lời hần tiếp tục chẳng qua là liều mạng khóc.

Hần thở thật dài. "Em nấu món ăn khó ăn như vậy, anh cũng cần răng nuốt toàn bộ đi, em còn muốn như thế nào nữa?"

Nói gì vậy? Hơn nữa. . . . . Lời này là hần nói ra được sao?

Thiên Thiên tiếng khóc tạm dừng, không rõ mà xoay đầu lại, ngo ngác nhìn hần.

"Anh nói cái gì? !" Cô vừa tức giận vừa nghi hoặc, hần làm sao có thể nói ra cái loại đó giống như là lời nói giỡn? Hần luôn luôn đứng đắn , làm sao sẽ biết cái gì gọi là nói giỡn?

"Về sau chỉ cần em muốn ăn nói với anh một tiếng, đừng tự mình động thủ xuống bếp nữa." Hần đứng đắn nói.

Thiên Thiên đối với một mặt này của hần hoàn toàn xa lạ cảm thấy không biết làm sao, ngây ngốc nhìn hần, gương mặt không hiểu.

Nhìn bộ dáng cô sững sờ ngây ngốc, hắn không khỏi bị chọc cho bật cười.

Hắn cười! Điều này sao có thể?

Thiên Thiên xoa xoa ánh mắt, cô nhất định là hoa mắt, hắn làm sao có thể biết cười, hơn nữa còn cười nhạt lộ ra má lúm đồng tiền, lại đẹp trai vừa đáng yêu.

"Anh cười." Ánh mắt hắn vẫn còn cười, này. . . . . Này không phải là mộng đi?

"Đưa ngốc." Hắn cười sờ sờ đầu của cô.

"Anh. . . . .Anh đây là ý gì?" Thiên Thiên không hiểu hỏi.

"Em cứ nói đi?" Hắn cười hỏi ngược lại.

"Em. . . . . Em không biết anh tại sao lại cười." Cô vẫn hi vọng lần nữa nhìn thấy trên mặt hắn xuất hiện nụ cười, nhưng hôm nay cô xem thấy, cũng không hiểu tại sao hắn cười, là xảy ra chuyện gì khiến cho hắn vui vẻ?

Cô buồn bã mà nhìn chăm chăm hắn, mới vừa rồi cô khóc đến khó khăn như vậy, hắn không có an ủi coi như xong, còn vẫn cười. . . . .

"Bởi vì em khiến cho anh buồn cười."

"Có ý gì a?" Nói chuyện không đầu không đuôi, cô cũng không phải là giun đũa trong bụng hắn, làm sao biết hắn nói cái gì?

"Anh giúp em làm bữa ăn tối." Nói xong hắn xoay người rời đi, đi tới phòng bếp nhỏ, mở tủ lạnh ra, liền nguyên liệu nấu ăn đơn giản, tính toán nấu một chén mì thập cẩm mỹ vị lại dinh dưỡng.

"Uy!" Thiên Thiên đi theo phía sau hắn, đuổi sát không buông."Anh nói rõ ràng a, không đầu không đuôi như vậy em đây nghe hiểu thế nào được?"

Trực giác của cô tốt lắm giống như là một tin tức rất quan trọng, nếu như hôm nay cô không hỏi ra như thế, về sau cô nhất định sẽ hối hận chết.

Trí Đạc cao thâm khó lường nhìn cô một cái, mới chậm rãi mở miệng, "Đáp ứng anh sau này em không vào phòng bếp, anh liền nói cho em biết." Nếu để cho cô cầm dao lần nữa cùng cái nồi, hắn nhất định sẽ bị cô hù đến phát bệnh tim.

"Được." Cô cái gì cũng không quản gật đầu đáp ứng.

"Vươn tay ra." Hắn một ra lệnh, cô một động tác."Hai cái tay."

"Oh." Cô ngoan ngoãn đưa ra hai cái tay.

Trí Đạc nhìn hai tay của cô một cái, khe khẽ thờ dài.

Vốn là một đôi tay xinh đẹp như vậy, lại mấy đường dao mà cắt bị thương, cũng bị dầu sôi nóng đến phỏng, nhìn cô khổ cực như vậy, vậy hắn nhẫn nại lấy nuốt vào món ăn cô nấu chút khó ăn kia, cũng coi là đối với cô đền bù lại.

Lôi kéo tay của cô đến trước sô pha ngồi xuống, hắn lấy hộp cấp cứu ra, cau mày đem băng keo ok tùy tiện dán loạn kéo xuống, lại trừ độc lần nữa, bôi thuốc lại băng bó.

Hắn khó được ôn nhu như thế đối với cô, Thiên Thiên một lòng bị bung lấy thật cao, nếu như đây là một giấc mộng, vậy hãy để cho cô vĩnh viễn cũng không cần tỉnh.

"Anh sẽ chiều cổ em," hắn đột nhiên ở một khắc yên tĩnh này mà lên tiếng."Cho đến một ngày em đối với anh chán nản."

"Cái gì?!" Thiên Thiên không hiểu nháy mắt mấy cái."Có ý gì?"

"Cần anh giải thích rõ ràng một chút sao?" Nhìn cô nghiêm túc vẻ mặt đáng yêu, hắn cao hứng trêu cợt ý nghĩ của cô.

"Muốn muốn muốn." Cô liên tục không ngừng gật đầu.

"Em hôn anh một chút, anh liền nói cho em biết." Như vậy giải thích đủ hiểu chưa?

Cô bị yêu cầu của hắn dọa cho sợ đến há hốc mồm cứng lưỡi, thật lâu nói không ra lời, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phấp hồng, tay chân luống cuống là không biết nên làm thế nào cho phải.

"Anh. . . . . Anh. . . . ."

"Quyết định của em như thế nào đây?" Hắn buồn cười hỏi.

Thiên Thiên cảm thấy toàn thân bay bổng, giống như giẫm ở trên đám mây tựa như không thành thật.

Nhìn hấn mang theo hình tượng nghiêm túc không phù hợp khuôn mặt tươi cười má lúm đồng tiền của hấn, trong lòng cô lúc này mới thực tế một chút.

"Em . . . ." Cô nhìn hấn, gương mặt muốn nói lại thôi, cuối cùng cô đỏ mặt, sợ hãi đem đầu môi son mềm mại bên gò má của hấn, bằng phương thức mập mờ không rõ, biểu đạt tâm ý của nhau.

Loại phương pháp này cũng là bởi vì cá tính nghiêm túc cho phép của Trí Đặc a! Bất quá, cố gắng của cô cuối cùng không có uống phở là được.

Khó nhục kể —— một chiêu này thật đúng là quá hữu hiệu .

☆ ☆ ☆

Sáng sớm tỉnh lại, Thiên Thiên đã nhìn thấy khuôn mặt cô yêu thích nhất xuất hiện ở trước mặt.

"Nên rời giường." Trí Đặc đứng ở bên giường cô, ôn nhu kêu cô rời giường.

Thiên Thiên nhìn trần nhà một hồi, lại đem con người chuyển tới mặt hấn đang cười, tiếp theo chống lại mắt của hấn.

Cô đột nhiên đỏ mặt dùng chân đạp đầu."Anh không nên nhìn em nữa!"

"Tại sao?" Hấn buồn cười hỏi.

"Người ta mới vừa rời giường không có đánh răng rửa mặt, ngay cả tóc cũng không chải, xấu xí chết!" Cô buồn bực ở trong chăn trả lời.

"Anh cảm thấy đáng yêu là được rồi ." Hấn cười vén chăn bông lên, đưa tới cô một hồi thét chói tai.

Cô thét lên nhanh chóng đứng dậy chạy vào trong phòng tắm, "Phanh" một tiếng đóng cửa lại.

Tốt . . . . Quá xấu hổ a! Cô dựa vào cửa, đỏ mặt thờ đốc.

Cô đột nhiên không biết phải đối mặt hấn thế nào, nên nói như thế nào đây? Cô có thể cảm nhận được Trí Đặc đối với cô cẩn thận cùng người trước kia kém rất nhiều, hấn nhảy vào tình cảm rồi, ngay cả tối ngày hôm qua ăn chén mì thập cẩm kia, cô cảm thấy ăn vào tâm ý của hấn.

Có thể là nhất thời không có quen đi! Quen hấn đối với cô lãnh mạc, nhưng hôm nay vừa tỉnh lại, hấn đang ở bên giường cô ôn nhu kêu cô rời giường ăn điểm tâm, cô nhất thời không có biện pháp thích ứng, cộng thêm nụ cười của hấn như điện khiến hai chân cô như nhũn ra, cô không thể làm gì khác hơn là rất vô dụng đỏ mặt trốn.

"Em nếu không từ trong phòng tắm ra ngoài sẽ không kịp." Trí Đặc ở ngoài cửa kêu."Em hôm nay không phải là muốn đi Cambridge một chút sao?"

"Em lập tức xong." Cô nhanh chóng rửa mặt cũng xử lý tốt chính mình đi ra phòng tắm, vừa ra tới đã nhìn thấy hấn mặc áo thun đen hợp với màu đen quần jean ăn mặc rất đẹp trai, cô không khỏi một hồi kinh diễm —— mặc dù dùng hai chữ này hình dung nam nhân rất kỳ quái, nhưng cô chính là bị hấn điện giật .

Cũng biết cô thay hấn chọn quần áo vô cùng thích hợp hấn, quả nhiên không sai! Hấn mặc vào tới bây giờ đẹp trai làm cho người khác nín thở.

"Ăn xong bữa ăn sáng chúng ta liền xuất phát." Hấn và cô nói chuyện đồng thời tay cũng không còn nhàn rỗi, vừa ở trên bánh mì sandwich phết tương nho xanh cô thích nhất.

"Ân!" Thiên Thiên ở trước bàn ăn ngồi xuống, hạnh phúc mà hưởng dụng bữa ăn sáng.

Sau khi ăn no nê, hai người vui vẻ mà ra cửa.

Đây là lần đầu tiên bọn họ cùng đi ra cửa, Thiên Thiên đem du lịch lần này làm thành lần đầu tiên bọn họ hẹn hò, tâm tình không khỏi khấn trương lên.

Đi ở trên đường cái, một đôi nam nữ xuất sắc này tự nhiên đưa tới người đi đường chú ý, Thiên Thiên cảm thấy rất ngượng ngùng, đi theo phía sau hấn bước chân càng ngày càng chậm, còn chưa đi đến trạm xe lửa, hấn đã không thể nhịn được nữa.

Trí Đặc không có cách nào chịu được cô cách mình quá xa, hấn quay đầu lại, tìm thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của cô, sau đó vươn tay, dắt tay nhỏ bé của cô khấn trương mà đỏ mặt hỏi .

"Làm sao em càng đi càng chậm?"

"Người rất nhiều, hơn nữa anh đi thật là nhanh, em theo không kịp." Cô cúi đầu, xin lỗi nói.

"Vậy em phải theo khá hơn một chút." Hấn ôn nhu giao phó ."Nắm chặt tay của anh, biết không?"

"Ân." Cô thẹn thùng gật đầu.

Hắn lúc này mới hài lòng dặt tay của cô, hướng trạm xe đi tới.

Luân Đôn trạm xe khắp nơi đều là lũ khách quá giang xe, bên trong đại sảnh đầy ắp người, hắn không đành lòng cô cùng theo vào chen đến trong trạm xe mua phiếu, vì vậy giao phó cô trước đợi ở bên ngoài quảng trường.

"Người khác tới hỏi em vấn đề, em phải giả bộ thành em không hiểu Anh văn." Hắn nghiêm túc giao phó.

"Được." Cô cười gât đầu.

"Có người tới nói vài lời với em, em toàn bộ không được phép trả lời, anh lập tức trở về, nếu là có người đối với em không lễ phép, em liền kêu to ——"

"Được được được, em biết, em sẽ ngoan ngoãn ở chỗ này chờ anh trở lại." Thiên Thiên đối với hắn cực kỳ khản trương cảm thấy buồn cười.

"Nhớ lời của anh." Hắn không yên lòng mà liên tục giao phó, mới cam tâm đến trong trạm xe đi mua phiếu.

Thiên Thiên ngồi ở trước bể phun nước quảng trường bên cạnh, nhàn nhã ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng trên bầu trời.

Cô vươn tay, ánh mặt trời từ khe hẹp ngón tay chiếu xuống, cô không khỏi vì khí trời hôm nay tốt mà vui vẻ cười.

Ông trời thật tốt, biết hôm nay cô lần đầu tiên ước hẹn, cho cô một khí trời tốt không quá nóng như vậy.

Khi Trí Đặc mua xong phiếu trở lại, thấy chính là cô nhàn nhã tự tại nhìn lên thiên không thì tâm hắn không khỏi lộ ra cười một tiếng.

Hắn đứng ở phương xa, lấy góc độ thường thức nhìn cô, tuy là mặc đơn giản áo thun cùng quần jean wash trắng, nhưng cô trời sanh khí tức quý là như thế nào cũng không che giấu được.

Dưới ánh mặt trời, da thịt của cô trắng mịn trong suốt, ôm tròn trên môi mềm mại, cong thành một độ cong cực đẹp.

Cô đắm chìm dưới ánh mặt trời, giống như tiên nữ bất nhiễm vết nhơ, lão Thiên! Cô tại sao có thể đẹp như vậy?

Sau khi phát hiện vẻ đẹp của cô, Trí Đặc nhủ mảy, hắn không hiểu tại sao mình trẻ như vậy, thế nhưng đến bây giờ mới phát hiện cô là một cô gái xuất sắc như vậy? Bất luận là bên ngoài còn là khí chất nội tại, cô là tốt đẹp như vậy.

Hắn có tài đức gì, thế nhưng để cho cô bất luận bên trong này, điều kiện bên ngoài cũng ưu mà yêu chân thành?

Đột nhiên, hắn thường thức tâm tình biến mất tích, hắn cảnh giác đến khi hắn than thở vẻ đẹp của cô thì cũng có người đang nhìn chằm chằm xem cô gái của hắn, điều này làm cho hắn rất không thoải mái.

Xem ra hắn phải có chút bày tỏ, mới sẽ không có người dám khinh cử vọng động (hành động thiếu suy nghĩ).

Hắn trầm mặt, mở ra bước chân hướng Thiên Thiên đi tới.

"Anh trở lại, phiếu mua xong rồi sao?" Xa xa nhìn thấy hắn hướng mình đi tới, Thiên Thiên không tự kìm hãm được mà lộ nụ cười. "Anh làm sao vậy? Tại sao sắc mặt khó coi như vậy?" Nhìn thấy trên mặt hắn vẻ mặt nghiêm túc, cô lo lắng hỏi.

Hắn đứng ở trước mặt cô, không nói hai lời một tay lấy cô kéo hướng mình, Thiên Thiên kêu lên một tiếng, vô ý tiến đụng vào trong ngực hắn.

"Đúng, thật xin lỗi!" Cô đỏ mặt nói xin lỗi. "Uy. . . . Anh làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Sắc mặt anh thật là khó nhìn oh." Cô lo lắng khẽ vuốt khuôn mặt cứng ngắc của hắn, trên mặt chỗ hiện lên lo lắng không có chút nào là giả.

Cầm vuốt ve tay nhỏ bé của mình, ánh mắt hắn loại như ưng, tràn đầy xâm lược nhìn chăm chú vào cô.

"Sao. . . . Thế nào?" Thiên Thiên bị ánh mắt của hắn cho dọa cho sợ đến không nói được, cô không hiểu hắn tại sao phải dùng ánh mắt khủng bố như vậy nhìn cô. (người ta đang ghen mò)

Cô thật biết điều a, không để ý tới người xa lạ, cũng ngoan ngoãn nghe lời hắn nói..., nhưng vì cái gì ánh mắt của hắn giống như đang tức giận đây?

Cô không nhịn được nuốt nước miếng một cái, khản trương vươn đầu lưỡi, liếm liếm môi khô khốc.

Đột nhiên hắn cúi đầu, như ngọc ưng sẵn loại thức ăn tinh chuẩn, hôn lên môi mềm mại của cô.

Thiên Thiên bị một cái hôn mãnh liệt này toàn thân run rẩy chấn động, cô bắt lực bầu hắn, để cho hắn chịu đựng trọng lượng của cô.

Quá ngoài ý muốn, cô cho tới bây giờ không nghĩ tới hắn sẽ ở trước công chúng mà hôn cô.

Thở nhẹ dựa vào lồng ngực hắn, Thiên Thiên run rẩy, cả người vùi vào trong ngực hắn, không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Nhìn cô dựa vào mình, theo bản năng hoàn toàn tin nhiệm, để cho tự ái đại nam nhân hắn được thỏa mãn, hắn hài lòng mỉm cười, bàn tay nắm cô hướng dài ngấm trắng đi tới.

Hắn hoàn toàn không ngoài ý muốn thấy người đi đường ném lấy ánh mắt kinh ngạc, hơn nữa đang nhìn đến mấy tên tiểu tử tròn to mắt bộ dáng tức cười, trong lòng hắn chỉ có một chữ thoải mái có thể hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Quàng Gia Cứng Nhắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

"Hai ngày nữa mình có bảy chương trình muốn mở, sẽ tới nước Pháp một chuyến, thuận đường đến Anh quốc đem Thiên Thiên mang về, tránh cho cậu bị quấy nhiễu."

Nhận được điện thoại Phạm Đế Tư gọi tới, tâm tình Trí Đạt đã không giống nhau.

Nếu như ở ba ngày trước kia nhận được điện thoại này, hắn sẽ cho rằng đó là cứu giúp, nhưng bây giờ nghe được thiếu gia gọi điện thoại tới nói muốn nhận Thiên Thiên trở về, hắn chỉ cảm thấy phiền.

"Trí Đạt, cậu nói như thế nào? Cậu có thể nhẫn nại hơn hai ngày nữa không?" Không có được đáp lại, Phạm Đế Tư lại tiếp tục hỏi tới.

"Không cần làm phiền." Trí Đạt buồn buồn cự tuyệt.

Loại thời điểm này hắn làm sao có thể để cho cô rời khỏi bên cạnh hắn? Không có cửa đâu!

Hắn đối với cô tham muốn giữ lấy càng ngày càng tăng, hắn không thể nhẫn nhịn được không có cô ở bên trong phạm vi tầm mắt của hắn.

"Làm sao sẽ phiền toái đây! Cho cậu thêm phiền toái là chúng ta mới đúng." Phạm Đế Tư ở điện thoại một đầu khác cười trộm đến muốn nội thương.

Cậu già bộ, cậu tránh nữa a! Tôi liền không tin cậu có thể nhẫn bao lâu.

Lục Nhi hôm nay len lén nói cho hắn biết, Thiên Thiên cùng Trí Đạt giống như có quá mức, hại hắn dọa cho sợ đến ánh mắt cũng trừng đột ngột, không nghĩ tới bọn họ phát triển quá mau, ý niệm lập tức liền cao hứng trên cọt Trí Đạt.

"Thiên Thiên sẽ không sẽ cho cậu bất kỳ quấy nhiễu, mình sẽ nói với cô ấy, cũng sẽ yêu cầu cô ấy không được gặp cậu nữa, Thiên Thiên rất nghe lời của mình, cậu yên tâm."

Tại sao hắn cảm giác, cảm thấy thiếu gia khôn khéo cố ý tìm lời nói tới kích thích hắn đây?

"Không cần làm phiền người đặt biệt đi một chuyến." Hắn cố gắng đè nén tức giận, mới không có dùng phát giận rống.

"Làm sao sẽ phiền toái? Một là biểu muội mình thương yêu nhất, một là bằng hữu trung thành nhất của mình, mình như thế nào cảm thấy phiền toái?" Phạm Đế Tư thu lại chuyện ấy nói.

"Thiếu gia." Trí Đạt hít sâu một cái, lấy giọng thận trọng nói: "Chuyện nơi này không cần ngại phiền lòng."

"Phải không?" Phạm Đế Tư hỏi cười không dứt, nhưng vẫn hành động xuất sắc diễn tốt phần nhân vật Đại thiếu gia của hắn. "Làm sao cậu nói như vậy đây? Thiên Thiên không phải là khiến cho cậu rất khó khăn sao? Minh đây phải đi mang cô ấy trở lại, không để cho cô ấy phiền cậu nữa."

"Cô ấy cũng không có tạo khó khăn cho tôi." Trí Đạt nhẫn không nhẫn nhưng nhẫn mạnh nhịn.

"Là cái dạng này sao?" Phạm Đế Tư cố tình nghi ngờ hỏi, "Thế nào mới mấy ngày mà hoàn cảnh này, Thiên Thiên cũng không quấy nhiễu của cậu nữa rồi sao?"

Vấn đề của hắn đưa tới Trí Đạt một hồi trầm mặc.

Cũng không chịu được nữa rồi, Phạm Đế Tư cười thật to lên tiếng kinh thiên động địa.

Hắn. . . . . Con mẹ nó! Trí Đạt tại nội tâm mắng liên tiếp, quanh năm đối với Phạm Đế Tư thuận theo mà thói quen nhất thời khó có thể thay đổi, đưa đến hắn chỉ có thể nhịn mà khóc thầm.

Thật ra thì hắn rất muốn đem Phạm Đế Tư đang nhạo báng hắn nhạo báng đến thoải mái mà bắt lấy, một phen ném vào cái bể Sa Ngư (cá mập) này.

"Cậu cuối cùng thông suốt rồi không tẻ không tẻ." Phạm Đế Tư cười đáp chầy nước mắt, cũng vui mừng nói.

"Thiếu gia sớm đã biết." Trí Đạc bình tĩnh mà trần thuật sự thật, hẳn sớm phải biết không có chuyện gì có thể lừa gạt được Phạm Đế Tư thần thông quảng đại, cho nên hôm nay thiếu gia gọi cuộc điện thoại này, thuần túy chỉ là muốn trêu hấn mà thôi.

"Không sai, đáp án của cậu cũng ở trong dự liệu của mình." Phạm Đế Tư không khỏi bội phục thông minh tài trí của mình.

"Thiếu gia không phản đối?" Trí Đạc không nhịn được hỏi.

"Phản đối cái gì?" Phạm Đế Tư xem thường hỏi ngược lại.

"Phản đối tôi cùng. . . . . Chuyện."

"Phản đối cậu cùng ai chuyện?" Phạm Đế Tư có ý cùng hấn vạch ra.

"Còn có thể là ai?" Trí Đạc thờ dãi, vẫn biết khổ nhưng không có cơ hội tỏ khổ với thiếu gia của hắn, lúc này hắn ta đã hạ quyết tâm, muốn xem hấn mất mặt mà."Thiên Thiên."

"A, là Thiên Thiên a!" Nghe được hấn kêu tên Thiên Thiên, Phạm Đế Tư không nhịn được mỉm cười.

Trí Đạc nguyện ý kêu tên Thiên Thiên, không hề gọi cô ấy "Tiểu thư" nữa, "Biểu tiểu thư" những thứ xưng hô lạnh nhạt này, bày tỏ hấn như vậy là đã không có chú ý thân phận giữa hai người bọn họ.

Trí Đạc người này cái gì cũng tốt, chính là điểm cố chấp này cùng cha hấn giống nhau như đúc, nói đến cha hấn, Phạm Đế Tư lúc này mới nghĩ đến còn có một vấn đề khó giải quyết.

Nếu như nói cá tính Trí Đạc là cố chấp, như vậy cá tính cha hấn chính là cố chấp trong cố chấp, Trí Đạc cùng Thiên Thiên ở chung một chỗ, tin tưởng người phản đối nhất tuyệt đối là Khâu tổng quản.

Mặc dù đây là vấn đề hai người bọn họ, hấn không tiện nhúng tay, bắt quá khi tất yếu, hấn vẫn là sẽ tức thời đưa ra viện thủ, đẩy bọn họ một phen.

"Mình là cái gì muốn phản đối? Nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, vậy thì cậu chê Thiên Thiên nhà chúng tôi không xứng với cậu?"

"Là tôi không xứng với cô ấy!" Trí Đạc kích động phản bác.

"Nơi nào không xứng?"

Hắn buồn buồn nói: "Bối cảnh."

"Hắc! Lời này của cậu có ý tứ là người Phạm gia chúng tôi chỉ chú trọng môn đăng hộ đối, mắt chó nhìn người thấp sao?" Phạm Đế Tư xảo quyết chất vấn.

"Cậu biết tôi không phải là chỉ cái này!" Trí Đạc khẽ tức giận.

Chọc Trí Đạc nổi giận thật là một chuyện thú vị! Chơi thật vui.

"Được, nghiêm chỉnh mà nói, mình biết cậu ở đây muốn cái gì, " hấn cười nói, "Thân phận cũng không phải là một chuyện quan trọng như vậy, hôm nay cậu cùng Thiên Thiên ở chung một chỗ, mình biết người cực khổ sẽ là cậu, Thiên Thiên con bé cái gì cũng không biết, sở trường duy nhất chính là khiến cho người ta nuôi, mà không bàn về một gã quân gia còn là một mình đảm đương làm một quản lý một công ty, cậu đều có đầy đủ năng lực ứng phó, cậu nói, hai người so sánh đó, cậu cảm thấy người nào không xứng với người nào?" Hấn dùng đứng lập trường quan trọng biểu đạt, không có bởi vì Thiên Thiên là biểu muội hấn thương yêu mà thiên vị.

"Nhưng tôi không cho là cô ấy cũng làm việc." Trí Đạc đại nam nhân bày tỏ, "Cô ấy có tôi là đủ rồi."

"Ai! Như vậy là không được." Phạm Đế Tư lắc đầu thờ dãi."Con gái bây giờ không có yếu đuối như vậy, cuộc sống cần dựa vào đàn ông, mặc dù Thiên Thiên từ nhỏ hành động bị hạn chế, nhưng con bé cũng nhất định muốn làm việc, ngay cả Lục Nhi đều nói cô ấy sanh xong đứa trẻ phải ra bên ngoài tìm việc làm, nói gì cũng không chịu ở công ty mình thay cô ấy an bài một chức vị, hãy nói, cậu đã hỏi Thiên Thiên chưa? Cậu đã hỏi con bé về sau muốn làm gì chưa?"

Trí Đạc bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Hắn không có, hấn cho là chỉ cần hấn quản lý trong nhà tốt, cũng cho cô cuộc sống hậu đãi, đối với cô chính là an bài tốt nhất.

"Xem ra là không có." Phạm Đế Tư lãnh lạnh nói."Như vậy cái bày tỏ này, cậu còn không hiểu rõ cá tính Thiên Thiên." Hấn có ý xúc muối vết thương của hấn ta."Có cơ hội rồi, cậu ngồi xuống cùng Thiên Thiên nói chuyện một chút cho tốt, chứ có lấy ước hẹn nói chuyện yêu đương quên chánh sự."

"Thiếu gia. . . . ." Trí Đạc bất đắc dĩ kêu, có đôi lúc bí mật Phạm Đế Tư lại thật rất không nghiêm chỉnh, hại hấn thường bị làm cho một cái đầu hai người lớn.

"Sau nửa tháng mình liền không quấy rầy các người, để cho các người đi qua hai người thế giới cho tốt." Cuối cùng còn phải nhạo báng đôi câu Phạm Đế Tư mới cam tâm cúp máy.

Nghe vậy, Trí Đạt quả thực dở khóc dở cười, hắn không hiểu thiếu gia gọi cuộc điện thoại này tới là nhắc tới hắn một chút hay là nhạo báng hắn?

Hắn cười lắc đầu một cái, đưa điện thoại đi động thu vào trong túi, đi tới cửa trước mang giày thoải mái, chuẩn bị đi ra cửa.

Hai ngày nay chỉ cần đến buổi trưa, hắn sẽ đến quán cà phê chỗ Thiên Thiên đi làm, dùng một ly cà phê cùng một phần bữa trưa, tiếp theo dùng notebook mang bên người, vừa xử lý công việc bên tay, vừa ngồi ở lộ thiên cà phê nhìn bóng dáng cô rất bận rộn bên trong.

Cô đi ngang qua bên cạnh hắn thì sẽ cho hắn một nụ cười ngọt ngào, sau đó tâm tình của hắn sẽ rất tốt, hắn đợi đến buổi chiều giờ cô tan việc, hai người lại tay dắt tay cùng nhau về nhà.

Đối với hai người trước mắt phương thức chung đụng như vậy, hắn rất thỏa mãn.

Nghĩ đến nhìn thấy cô khuôn mặt hắn ôn nhu cười hiện ra lúm đồng tiền mỹ lệ, hắn liền tăng nhanh động tác, không thể chờ đợi mà vội vàng đi ra cửa.

Thiếu gia mặc dù là người chán ghét, nhưng ít ra hắn ta nói đúng, hắn là nên cùng cô hàn huyên một chút cho tốt, hiểu rõ cô hơn một chút, dù sao ấn tượng cô cùng bảy năm trước mà so sánh, kém cách xa vạn dặm.

Hiện tại trừ thích cô, thương cô, cưng chiều cô, hắn còn nhiều thêm một phần muốn biết ham muốn của cô.

☆ ☆ ☆

"Em bây giờ cũng thật tò mò, bình thường anh đều bận rộn cái gì a?" Nhịn rất nhiều ngày, Thiên Thiên rốt cục có xu hướng không chịu nổi lòng hiếu kỳ, lúc ở bữa ăn tối nói lên nghi ngờ của cô.

Trí Đạt vừa đem món ăn gấp vào trong đĩa trước mặt cô, vừa nhạo báng, "Đến bây giờ mới bắt đầu quan tâm anh bình thường bận rộn cái gì, sẽ không có chút quá muộn sao?"

"Ai yêu! Làm sao anh nói như vậy?" Thiên Thiên quyết nâng miệng, gắt gỏng, "Nếu không phải là ngày đó tan ca sớm trở về không có gặp anh ở trong nhà, nhưng em bây giờ có thể vẫn cho là anh đợi ở nhà không có đi ra ngoài."

Hắn nào có ngu như vậy? Một mình đợi ở nhà sẽ buồn bực điên cuồng.

"Chẳng lẽ anh thật chờ em kiếm tiền trở về a?" Trí Đạt không khỏi lắc đầu bật cười. "Nhưng anh không muốn đến tóc bạc."

Đại tiểu thư cô ý tưởng thật đúng là kỳ quái, thật giống như hắn đợi cô kiếm tiền trở về nuôi hắn tựa như là rất bình thường, đáng tiếc hắn không phải là cái loại đàn ông ăn cơm chùa đó, cho nên hắn có xuất xứ khác.

Nếu không theo cái loại phương pháp kiếm tiền đó của cô, bọn họ hai tháng này đại khái cũng phải đợi ở Anh quốc đi làm, nơi nào cũng đi không được.

"Anh cười em." Thiên Thiên phồng má, thờ phỉ phò lên án. "Anh trước kia cũng sẽ không cười em như vậy."

"Trước kia em cũng luôn tìm anh phiền toái, không phải sao?" Hắn mỉm cười nói.

"Kia. . . . . Cái đó lại không giống nhau!" Cô đỏ mặt phản bác.

"Nơi nào không giống nhau?" Hắn buồn cười hỏi.

"Không tìm làm phiền anh mà nói..., anh liền nhìn cũng không liếc lấy em một cái." Giọng nói của cô buồn bã, giống như cô rất vô sự vậy.

"A, thì ra là như vậy." Hắn nhìn chăm chú vào hai mắt của cô, "Như vậy anh bây giờ nhìn em, trong mắt chỉ có một mình em, bù đắp lại tâm linh nhỏ bé của em bị thương năm đó."

Oh. . . . . Lão Thiên ! Cô hoàn toàn bị bề ngoài của hắn lừa, cô cho tới bây giờ không muốn, cá tính hắn cẩn thận tỉ mỉ như vậy, nói đến chuyện tình lại buồn nôn như vậy, hại cô không khỏi xấu hổ.

"Ghét quá!" khuôn mặt trắng nõn đỏ hồng lên, Thiên Thiên then đến muốn chui xuống đất, không dám ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

"Mau ăn đi." Cung chiều mà mỉm cười, hắn không cách nào khắc chế cảm xúc vui sướng của mình.

Kể từ sau khi thân nhiên đối mặt tình cảm của cô, đồng thời hai người tìm kiếm lẫn nhau hết thảy, hắn phát hiện rất nhiều mặt của cô không muốn người biết.

Cô quý linh tinh quái (quý quái), xảo quyết nhưng không mất tình nghich, ôn nhu không có kiêu ngạo tự mãn của Đại tiểu thư, thái độ đối với chuyện vô cùng nghiêm túc, trong tính cách khuyết điểm duy nhất chính là quá thích đùa dai.

Hắn ngày hôm qua liền bị cô già khóc dọa cho sợ đến thiếu chút nữa phát bệnh tim, sau đó mới biết là cô đùa giỡn, theo hắn thấy, cô căn bản là khảo nghiệm nước mắt của cô đối với hắn lực ảnh hưởng có bao nhiêu.

Giống như là mỗi ngày đều có ngạc nhiên không giống nhau đang chờ hắn, vì vậy thời gian hắn mong đợi mỗi một ngày cùng cô chung đụng.

"Đặc, anh còn chưa nói ban ngày anh đều ở đâu làm gì?" Thiên Thiên không có bởi vì hắn thâm tình nhìn chăm chú liền bị mê mà quên ngay chuyện trước mắt ra sao, cô còn nhớ rõ vấn đề mới vừa hỏi hắn.

"Vói em một dạng." Hắn cười khê trả lời, "Anh cũng đang đi làm."

"Thiệt hay giả?" Thiên Thiên không thể tin được mà tròn to hai mắt. "Anh đang đi làm ở đâu? Em thế nào cũng không biết." Hôm nào cô cũng muốn đi đến chỗ hắn đi làm xem một chút, để tránh có người mơ ước Đặc của cô.

"Anh tới chỗ nào đi làm cũng có thể được." Hắn đơn giản chỉ cần không nói công việc của hắn là cái gì.

"Có thật không? Em còn không hiểu, anh ở Anh quốc có thể làm công việc gì? Tổng quản sao? Nhưng là anh mỗi ngày đều có trở về a." Cô biết Trí Đặc lai lịch ở xã hội thượng lưu Anh quốc là vô cùng được hoan nghênh, nhất định có thật nhiều danh môn quý tộc nguyện ý tốn nhiều tiền thuê hắn, cô tin tưởng chỉ cần hắn để lộ ra ngoài, nói hắn muốn tìm một phần công việc tổng quản, nhất định sẽ có mấy cơ hội công tác, chờ hắn chọn lựa.

"Anh làm không chỉ là tổng quản mà thôi." Hắn thật thấp cười trộm.

"Anh cười thật quá kỳ quái." Cô nhú mày. Ghét, cô luôn đoán không được tâm tư của hắn, hắn sao khó khăn hiểu như vậy? Thiên Thiên bực mình mà nghĩ tới.

"Đừng nóng giận, ít nhất tiền lương anh cũng không tệ lắm, đủ hai chúng ta chơi hết Anh quốc đi đến nước Pháp chơi nữa." Hắn hăng hái bừng bừng đề nghị.

Thiên Thiên nghe không khỏi sửng sò. "Đi làm công việc gì mà tiền lương cao như vậy a?"

"Em hôn anh một cái, anh liền nói cho em biết." Hắn cố ý treo hứng thú của cô.

"Anh!" Thiên Thiên bị hắn vô lại giận đến mắt hạnh tròn tròn, nhưng cô bây giờ muốn biết, không thể làm gì khác hơn là hy sinh một chút, ở bên gò má hắn ấn xuống một cái hôn.

"Cứ như vậy?" Bất quá, người hiền nhiên ném ngon ngọt lại không hài lòng như thế.

"Nếu không vậy?" Cô làm bộ làm tịch hỏi ngược lại, dương dương đắc ý cười nham nhở. "Anh ăn cơm đi!"

Một bữa ăn tối hai người có cãi vả qua lại nhẹ nhàng, sau khi ăn xong, hắn giống nhau thường ngày mà rửa sạch chén, mà Thiên Thiên thì ở một bên nhìn, cô hiện tại liền động tay giúp một tay đều không được phép.

Đó là bởi vì mấy ngày trước cô muốn rửa chén, kết quả liên tiếp phá vỡ mấy cái chén, thấy Trí Đặc lắc đầu liên tục, sau đó là tốn nhiều thời gian đi dọn dẹp hơn.

Cho nên hắn thông minh, không để cho cô động thủ mới là phương pháp hữu hiệu nhất, có người trời sanh không làm chuyện nhà, mà Thiên Thiên liền là người như thế, hắn có thể đoán trước về sau cô nếu lại một lần nữa vào phòng bếp nấu bữa cho hắn ăn, rất có thể sẽ thiêu hủy cả phòng bếp.

Sau khi làm xong chuyện nhà theo lệ, Trí Đặc đang định vào phòng tắm tắm, lại phát hiện vật áo bị một đôi tay nhỏ bé trắng nõn kéo lấy.

"Uy. . . . ." Thiên Thiên chu miệng lên, bộ đáng làm bộ đáng thương. "Anh nói không nói sao!"

"Vậy em hôn không hôn?" Hắn rất có nguyên tắc hỏi ngược lại.

Hai người mắt to trừng đôi mắt ti hí, so với ai khác tương đối có nghị lực.

So cổ chấp, Thiên Thiên là đánh không lại hắn, cho nên cô bại trận, không thể làm gì khác hơn là khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ, ngượng ngùng mà nhón chân lên, chủ động nâng lên hôn lên môi mỏng của hắn.

Hắn hài lòng cười nham nhở, nhìn hắn cười lộ ra cái loại đó giống như mèo thích trộm đồ tanh, Thiên Thiên không biết nên tức hay nên cười.

Người nào sẽ nghĩ tới Trí Đặc bình thời bất cầu ngôn tiểu lại nghiêm túc cổ chấp, ở trước mặt cô sẽ vô lại như vậy, ăn trộm đậu hủ tuyệt đối sẽ không nhu nhược, hắn thật là một người trong ngoài không đồng nhất.

"Lại, cho em xem kiểu đồ." Hắn dặt tay nhỏ bé của cô đi tới phòng khách, hai người ngồi ở trên sofa duy nhất, hai người thân mật tựa sát.

Trí Đặc từ khay trà phía dưới lấy ra notebook của hắn, lại lấy ra điện thoại di động trong túi, tiếp theo mở nguồn điện (power supply) Computer, lấy tay vào internet.

Thiên Thiên sững sờ nhìn của hắn mở ra hộp thư, websites cùng hồ sơ, phát hiện những tư liệu kia tất cả đều đến từ tập đoàn Phạm thị.

"Này. . . . . Đây chính là công việc của anh?" Khó trách hắn mỗi buổi trưa đều đến cả phê phương nơi cô làm việc, ngồi xuống chờ cô tan việc, thì ra là hắn đã sớm lợi dụng Computer hoàn thành rất nhiều đại Case.

"Không sai." Hắn khẽ mỉm cười.

Phạm Đế Tư không cách nào tự mình đến Anh quốc xử lý Case, cũng khiến cho hắn đang ở Luân Đôn "Thuận tiện" xử lý, hắn và đối phương ký hợp đồng sau lại đem hợp đồng quốc tế chuyển phát gửi trở về Đài Loan, tất cả trải qua tay hắn nói thành Case, hắn cũng "Chức thu" một chút phí đi làm.

"Kia Đế Tư ca ca để cho anh bao nhiêu?" Thiên Thiên không khỏi tò mò hỏi.

"Không nhiều lắm." Hắn so với hai ngón tay đầu.

"Hai phần trăm? Oa, Đế Tư ca ca thật hào phóng nha." Mỗi bút lời hai phần trăm, tích lũy xuống cũng là bút tài phú không nhỏ.

"Không, là hai thành." Hắn mỉm cười sửa chữa.

Thiên Thiên là không dám tin trọn to hai mất. "Hai. . . . . Hai thành!" Cô thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc đến.

Lời hai thành, Đế Tư ca ca nhất định rất đau lòng, Trí Đặc căn bản là công phu sư tử ngoạm.

"Cho nên chúng ta có đầy đủ tiền có thể chơi ở cảnh nội Anh quốc tận hưởng."

"Nhưng mà đó là tiền anh a." Thiên Thiên kiên trì không cần hắn từ chỗ Phạm Đế Tư đi làm kiếm phí du lịch.

"Thiên Thiên, em có hai tiêu chuẩn." Hắn thờ dài nói. "Anh có thể động tới tiền em khổ cực kiếm được, tại sao em không thể dùng của anh?"

Thiên Thiên á khẩu không trả lời được, cô cảm thấy hắn dùng tiền của cô là chuyện hiển nhiên, cô thích hắn, thích vô cùng, cho nên bởi vì cái gì của cô cũng là hắn, bất quá Trí Đặc đối với cô yêu sẽ không so với cô ít, sẽ nghĩ để cho cô trải qua khá hơn một chút là chuyện bình thường.

Thiên Thiên nhất thời cảm thấy trái tim ấm áp, loại cảm giác này vì suy nghĩ lẫn nhau, thật tốt, cô quá may mắn người cô thích là hắn, mặc dù hắn có chút nghiêm túc, nhưng cô tin tưởng, hắn tuyệt đối là đàn ông tốt, chồng tốt ba ba hòa hảo.

"Hơn nữa để cho em ra ngoài đi làm cũng không phải là kẻ lâu dài." Hắn đau lòng nắm tay nhỏ bé của cô ngày càng thô ráp, ở bên mép hôn một cái. "Em nói anh đại nam nhân cũng được, anh không hy vọng em khổ cực như vậy, em chỉ cần dựa vào anh liền có thể." Hắn có đầy đủ năng lực vì cô ngăn trở hết thảy, hắn muốn cô vui vẻ không lo ở cảnh chìm đắm được hắn bảo vệ.

"Nhưng là em thích loại cảm giác phong phú này." Thiên Thiên nói ra lòng của cô. "Công việc khiến cho em cảm thấy em không phải là người vô dụng như vậy."

"Thiên Thiên. . . . ."

Cô đưa ra ngón trỏ đặt ở trên môi hắn, ngăn trở hắn sắp bật thốt lên bỏ đi ý niệm của cô.

"Mặc dù là em học kinh tế, nhưng em đối với trên thương trường một ít cũng không có hứng thú, em không giống Đế Tư ca ca cùng anh một dạng, cho đó là khiêu chiến, hơn nữa thích thú, nhưng mà em lại không muốn làm đóa hoa trong nhà ấm, tổng bị cha mẹ, bị biểu ca, thậm chí là anh nuông chiều." Cô sâu kín thờ dài nói.

Trí Đặc lắng lắng nghe cô nói, tất cả lời khuyên cô bỏ đi ý niệm toàn bộ nuốt trở về.

Yêu cô, không phải là cho cô cuộc sống không lo thiếu thốn, mà là cho cô có một cuộc sống trọng tâm.

Hắn yên lặng tự nói với mình, hơn nữa tiếp nhận cái ý nghĩ này, hắn thờ dài, "Như vậy em muốn làm cái gì?"

Nghe được hắn hỏi như thế, Thiên Thiên vui mừng như rồng mây, biết hắn đã đáp ứng!

"Em cảm thấy phải pha cà phê thật thú vị." Cô cười ngọt ngào nói trong lúc làm việc phát hiện chuyện lý thú. "Mỗi một chủng loại cà phê đều có đặc tính bất đồng, đem những loại cà phê đặc tính bất đồng này tỷ lệ phối hợp chung một chỗ, mùi vị lại rất tuyệt, hơi điều chỉnh tỷ lệ một loại loại cà phê trong đó, nấu ra cà phê mùi vị lại không giống nhau. . . . ."

"Em thích?" Trí Đặc không nghĩ tới cô sẽ thích cái này.

"Uh, em muốn học." Nàng gật đầu một cái.

"Nếu như em thích, anh lại có thể dạy em một chút căn bản."

"Oa! Thật là giỏi a! Trí Đạc, em thật yêu anh." Nghe được hấn muốn dạy cô, Thiên Thiên cao hứng liều lĩnh nhào tới ôm chặt hấn, môi mềm nhũn chủ động dâng lên hôn nhiều lần.

Ngược đầu chịu đựng mỹ nhân, hấn giống như lây loại vui vẻ của cô, nâng lên nụ cười.

"Đầu tiên nói trước, nhưng anh là Lão sư rất nghiêm khắc đó!" Hấn đem lời răn nói trước. "Học được không tốt anh là sẽ mắng chửi người, đến lúc đó không cho phép em rơi nước mắt." Cô rơi nước mắt hấn sẽ bết tắc.

"Hừ! Em thông minh như vậy, nhất định là vừa học liền biết, anh không có cơ hội mắng em nữa!" Thiên Thiên đối với mình rất có lòng tin.

"Em nha." Trí Đạc không có cách mà thờ dài, một tay ôm lấy cô vào trong ngực.

Rõ ràng thoát nhìn cô nhu nhược như vậy, tại sao lại có một mặt cổ chấp như vậy đây?

Hấn cho là cô không đủ kiên cường, không có chủ kiến, nhưng ra ngoài ý liệu của hấn, cô rất có ý nghĩ của mình, cùng một loại cô gái đương thời thì tuổi trẻ không chịu nổi lắm vỡ mộng kém rất nhiều.

Ai, càng hiểu rõ cô một phần, tim của hấn thì càng luân hãm một phần, làm sao bây giờ? Hấn càng ngày càng thích cô. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chàng Quân Gia Cứng Nhắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Thời gian cũng kết thúc, tới Anh quốc đã một tháng, hai người ở mấy tuần lễ ngắn ngủn mà tình cảm kéo dài tăng thêm.

Bất quá Dương mẫu sốt ruột nhớ con gái, xuống mười hai đạo kim bài, muốn Thiên Thiên mau kết thúc hành trình trở về Đài Loan, còn nói cô không nên chơi quá.

"A. . . . . Ghét, người ta cũng không có chơi đến như vậy." Thiên Thiên tính trẻ con mà chu miệng lên.

Nhìn thấy mẫu thân gọi email tới, trong đó bày tỏ muốn cô mau sớm trở về Đài Loan, nhiều lắm là có thể để cho cô chơi một tuần lễ, sau đó trở về Đài Loan về máy bay sẽ có người phụ trách đưa đến trên tay cô.

Thiên Thiên không có cách nào cãi lời mệnh lệnh của mẫu thân đại nhân, chẳng qua là cảm thấy đáng tiếc, cô tới Anh quốc một tháng mà thời gian đều ở đây đi làm, ngay cả chơi cũng chưa có bắt đầu chơi đã phải rời đi.

"Còn có thời gian một tuần lễ, không phải sao?"

Phụng bồi cô cùng nhận tin, Trí Đạc dĩ nhiên cũng thấy Dương phu nhân cho Thiên Thiên kỳ hạn chót. "Em ngày mai sẽ đi cà phê phở trả lại công việc rồi, đem phòng ốc sửa sang lại trả lại cho chủ cho thuê nhà, chúng ta liền rời khỏi nơi này, đến những địa phương khác đi một chút xem một chút." Hấn rất có mạch lạc mà giao phó chuyện nên làm kế tiếp. "Trong thời gian một tuần lễ muốn chơi khắp cảnh nội Anh quốc là có chút vội vàng, bất quá em vẫn là có thể thấy không ít cảnh, nếu như một tuần lễ sau em cảm thấy còn chơi không đủ, vậy chúng ta tìm thêm thời gian tới một chuyến."

Anh quốc là đất bọn họ đính ước chuyện tình, đối với bọn họ có một phần ý nghĩa đặc thù khó có thể quên được, nếu bọn họ may mắn đi tới thăm đó kia, tin tưởng Anh quốc sẽ là địa điểm trước hết bọn họ suy tính du lịch trắng mắt.

"Được!"

Thiên Thiên nghe theo sắp xếp của hấn, chủ động dựa vào ngực của hấn, bên tai truyền đến tim hấn đập mạnh. "Thật là mau a, chúng ta ở phòng này một tháng." Cô không khỏi cảm khái.

"Đúng vậy a, một tháng trước chúng ta cũng không phải là loại quan hệ này." Hấn khẽ mỉm cười.

Lời nói này của hấn đến trong tâm khảm cô.

Cô nhớ tới thời điểm một tháng trước vừa tới gian phòng này, ghé sa lon bị bụi bặm sắc người cùng chấn bông làm cho sắc phải ho khan liên tục, là bọn họ tốn thời gian cả ngày để quét dọn, cộng thêm một tháng này thêm mua ít vật dụng, mới để cho cái phòng nhỏ mười lăm bình này dần dần có cảm giác là nhà.

Vừa mới bắt đầu hấn đối với cô lãnh mạc, đến bây giờ đối với cô nhiệt tình như lửa, trong lúc cô bởi vì cái đầu óc cổ chấp của hấn mà khóc bao nhiêu lần. . . . . Những thứ này, sẽ là chỗ trí nhớ sâu nhất mà cô nhớ lại.

Bọn họ không có ở trong pháo đài cổ kính hào hoa, ba bữa cơm ăn cũng không phải là vật liệu cao cấp, ngay cả quần áo mặc trên người cũng là mua chợ tiện nghi T-shirt cùng áo sơ mi, cô thậm chí còn chạy đi làm kiếm lấy lộ phí.

Mặc dù không có xa hoa phô trương, cũng không phải là cuộc sống hào hoa mà từ nhỏ cô trải qua, nhưng cô cảm thấy khác sâu, gian phòng rách nát này, ba bữa cơm dinh dưỡng đơn giản lại mỹ vị, cùng áo thun chất liệu thô trên người, khiến cho cô có cảm giác mình hạnh phúc.

Mà đại công thần kiến tạo cảm giác hạnh phúc này, cũng là bởi vì có hần và cô sống cùng nhau.

"Em không bỏ được nơi này." Cô thờ dài nói. "Nơi này có rất nhiều để nhớ lại." Ở nơi trong phòng này, xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện, mỗi khi hồi tưởng lại, cô sẽ muốn cười.

"Đưa ngực, chúng ta còn có cơ hội nhiều chế tạo hơn là hồi ức." Hần cười sờ sờ đầu của cô.

Ý tứ của hần, hần sẽ một mực bên người cô sao?

Thiên Thiên bởi vì ngôn từ của hần gần đây tựa như cam kết, cảm động đến nói không ra lời.

Cô gật đầu một cái, tay nhỏ bé ôm lấy thắt lưng bền chắc của hần, đỉnh đầu nhỏ càng thêm tiến sát trong ngực hần không tiếng động mà mỉm cười.

Bọn họ thường xuyên như vậy, ngồi chung ở một trong cái sofa, nói cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lẳng mà lắng nghe nhịp tim lẫn nhau, sau đó sẽ trao đổi mấy chuyện ngọt ngào vừa hôn.

Bình thường là Trí Đặc chủ động tại bên ngoài lấy về mặt nghiêm túc bình thường bày tỏ, nhưng thỉnh thoảng cô cũng sẽ nhón nháo hần chủ động hôn môi mông, bất quá mỗi khi trở về chỉ cần như thế, hôn đến sau lại cũng sẽ từ từ biến chất, ôm ấp lấy tay của đối phương cũng sẽ dao động đến những bộ vị khác, ngay cả vốn là tư thế tựa sát lẫn nhau cũng sẽ trở nên mập mờ.

Hai người nhìn nhau lại cười, không kìm hãm được mà hôn lẫn nhau, hôn đơn thuần từ từ trở nên nóng bỏng, cô chống thân lên, giạng chân ở trên đầu gối hần, đôi mắt thờ gấp, tay nhỏ bé chỉ ở lồng ngực hần, mà bàn tay to của hần cũng từ thắt lưng cô dò vào phía dưới áo thun, từ từ hướng lên tiến công thành trì.

Cổ họng hần phát ra một tiếng gầm nhẹ thô cảm, ở trong nháy mắt từ hôn ngọt ngào dừng lại chuyển thành tình dục .

Cô không hài lòng nụ hôn này bị cắt đứt, tay nhỏ bé bưng lấy mặt của hần, gấp muốn hôn lên.

"Không thể chơi tiếp tục." Hần trầm giọng ngăn cản đôi môi mềm non của cô dính sát lần nữa.

Lý trí khiến cho hần lựa chọn làm thánh nhân, nhưng kỳ thật hần muốn làm nhất chính là đem cô ôm đến trên giường, cõng hết y phục của cô đoạt lấy cô, làm cho cô danh xứng với thực trở thành người của hần.

Rõ ràng hần có rất nhiều cơ hội làm như vậy, nhưng hần không, có lẽ là bởi vì sâu trong đáy lòng kia có phần quý trọng tâm ý của cô khiến cho hần mới không có hành vi xúc động.

"Tại sao?" Mắt của cô nhìn thẳng hần, thờ nhẹ chất vấn tiết lộ ra bất mãn bị cắt đứt.

Nhìn cô chu miệng lên ra vẻ không vui, bộ dáng khả ái nếu là bình thường hần nhất định sẽ cười ra tiếng, nhưng bây giờ tình huống không cho phép, mà lại hần cũng cười không được.

Toàn thân bắp thịt căng thẳng hần hết sức căng thẳng, hần tin tưởng chỉ cần cô bóc đồng mà nhào lên hôn hần, quần áo của cô nhất định sẽ lập tức bị hần vạch trần.

Hần khát vọng cô, nhưng lại bởi vì nhần nại mà toàn thân đau đớn, hiện tại cô tốt nhất không nên tiếp tục hành động chọc cho dục hỏa đốt trong hần, nếu không khó bảo toàn hần sẽ không đại phát thú tính.

Hần háng giọng, lấy giọng nghiêm túc nói: "Nếu tiếp tục nữa, chúng ta biết là không chỉ là hôn mà thôi."

Mắt của hần con mắt u ám thâm trầm, tràn đầy dục vọng, cô liếc mắt liễn hiểu nguyên nhân làm cho hần trù trừ, cô ngượng ngừng cười cười.

"Em nghĩ muốn cũng không chỉ là hôn mà thôi." Cô to gan nghênh đón mắt hần kinh ngạc.

"Em nói cái gì? !" Hần hoài nghi mình nghe lầm.

Lời như thế thế nào lại là Thiên Thiên kia dễ dàng đổ mặt nói? Mỗi khi trở về chỉ cần hần chuyên chú nhìn chăm chăm cô, cô sẽ đỏ mặt mà cúi đầu xuống, cùng dừng khí lúc ban đầu theo đuổi hần so với là kém xa.

"Em nghĩ muốn anh." Thiên Thiên lén mắt mà lại rõ ràng nói ra cô khát vọng đối với hần. "Tối hôm nay, anh không cần ngủ sofa tiếp." Cô đỏ mặt nói tiếp.

Nhiều lần thấy thân thể hần cao lớn mà ủy khuất ngủ ở trên sofa nhỏ hẹp, cô chỉ cảm thấy đau lòng, vẫn muốn gọi hần không cần ngủ ở trên ghế sofa lon

rồi, cần cô phải chủ động nhắc tới cái này, cảm giác rất kỳ quái, cộng thêm cô không có can đảm, cho nên mỗi khi mở miệng lời của cô cũng sẽ bị cô nuốt về trong bụng.

Nhưng không biết tại sao, có thể là bởi vì sẽ phải tách ra có liên quan sao! Vừa nghĩ tới trở về Đài Loan sau lại muốn trải qua cuộc sống đó ra ngoài có người phụ trách đưa đón . . . . . Vừa nghĩ bọn họ cơ hội gặp mặt trở nên ít lại càng ít, lá gan cô không khỏi lớn lên.

"Ý của em là?" Hấn nhíu mày, không xác định hỏi.

Câu trả lời của cô còn lại là đưa ra một cái nhò tay, ở trước ngực hấn không ngừng vẽ vòng vòng.

Hấn lại bị trêu chọc, "Em có biết em đang làm gì hay không? !" Hấn thô ách mà rống.

Cô bày tỏ rõ ràng như vậy, hấn còn hỏi nhiều như vậy làm gì?

Cô rất muốn mắng hấn không hiểu được nắm chắc cơ hội, có thể tưởng tượng đến cái tiểu lão đầu kia tính tình nghiêm cẩn, không khỏi âm thầm thở dài.

Hai tay cô đang cầm mặt của hấn, hôn môi của hấn, lấy phương thức hấn dạy cô, triền miên mà lại hấp dẫn vron cái lưỡi thom tho, đưa tới hấn thâm trầm dục vọng.

Cô ngưng hôn, đưa tới hấn bắt mất lâu bầu, cô khẽ cười nhảy xuống đầu gối hấn, đưa tay kéo hấn đi về phía giường duy nhất trong nhà.

Cô ngồi ở mép giường, ngẩng đầu lên cười ngọt ngào nhìn hấn. "Không thể quay đầu lại, có đúng hay không?"

Cổ họng hấn chuyển động, hơi thở rối loạn.

Cô rõ ràng mặc áo thun cùng quần jean, toàn thân cao thấp bao bọc thật chắc, một chút phơi bày cũng không có, tại sao hấn lại cảm thấy cô kêu gọi muốn chết đây?

"Không sai, em không có nói không có cơ hội." Nói cho hết lời, hấn liền cúi đầu hôn môi cô đang cười, hai tay có lực nắm ở hai vai cô run rẩy, đem cô áp hướng giường, thân hình cao lớn cũng theo đó đặt lên.

Chủ quyền trong tay hấn, hấn vừa hôn vừa đưa tay dò vào phía dưới ao thun của cô, bỏ đi áo ngực che ở mềm mại rất tròn của cô, lại lưu loát bỏ đi quần jean đáng ghét dán hai chân thon dài của cô.

Cô hoàn toàn không ngăn trở mà nằm ở dưới người hấn, mặc hấn bỏ đi tất cả vật che đậy trên người, cho đến thân thể xinh đẹp trần truồng hiện ra ở trước mắt hấn. . . . .

Lý trí của hấn hồng mất, cũng không cách nào ôn nhu nữa tiến hành, hấn điên cuồng bỏ đi quần áo dư thừa trên người mình, vội vàng đi vào thân thể thom mềm của cô làm cho hấn mê mẩn.

Chiều nay, hấn tháo xuống bộ mặt nghiêm cẩn, nhiệt tình, cuồng dã đi vào lúc này làm hấn thần hồn điên đảo trong hoan ái.

Cô thì tại dưới sự hướng dẫn của hấn mà từ cô gái lột xác làm đàn bà, cũng phát hiện một mặt của hấn không muốn người biết, cuối cùng hấn người trước nghiêm túc câu nệ, ở trên giường căn bản không phải có chuyện như vậy. . . . ."

☆ ☆ ☆

Hành trình một tuần lễ kế tiếp, bọn họ đơn giản giống như ở độ trăng mật.

Ban ngày, bọn họ tay dắt tay, mang theo hành lý nhẹ nhàng đi khắp các danh thắng cổ tích, có lúc đi qua cửa hàng quần áo, Trí Đặc sẽ dừng bước lại, không để ý cô phản đối cùng kiên trì thay cô mua thêm quần áo.

Cho nên, Thiên Thiên cũng từ hạ giá mặc áo thun, quần jean, đổi thành quần áo cao cấp thoải mái thích hợp lại hào phóng, cô từ đầu đến chân, đều là đích thân hấn chuẩn bị .

Dĩ nhiên, hấn cũng vì cô mua một đôi giày nữ thoải mái lại đẹp, mặc dù tiêu hết của hấn không ít tiền, nhưng nhìn thấy cô mặc quần áo của hấn mua, hấn chọn, hấn trả tiền, một cô cảm giá hạnh phúc tự nhiên mà bay lên, cũng rất cuộc hiểu rõ tại sao cô coi như không đủ tiền bên tay, nguyên nhân cũng muốn thay hấn mua này, mua kia.

Coi như sau khi trở về phải muốn phí nhiều tâm lực hơn để làm việc, mới có thể gánh vác chi tiêu của cô, hấn cũng sẽ liều mạng đi làm, chỉ cầu cô có điều kiện cuộc sống tốt hơn.

Đến buổi tối, chính là thời gian hai người bọn họ một chỗ.

Bình thường bọn họ sẽ dùng chân ở tiệm com đặc biệt một chút —— điểm này là Trí Đặc kiên trì, tỷ như nhà hàng cổ xưa xây dựng lại hoặc nhà hàng cao cấp cổ xưa của Anh quốc có danh tiếng, những nhà hàng này phí ăn uống dĩ nhiên cũng đều không rẻ, mà thê tín dụng của Thiên Thiên cũng không mang đến Anh quốc, cho nên chỉ có thể duy trì trừng mắt để cho hấn đài thọ.

Loại cảm giác này rất mới lạ, cô tựa như một dạng tiểu thê tử phụ thuộc trọng phu, không biết nhân viên nhà hàng thấy hai người bọn họ có thể hay không cho là bọn họ là vợ chồng tân hôn a?

Ở trong nhà hàng bọn họ cùng nhau hưởng dụng ánh đèn đẹp, không khí tốt bữa ăn tối dưới ánh nến, sau đó cầm sâm banh cùng rượu đỏ ở ban công gian phòng nhà hàng nhìn sao, bình thường sau khi uống mấy ly rượu, bọn họ cuối cùng cũng sẽ lăn đến trên giường.

Thời gian ngọt ngào luôn là đặc biệt trôi qua mau, chỉ chớp mắt, một tuần lễ đã trôi qua rồi, mẫu thân đại nhân Thiên Thiên kính yêu quả thật giữ lời hứa, ngày hôm qua gọi điện thoại hỏi vị trí của cô, hôm nay liền phái người đem hai vé máy bay trở về giao tới tay cô.

"Ghét, thời gian thế nào lại trôi qua nhanh như vậy?" Thiên Thiên nũng nịu oán trách. "Chuyến bay tối hôm nay, mẹ thật là ác độc a, làm cho người ta ở lâu một buổi tối thì như thế nào? Quý hẹp hòi." Cô khoác cái mền ngồi ở trên đùi Trí Đặc, không khó tưởng tượng dưới mền toàn thân cô trần truồng.

Chỉ mặc một quần thường rút dây thừng Trí Đặc ngồi ở trên ghế sa lon, ôm cô xinh xắn, cứng chịu mà cười xoa xoa cô mềm mại phát ra.

"Chúng ta sớm muộn cũng phải đi về."

"Nhưng mà người ta muốn lưu thêm một chút thời gian chứ sao." Cô dính hẳn làm nũng oán trách.

"Lời giống vậy của em một tuần lễ trước kia đã oán trách qua." Hấn cười lắc đầu.

"A! Anh cười em." Cô đưa ra ngón trỏ đâm cơ ngực bèn chắc của hấn, lại đâm thắt lưng nhạy cảm của hấn, quả nhiên hấn sợ nhột mà rút thân thể một cái.

"Đừng làm rộn." Hấn dậy lên khuôn mặt nghiêm túc quát.

"Hừ, em càng muốn." Thiên Thiên cười tiếp tục đối với hấn động tay động chân.

Phát hiện hấn sợ nhột là ngoài ý muốn, cô cũng không còn nghĩ đến bề ngoài hấn cương như vậy, thế nhưng sẽ sợ nhột, một chiều này đối phó hấn dùng tốt vô cùng, chỉ cần hấn không đáp ứng một yêu cầu của cô, cô sẽ gãi hấn nhột, không chừng thủ đoạn nào cũng muốn đạt tới mục đích.

Hấn cười né tránh, bắt đắc dĩ cô an vị trên đùi của hấn, hấn coi như muốn không gian tránh cũng rất có hạn, cuối cùng hấn không thể làm gì khác hơn là bắt được hai cái tay cô quấy rối.

Không nghĩ tới bị bắt một cái như vậy, phong thư vé máy bay trang bị cùng che đậy thân thể mềm mại trần truồng của cô cùng nhau chảy xuống, thấy thế, nụ cười của hấn đột nhiên cứng đờ, trong ánh mắt dục vọng làm cho người ta liếc thấy xuyên qua.

Cảm giác được ngồi giữa hai chân toàn tâm toàn ý dương cương, Thiên Thiên không thể tin được mà tròn to hai mắt.

"Anh. . . . . Sẽ không lại tới đi? !" Mới vừa vận kết thúc, cái kia sao mau lại. . . . . Làm sao có thể? ! Hấn thể lực tốt như vậy sao?" Anh. . . . . Được không?"

Những lời này tuyệt đối là chất vấn, mà đàn ông là không chịu được nhất tính năng lực bị chất vấn. Đây là nhe răng làm nhục.

"Em có thể thử nhìn một chút." Hấn tà tà cười một tiếng, ôm mặt cô ngó mình, để cho hai chân cô quỳ gối trên ghế sa lon, tiếp theo, hấn chậm rãi kéo quần xuống. . . . .

Thiên Thiên con mắt trừng ngây ngốc nhìn cử chỉ tà khí của hấn, nhất thời không phản ứng kịp, đang ở trên ghế sa lon, để cho hấn được như ý. . . . .

☆☆☆

Phong trần một mõi mà trở lại Đài Loan, nơi đầu tiên Thiên Thiên trở về không phải là nhà mình, mà là nhà ông ngoại.

Đặc biệt vừa ngồi lên đón bọn họ, mẫu thân liền gọi điện thoại tới giao phó, trở về muốn đi trước xem ông ngoại một chút, thuận tiện đem Trí Đặc trả lại cho Đế Tư ca ca, còn tốt hơn hết là cảm ơn hấn.

Thiên Thiên thì tại trong điện thoại thiếu chút nữa không nhận được mạnh miệng.

Trí Đặc là người của cô, tại sao muốn trả lại cho Đế Tư ca ca? Không trả, cô nói gì cũng không trả!

Nhưng mà nếu như lúc này nói ra, thời cơ tựa hồ cũng không thỏa đáng, mẫu thân nhất định sẽ bị tin tức cô cùng Trí Đặc ở chung một chỗ mà hù dọa.

"Phong nha đầu, đã chịu trở về?" Phạm Thiết Hùng thấy Thiên Thiên bình an trở về, trong lòng lúc này mới dễ xuống.

"Không chịu về có thể làm gì bây giờ? Là mẹ muốn con trở về." Giọng nói của cô có vẻ buồn bã.

"Thế nào? Thì ra là con còn chưa muốn trở về a!" Phạm Thiết Hùng ở trong lòng ca thán cô chơi đã rồi, thế nhưng cũng chưa muốn về nhà.

"Đúng vậy, con đang chơi vui về đây!"

"Kỳ cục, cũng sẽ không quan tâm một chút, con còn ngại chộc cho Trí Đạc phiền toái không đủ nhiều a?" Phạm Thiết Hùng bị cô ngang bướng chộc tức dưng râu trợn mắt.

"Biểu tiểu thư chưa cho Trí Đạc thêm phiền toái." Trí Đạc vừa về tới Phạm gia, lại khôi phục vẻ mặt một trăm lẻ một kia nghiêm túc câu nệ, chẳng những đồng phục chính thức, ngay cả tóc cũng chải phải cẩn thận tỉ mỉ.

Ồ. . . . . Cô tưởng niệm Trí Đạc cười lên có má lúm đồng tiền đáng yêu, Trí Đạc sẽ mặc quần áo thoải mái cô mua, còn có Trí Đạc sẽ dắt cô đi dạo phố nữa! Vừa về tới Đài Loan hẳn cũng không dắt tay của cô nữa, thói quen lòng bàn tay có nhiệt độ của hắn, lập tức biến thành như vậy, cô cảm giác quá mất mát.

"Đúng thôi, ông ngoại ông xem, Trí Đạc cũng nói con chưa cho anh ấy thêm phiền toái, đó chính là nói rằng lần tới con muốn xuất ngoại, tìm anh ấy cùng đi cũng không có sao."

Phạm Thiết Hùng nhíu mày. "Con là phiền toái Trí Đạc nghiệm rồi? Người ta còn có chánh sự phải làm, cũng không thể luôn cùng nha đầu này đồng bọn tây bảo (chạy ngược chạy xuôi)." Ông lắc đầu thờ dãi. "Tốt lắm, mau về nhà đi, để cho mẹ con nhìn con một chút."

"Được ạ, nhưng mà ông ngoại, con muốn Trí Đạc đưa con trở về." Cô đột nhiên mở miệng yêu cầu.

Phạm Thiết Hùng cảm thấy ngoài ý muốn mà nhíu mày. "Tại sao nhất định phải là hắn đưa con về?"

"Dĩ nhiên a, anh ấy là đi theo đến Anh quốc bảo vệ con, luôn luôn đem con an toàn đưa về nhà mới coi là nhiệm vụ đạt thành a!" Thiên Thiên nói chuyện đương nhiên.

Mà Trí Đạc ở một bên nghe tổ tôn bọn họ nói chuyện, lại nén cười đến muốn nội thương.

Kêu hắn đưa cô ấy trở về? Không có đơn giản như vậy, Thiên Thiên luôn luôn quý quái, cô ấy nhất định có ý đồ mới gì đặc biệt có thể làm yêu cầu này.

"Nha đầu này nguy hiểm đặc biệt nhiều, đi đi đi." Phạm Thiết Hùng phát tay một cái, ý bảo bọn họ rời đi.

"Ông ngoại, tạm biệt." Thiên Thiên ngâm cười, cùng Trí Đạc thối lui khỏi thư phòng Phạm Thiết hùng.

"Em muốn cái gì đây?" Đợi bốn bề vắng lặng, Trí Đạc lập tức đánh vỡ trăm mặc, hai tay vòng ngực mặt hứng thú mà chất vấn.

"Anh mới vừa cũng không có dắt tay của em." Cô buồn bã lên án.

"Cái gì?" Hắn cau mày, hoàn toàn nghe không hiểu cô đang nói cái gì.

"Anh mới vừa không có dắt em nữa! Em không thích." Cô bốc đồng chu miệng lên.

Nguyên lai là như vậy, hắn không nhận được lắc đầu bật cười. "Luôn luôn tránh nghi ngờ chứ sao."

"Tránh nghi ngờ cái gì? A! Anh muốn ăn mà không nhận nợ a?" Cô đứng lý nói không buông tha người.

"Dĩ nhiên đồng ý, anh còn muốn ăn nữa đây." Hắn theo lời của cô tiếp nhận.

Thiên Thiên nghe vậy không khỏi đỏ mặt, tron như vậy. . . . . Ghét nữa!

Nhìn bộ dáng cô đỏ mặt, hắn không khỏi bật cười. "Nói đi, dụng ý của em rốt cuộc là cái gì?" Tuyệt đối không chỉ là đơn giản đưa cô về nhà như vậy.

"Người ta không muốn lén lén lút lút cùng anh ở cùng nhau, em muốn quang minh chánh đại lui tới cùng anh." Cô lộ ra nụ cười ngọt ngào. "Cho nên, em muốn nói cùng mẹ em, chúng ta ở cùng một chỗ."

Đây mới là dụng ý thực sự của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Quân Gia Cứng Nhắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Phụ nhân quý khí ưu nhã vén hai chân, cái eo thẳng, đoan chánh mà ngồi ở trên ghế sa lon, cử chỉ ưu nhã uống trà bá tước.

Khi nghe thấy con gái mới từ Anh quốc trở về tuôn ra tin tức động trời, bà không có bị hù, chẳng qua là nhíu mày, cánh môi mang nụ cười, sau đó đem ly

trà bằng sứ chậm rãi đặt lên bàn.

"Ở chung một chỗ? Hai người các người?"

Thiên Thiên khần trương nhìn mẫu thân đại nhân, tay nhỏ bé ôm chặt cánh tay của Trí Đạc, vừa mong đợi lại sợ bị thương tổn nhìn về mặt bí hiểm của mẫu thân đại nhân.

"Mẹ, người sẽ không phản đối chứ?"

"Tại sao con lại nghĩ như vậy đây?" Dương phu nhân mỉm cười, làm cho không người nào có thể nắm lấy ý tưởng trong nội tâm của bà.

"Con chỉ là trực giác mà thôi." Thiên Thiên cong miệng lầu bầu.

Cô tổng cho là, cô cùng Trí Đạc ở chung một chỗ, bản ngược lớn nhất tuyệt đối là mẹ cô bề ngoài nhu nhược nhưng nội tâm cường thế.

"Thì ra là ở trong lòng con mẹ là thứ người như thế a!" Dương phu nhân nụ cười chân thành nói.

"Mẹ, con không phải là ý này!" Thiên Thiên bị mẫu thân đại nhân vô cùng cười ôn hòa làm cho sắp điên.

"Con gấp cái gì? Từ lúc vừa vào cửa chính là một mình con quang quác nói, mẹ cũng còn không nghe thấy Trí Đạc nói chuyện đây." Dương phu nhân đem mũi nhọn chỉ hướng Trí Đạc từ lúc vừa vào cửa đã không nói chuyện nhiều.

Bà từ đầu cũng cẩn thận quan sát người trẻ tuổi này, biểu hiện trên mặt gọn sóng không thịnh hành.

Trí Đạc ở đây lòng cảnh cáo mình, phu nhân cũng không chỉ là một loại thê tử xí nghiệp gia mà thôi, bà ấy là cô cô của Phạm Đế Tư, mặc dù bà đã kết hôn sinh con, nhưng bà trước khi kết hôn ở trong xí nghiệp Phạm thị, đã từng đảm nhiệm chức vị quan trọng, mà địa vị ở Phạm thị cũng rất cao, bất luận nam nữ, đều là nhân vật không thể bỏ qua.

"Phu nhân, xin tin tưởng là con thật lòng đối với Thiên Thiên." Hần mở miệng giọng nói chân thành tha thiết.

Nhìn bộ dáng hần về mặt nghiêm túc câu nệ, nói ra những lời này, thật đúng là thú vị.

Tiểu tử Trí Đạc này thế nào luôn là cái bộ dáng này đây? Người kia sao nghiêm túc, thế nào chống đỡ được cô con gái quý quái kia, người trước người sau hai loại hình tượng đích thực làm con gái động lòng a?

"Tôi không có không tin a." Dương phu nhân chỉ là nghĩ đến tình hình con gái cùng hần chung đụng, cũng không cảm bật cười một tiếng khi khi.

Thật muốn biết bọn họ là chung đụng thế nào, bà tin tưởng theo cá tính Trí Đạc, hần có thể một ngày cũng không nói chuyện, nhưng là Thiên Thiên cá tính quá nóng, đâu có thể nào chịu được hần như thế chứ?

Bất quá nói cũng kỳ quái, thế nào bọn họ mới đi một chuyến Anh quốc, liền phát triển đến loại trình độ này?

Nhất định là con gái bà chủ động, Dương phu nhân trực giác mà nghĩ, tuyệt đối không thể nào là Trí Đạc chủ động, hần quá đề ý thân phận chênh lệch, coi như hần thích Thiên Thiên, cũng sẽ đè nén mình không biểu hiện ra, bất quá Thiên Thiên là con gái bà, nghị lực của con gái mình có không người nào có thể so sánh, nói vậy con bé quần quít chặt lấy một đoạn thời gian mới khiến cho Trí Đạc dao động, a, chơi thật tốt.

"Mẹ!" Thấy mẫu thân không có hình tượng mà bật cười, Thiên Thiên trừng lớn mắt.

"Ở chung một chỗ cùng nhau nha, có cái gì cùng lắm thì?" Bà nghiêng mắt, liếc mắt con gái tròn mắt hốc mồm."Cho là như vậy mẹ sẽ phản đối đây? Thiên Thiên, mẹ con còn không có lạc hậu như vậy, Trí Đạc rất tốt, mẹ không có lý do phản đối các con ở chung một chỗ."

"Có thật không?" Thiên Thiên không thể tin được mà thấp giọng hô.

"Cám ơn phu nhân." Trí Đạc tâm tình kích động mở miệng, hần không có nghĩ đến hần và Thiên Thiên được đồng ý.

"Còn nói phu nhân a! Nên đổi lời nói." Dương phu nhân không nhìn được đối với hần đầu ra đầy mà mắt tròn trắng.

Trí Đạc sững sờ, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì.

"Mẹ!"

"Làm gì? Con đau lòng sao?" Bà lại tròn mắt nhìn con gái một cái, ai! Thật là con gái lớn không dùng được.

"Con. . . . Con nào có? !" Bị mẫu thân nhìn thấu ý định, Thiên Thiên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng mà phủ nhận.

"Không có? Vậy con đem tay Trí Đạc buông ra a!" Dương phu nhân đưa tay chỉ một chút."Vừa vào cửa con liền ôm người ta, thật là tuyệt không ngưng ngưng."

"Mẹ, người đáng ghét !" Thiên Thiên bủi mũi, oán giận nhìn mẫu thân.

"Chớ đáng ghét, mẹ có lời nói với các con, ngồi xuống."

Hai người theo lời ngồi ở trên ghế sa lon đối diện Dương phu nhân, nhưng tay Thiên Thiên vẫn chưa rời đi cánh tay trắng kiện của Trí Đạc.

"Trí Đạc, Thiên Thiên nhà chúng tôi cái gì cũng không biết, cậu nhất định phải cùng con bé ở một chỗ sao?" Dương phu nhân mang theo giọng nghi ngờ hỏi thăm.

Thật ra thì bà cũng không rõ, giống như Trí Đạc thanh niên có một năng lực như vậy, làm sao sẽ thích con gái nũng nịu này của bà đây?

Tuy nói là bọn họ làm cha mẹ là không đúng, bà cũng trông phu Thiên Thiên có một con gái như vậy, từ nhỏ liền nuông chiều con bé, không để cho con bé bị một chút khổ sở, đối với cuộc sống con bé cũng có tất cả hạn chế, cũng may con gái không có bị bọn họ nuôi dạy thành cô gái không có chủ kiến.

"Mẹ!" Thiên Thiên không thể tin được mẫu thân đại nhân thế nhưng nói cô như vậy. "Làm sao mẹ nói như vậy chứ!"

"Phu nhân, Thiên Thiên chẳng qua là không biết được mục tiêu của cô ấy ở nơi nào, con tin tưởng cô ấy rất nhanh sẽ tìm được chuyện mình muốn làm." Trí Đạc đối với cô tràn đầy lòng tin. "Cô ấy cũng không phải là cái gì cũng không biết."

Nghe vậy, Dương phu nhân cảm thấy hứng thú mà nhướng lông mày. Như vậy Thiên Thiên nhà bà, thoát nhìn rất nghiêm túc sao!

"A? Như vậy con bé sẽ tìm được sao?"

"Con sẽ hiệp trợ cô ấy tìm được." Trí Đạc thành khẩn nói.

"Kia theo cậu nói như vậy, chỉ cần là chuyện Thiên Thiên cậu cũng sẽ giúp sao?" Dương phu nhân ánh mắt đột nhiên sáng lên.

Thiên Thiên quá rõ cái ánh mắt đó của mẫu thân đại nhân là đại biểu ý gì, đó là một loại ánh mắt tính toán.

Mặc dù mẹ cô không giao thiệp với thương trường đã lâu rồi, nhưng bảo đao không lão, tâm cơ vẫn thâm trầm như cũ, chẳng qua là bà kết hôn dính vào trang phục không có thuốc chữa, như hiện tại trang phục của bà thành phu nhân thế kỷ trung cổ (thời đại xã hội phong kiến).

"Đúng vậy." Thiên Thiên không còn kịp ngăn cản nữa, Trí Đạc đã gật đầu đáp ứng.

"Như vậy tốt quá, tôi liền đem lời mà nói rõ ràng a." Dương phu nhân hài lòng gật đầu một cái, khóe miệng hướng lên nâng lên. "Thiên Thiên không có huynh đệ, cho nên sản nghiệp Dương gia cuối cùng vẫn là để lại cho Thiên Thiên, bất quá theo như con bé một chút đầu óc buồn bán cũng không có, đem tâm huyết hơn nửa đời người vợ chồng chúng tôi đánh liều mà giao vào trên tay con bé, không bao lâu nhất định bị con bé cho phá sản."

Bà hiểu rõ vô cùng năng lực của con gái thế nào, Thiên Thiên quá thẳng, không thích hợp ở thương trường người lừa ta gạt, mặc dù bà còn không biết tương lai con gái muốn làm cái gì, nhưng bà tin tưởng, có Trí Đạc ở bên người con bé, con bé sẽ không ra cái loạn chết người gì. "Quay đầu lại vẫn là muốn trông phu của con bé thay con bé gánh vác, dù sao cậu cũng không phải là người ngoài, năng lực của cậu tôi hết sức thương thức, tôi lại cảm thấy cậu có thể bắt đầu thích ứng hoàn cảnh Dương thị."

"Chuyện này. . . . ." Trí Đạc không thể tin được lời của Dương phu nhân.

Bà ấy cứ như vậy tin nhiệm hử? Hẳn thậm chí còn chưa có cùng Thiên Thiên kết hôn, sẽ phải để cho hắn bắt đầu đón nhận?

Dương phu nhân tín nhiệm khiến cho trái tim Trí Đạc ấm áp, bà ấy không có phản đối bọn họ, không quan tâm thân phận của hắn chẳng qua là một gã tổng quản nho nhỏ ở Phạm gia, cứ như vậy thành tâm mà tiếp nhận hắn.

"Không có gì này kia a, quyết định như vậy, tôi sẽ cùng cha Thiên Thiên nói chuyện, ông ấy nhất định sẽ thật cao hứng có cậu một trợ thủ đắc lực như vậy." Dương phu nhân có thể suy ra trông phu hưng phấn, ông ấy vẫn muốn một người giống Trí Đạc giống như tay trái tay phải, mấy lần hướng Đế Tư yêu cầu hắn cũng không chịu, hiện tại tốt lắm, cơ hội tới, vợ chồng bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cái người con rể tốt này.

"Nếu như có chỗ con có thể giúp một chút, con nhất định sẽ giúp." Trí Đạc cam kết giọng nói chân thành tha thiết.

"Thật tốt quá!" Dương phu nhân đối với hắn gật đầu mỉm cười. "Trí Đạc, về sau liền đem nơi này thành nhà mình, không cần câu nệ." Bà nghiêm nhiên một bộ dáng nhạc mẫu đại nhân.

"Mẹ, người cùng Đế Tư ca ca cướp người, anh ấy sẽ mất hứng." Thiên Thiên trực giác nói.

"Con rể của mẹ giúp mẹ có cái gì không đúng?" Dương phu nhân hùng hồn nói.

Thiên Thiên mặt đỏ lên. "Chúng con lại còn chưa có kết hôn."

"Trước khi kết hôn chia sẻ một chút thì như thế nào? Con cứ hẹp hòi như vậy, vậy thì con đau lòng ta và cha con ngược đãi chồng tương lai con?" Dương phu nhân hài hước di chuyển.

"Con nào có nói như vậy." Thiên Thiên đỏ mặt tía tai phản bác.

"Mẹ xem con là sợ con cùng Trí Đặc thời gian ước hẹn bị rút lại đi!" Biết con gái không ai bằng mẹ, Dương phu nhân một cái liền đoán trúng tâm tư của con gái.

"Mẹ!" Bị mẫu thân nói trúng, Thiên Thiên đỏ mặt giống như tôm luộc chín chết không có khác biệt.

"Đừng kêu nữa, hôm nay con kêu mẹ mấy lần a? Ngay cả câu đầy đủ đều nói không ra được." Dương phu nhân lắc đầu thở dài. "Thiên Thiên, con động một chút là xấu hổ như vậy, nhìn thấy Khâu tổng quản con phải làm sao đây?"

Trải qua Dương phu nhân nói như thế, trái tim Trí Đặc chấn động, chân mày không tự chủ nhíu lại.

Trước khi lên đường đến Anh quốc, lời của phụ thân dặn dò vẫn còn nói ở bên tai, muốn hắn nhận rõ bổn phận của mình, bọn họ với cao không tới Phạm gia, Dương gia.

"Khâu tổng quản cái gì cũng tốt, chính là quá lạc hậu, quá ngoan cố, nói với ông ấy ba mươi mấy năm, ông ấy vẫn kiên trì chiếu cố Phạm gia làm một gã tổng quản, Phạm gia không ai có thể làm người hầu trừ ông ấy đây." Dương phu nhân nói lời này một chút cũng không giả.

Ở Phạm gia, thế hệ trước nể trọng ông, tín nhiệm ông, giống như cha bà, căn bản là đã đem Khâu tổng quản làm thành con trai ruột mà đối đãi, bất quá Khâu tổng quản lại luôn đem bốn chữ "Lễ không thể bỏ" này giắt bên khóe miệng.

Trẻ tuổi đem hắn làm trưởng bối tôn kính, ngay cả Đế Tư đều chưa từng đối với Khâu tổng quản nói qua một lời nói nặng, còn kính trọng gọi ông một tiếng Khâu thúc.

Mà bà đồng lứa này, đem Khâu tổng quản trở thành loại đại ca tôn trọng.

Bất quá ông chính là lạc hậu rồi, đem tổ tiên lưu lại một chút bộ tôn sùng là khuê cao, cũng thế kỷ hai mươi mốt rồi, vẫn còn tuân thủ cả đời làm nô, quan niệm cả đời là bộc.

"Không nghĩ tới sao, cửa ải chân chính khó không có ở nơi chúng ta, " Dương phu nhân quỷ dị cười một tiếng. "Mà là Khâu tổng quản."

"Không thể nào, Khâu thúc luôn luôn rất thương con, ông ấy cũng sẽ không. . . . ." Lần này ngay cả Thiên Thiên cũng không xác định Khâu tổng quản sẽ phản đối hay không rồi.

"Ông ấy nhất định sẽ phản đối." Trí Đặc chân mày chau càng chắc hơn, hắn khẳng định phụ thân tuyệt đối sẽ không đáp ứng hắn và Thiên Thiên lui tới, thậm chí sẽ buộc hắn cùng Thiên Thiên chia tay, đây là tình hình hắn không thấy vui nhất.

Nếu như. . . . . Đánh một trận có thể khiến cho phụ thân đáp ứng, như vậy hắn nguyện ý đau da thịt lần này, từ sau khi hắn mười tám tuổi cũng không thấy còn bị phụ thân nghiêm nghị mà dạy dỗ qua, nhưng hắn hoài nghi, như vậy là có thể khiến cho phụ thân bớt giận?

"Kia. . . . . Vậy làm sao bây giờ?" Thiên Thiên vẻ mặt buồn thiu nhìn hắn.

"Yên tâm" Trí Đặc nắm chặt tay nhỏ bé lạnh cả người của cô, an ủi cô. "Hết thầy giao cho anh."

"Àn." Cô tín nhiệm gật đầu một cái, hướng hắn lộ ra nụ cười.

Thật là mật ngọt, quả nhiên, con gái lớn không dùng được, Dương phu nhân lắc đầu một cái.

Hì vọng bọn họ có thể được Khâu tổng quản đồng ý, mặc dù đó là một nhiệm vụ không thể nào.

Tóm lại, chúc bọn họ may mắn nữa!

☆☆☆

Tây phục vừa người là ủi đến cẩn thận tỉ mỉ, cái eo đánh thẳng, ánh mắt Khâu tổng quản sắc bén xem kỹ tình huống công nhân làm vệ sinh sửa sang lại, ông xoi mói xem xét một vật một cảnh trên dưới Phạm gia, không cho phép có bất kỳ là không hoàn mỹ, ngay cả đám bụi ai cũng không được bỏ qua.

"Phụ thân." Trí Đặc đi tới bên người phụ thân, cung kính nói, "Con đã trở về."

Khâu tổng quản quay đầu liếc hắn một cái, gật đầu một cái, ứng tiếng. "Trở lại là tốt rồi."

"Con có việc phải nói cho ngài." Trí Đặc ánh mắt nhìn thẳng phụ thân lạnh lùng, trên mặt không sợ hãi chút nào.

Khâu tổng quản mặt không chút thay đổi, lại lấy ánh mắt ý bảo hắn nói, nhưng Trí Đặc không nói gì cùng trong ánh mắt xuất hiện không muốn công khai đàm luận tin tức, khiến cho ông khẽ nhíu mày, ngay sau đó rất nhanh khôi phục.

"Con muốn nói gì?"

Trí Đạc không trả lời vấn đề của phụ thân, chỉ xoay người mở ra bước chân rồi đi.

Khâu tổng quản hồ nghi đầy bụng, nhưng hoàn toàn không có biểu lộ ở trên mặt, quay lại gót chân, đi theo phía sau con trai đi ra đại sảnh.

Hai cha con vừa đi ra khỏi đại sảnh, nhóm người giúp việc phụ trách vệ sinh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Một tòa băng sơn ở bên cạnh áp lực đã rất lớn rồi, hai tòa băng sơn đồng thời xuất hiện, hai bọn họ ngay cả thở cũng không dám thở mạnh một chút, chỉ sợ bị mất lạnh cha con bọn họ đảo qua.

Bất quá hôm nay thái độ Khâu tổng quản nhỏ cùng hắn có chút không giống nhau, mọi người châu đầu ghé tai lẫn nhau kể tai nói nhỏ.

Nhóm người Phạm gia lấy Khâu tổng quản cùng Khâu tổng quản nhỏ tới chia ra hai cha con.

Thật muốn biết cha con bọn họ có chuyện gì tốt để nói, bất quá tất cả mọi người rất rõ ràng, Phạm gia từ trên xuống dưới người nào bát quái cũng có thể hỏi thăm, chính là hai cha con bọn họ bát quái một chút cũng không thể nói, cho nên mọi người vẫn là chấp nhận tiếp tục công việc quét dọn chưa xong.

Hai người đi ra đại sảnh, lướt qua hành lang thật dài, đi tới sân nhà tạo cảnh duyên dáng, ở một gốc cây cao vút lên trời, trăm năm cây già cành mềm tươi tốt mà đứng lại.

"Con muốn nói gì?"

Trí Đạc nấp máy mũi, chống lại ánh mắt nghiêm nghị của phụ thân, hắn thở dài một hơi, mở miệng chậm rãi nói: "Con đối với tương lai có chút bối rối."

"Bối rối?" Khâu tổng quản ánh mắt híp lại. "Lời này của con là có ý gì?" Khẩu khí của ông trở nên nghiêm nghị, bởi vì con trai không ra gì hoang mang.

Chỉ có người không xác định mục tiêu của mình, mới có thể cảm thấy hoang mang.

Mà không có mục tiêu là đại biểu người này lệ thuộc vào, không có chủ kiến cùng không có thành công, ở trong mắt của ông, đây là coi khinh không cách nào tha thứ.

"Phụ thân, con có ý trung nhân rồi, cũng đã lui tới với nhau rồi."

Nghe vậy, Khâu tổng quản nhìn trần trời. "Bạn gái?"

"Đúng vậy." Trí Đạc gật đầu thừa nhận.

Làm cho người ta rất ngoài ý muốn, ông cho là con trai độc nhất cả đời này sẽ là một người độc thân, không nghĩ tới một chuyến Anh quốc trở về, hắn đã có đối tượng lui tới, ông cuối cùng yên tâm.

Vốn là bởi vì theo lời hắn bối rối mà nóng tính dâng lên, bây giờ nghe hắn nói kết giao bạn gái, lửa giận trong lòng kia nhất thời biến mất mất tích.

Nguyên lai là bởi vì kết giao bạn gái mà cảm thấy bối rối, điểm này ông có thể lý giải.

"Tại sao bối rối?" Hắn quan tâm hỏi.

"Con cảm thấy giữa chúng con có khó khăn nặng nề." Trí Đạc đơn giản nói.

"Có người phản đối?"

"Là có người mãnh liệt phản đối." Trí Đạc mở miệng nói lời thăm thía. "Nói con cùng cô ấy không xứng với nhau."

"Không xứng với nhau?" Khâu tổng quản cau mày. "Thế nào là không xứng với nhau?"

"Thân phận chênh lệch." Trí Đạc thật sâu nhìn vào đáy mắt phụ thân.

Quá kỳ quái!

Trí Đạc nói vẫn xoay vòng vòng, không giống nhắc tới trọng điểm, lại nghe lên mỗi điều đều là trọng điểm. . . . . Đợi chút, ông bỏ quên cái gì?

Hắn bối rối, hắn và bạn gái ở giữa khó khăn nặng nề, hơn nữa có người mãnh liệt phản đối bọn họ lui tới, bởi vì thân phận bọn họ không xứng với nhau. . . . .

Tổng hợp tất cả chỗ hắn nói lên trọng điểm, Khâu tổng quản có dự cảm xấu.

"Ý trung nhân của con là ai?" Hắn phát hiện hắn bỏ quên cái đột trọng yếu này, Trí Đạc cũng không có nói cho ông biết gia sản bối cảnh bạn gái, lại trực tiếp nêu rõ tình yêu bọn họ bị phản đối, hắn chưa nói, bày tỏ bạn gái của hắn cũng là người ông quen biết.

Trí Đạc không lên tiếng, chẳng qua là đem tầm mắt chuyển sang hành lang.

Vốn là Thiên Thiên núp ở phía sau cây cột thấy ám hiệu của hấn, khẽ nhô đầu ra, mang theo nụ cười ngọt ngào ngừng đi tới bên cạnh Trí Đặc, thân mật ôm cánh tay của hấn, lễ độ kêu một tiếng, "Khâu thúc, đã lâu không gặp."

Khâu tổng quản thấy biểu tiểu thư xuất hiện ở trước mắt, suy sụp một chút, cũng lập tức hiểu đây là xảy ra chuyện gì.

"Cô!"

"Phụ thân, đây chính là bạn gái con, Dương Thiên Thiên."

"Ta cho là ta đã báo qua cho con!" Khâu tổng quản ầm nhần gầm thét mà xúc động gầm nhẹ.

"Khâu thúc, người có phải không thích con hay không?" Thiên Thiên mặt xụ xuống. "Con biết khi còn bé con rất không hiểu chuyện, nhưng là bây giờ con đã sửa lại."

"Biểu tiểu thư, cái này cùng cô không có quan hệ." Ông an ủi Thiên Thiên.

"Vậy tại sao người phải tức giận đây?" Thiên Thiên không hiểu hỏi. "Nếu Khâu thúc người yêu thích con, vậy con cùng Trí Đặc ở chung một chỗ không được sao?"

"Biểu tiểu thư, cô là cành vàng lá ngọc a!"

"Thiên kim tiểu thư cũng là người a!" Thiên Thiên cảm thấy rất khó xử. "Làm sao người còn gọi con là biểu tiểu thư đây? Gọi con Thiên Thiên chứ." Loại cảm giác này cùng vừa bắt đầu với Trí Đặc quá giống, cô tuyệt không thích.

"Phụ thân, tại sao người phản đối đây?" Trí Đặc không hiểu hỏi.

"Con còn dám hỏi." Khâu tổng quản bây giờ đối với con trai độc nhất tâm tình chỉ có hai chữ tức giận có thể hình dung. "Phạm gia đối với chúng ta ân trọng như núi, làm sao con có thể làm ra chuyện như vậy."

"Con cũng không có bội tình bạc nghĩa." Trí Đặc vì mình biện hộ. "Con sẽ phụ trách đối với Thiên Thiên."

"Mày lấy cái gì phụ trách?" Khâu tổng quản giọng nói bén nhọn. "Mày lấy cái gì chiếu cố biểu tiểu thư? Mày có cái loại đó năng lực sao?"

Lời của phụ thân giống như một cái tát, hung hăng đánh vào trên mặt hấn.

"Hoặc giả mày từ Anh quốc tiếp nhận huấn luyện quân gia, cộng thêm thân phận hộ vệ khiến cho tư cách tổng quản của mày tiền lương tăng cao, nhưng mày cho là bằng về điểm này của mày tiền lương có thể cho biểu tiểu thư cái dạng cuộc sống gì?"

Phụ thân nói không sai, hoặc giả hấn tiền lương có thể khiến cho Thiên Thiên trải qua cuộc sống so với bình thường người dư dả, nhưng so với cuộc sống bây giờ của cô, vậy thì thật là kém quá xa.

Mà hấn, không cho phép mình cho cô hoàn cảnh quá kém, đây là hấn thân là ngạo khí đàn ông, hấn chưa bao giờ phủ nhận mình có ý tưởng đại nam nhân.

"Nhưng mà con không quan tâm a!" Thiên Thiên vội vã nói. "Con một chút không quan tâm những thứ kia."

"Nhưng mà Trí Đặc quan tâm." Khâu tổng quản hiểu rõ con trai của mình.

"Không sai." Trí Đặc gật đầu một cái, hấn vô cùng quan tâm hấn có cho cô một cuộc sống xứng đáng hay không, nhưng hấn tin tưởng, bằng năng lực của hấn hấn tuyệt đối cấp nổi, nhưng phụ thân lại không cho là như vậy.

"Vậy mày còn dám cùng biểu tiểu thư lui tới!" Khâu tổng quản câu kinh trách cứ. "Muốn làm bạn trai biểu tiểu thư, mày cũng phải có bản lĩnh đó, cho nên tao tuyệt đối không đáp ứng." Ông hiểu được bày tỏ lập trường của ông.

"Nói thật hay, làm em rể tôi cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy."

Thanh âm này. . . . . Thiên Thiên kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy phạm Đế Tư mặt cười như không cười hướng bọn họ đi tới.

"Đế Tư ca ca. . . . ."

Hấn tại sao tới lúc này? Hơn nữa. . . . . Hấn tới làm chi a? Thiên Thiên có dự cảm không tốt.

"Khâu thúc nói cực kỳ đúng." Phạm Đế Tư gật đầu khen. "Muốn làm bạn trai nhà Thiên Thiên chúng ta, không có mấy lượng là không được, bằng một phần tổng doanh tiền lương hiện tại của Trí Đặc sợ rằng không nuôi nổi Thiên Thiên nhà chúng ta nha." Hấn giọng nói tỏ khổ nói.

Nghe vậy, Thiên Thiên lập tức sùng mặt lên, hấn căn bản là tới náo loạn, Khâu thúc đã rất khó nói thông, hấn còn ở bên cạnh quạt gió thổi lửa.

"Đề Tư ca ca, làm sao anh nói như vậy? !"

"Anh nói đều là lời nói thật, ngay cả Trí Đạc tự mình cũng không cách nào phản bác." Phạm Đề Tư khẽ mỉm cười.

Thiên Thiên hơi bị nổi dóa, quay đầu nhìn về phía Trí Đạc, lại phát hiện hấn về mặt khác thường, trong lòng không khỏi rung mình một cái.

Thiếu gia sẽ không nói lời như thế, Trí Đạc vô cùng khẳng định, hơn nữa hấn ở bên cạnh thiếu gia lâu như vậy, một chút tập tính của thiếu gia hấn cũng rất rõ, đối với hấn ta nói loại tố khổ này, đả kích, lời nói hà khắc..., tuyệt đối không phải là chuyện thiếu gia làm.

Hấn nhất định có ý đồ.

"Cậu cho rằng chuyện có đơn giản như vậy? Bây giờ quá ngây thơ rồi!" Phạm Đề Tư quý dị cười một tiếng.

Thấy nụ cười kia Trí Đạc đã biết —— hấn quả nhiên có ý đồ!

"Ngay cả thiếu gia cũng nói như vậy, mày còn muốn nói điều gì?" Khâu tổng quản mất thấy thiếu gia cũng bày tỏ ý kiến, ám hiệu con trai một chút.

"Con tuyệt đối sẽ không buông tay." Đây là duy nhất hấn phải nói .

"Cậu tại sao không buông tay?" Phạm Đề Tư ngườì gây sự chất vấn.

"Bằng tôi yêu Thiên Thiên."

Phạm Đề Tư cười lạnh một tiếng "Năng lượng tình yêu ăn cơm được sao? Cậu cấp nổi Thiên Thiên cuộc sống hậu đãi sao?"

"Tôi sẽ làm cho cô trải qua cuộc sống giống như trước đây." Hấn tự tin nói.

"Cậu làm sao?" Phạm Đề Tư tiếp tục thông hỏi.

"Cái này phải hỏi thiếu gia ngài." Trí Đạc phản kích trở về, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào đáy mắt hấn.

Hai người đàn ông này cứ như vậy mắt to trừng đôi mắt ti hí, ai cũng không chịu yếu thế đem ánh mắt dò đi.

"Hai người các anh. . . . ." Thiên Thiên gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, gấp gấp là không biết phải làm thế nào hóa giải hai người đàn ông này đột nhiên đối địch.

"Thiếu gia. . . . ." Ngay cả Khâu tổng quản cũng không hiểu tại sao tình huống sẽ trở nên như thế, tại sao bọn họ giống như hai đầu bò đực một dạng đối với đối phương tràn đầy địch ý đây? Không phải là nói cho tốt sao?

"Khâu thúc, nếu như ngài không phản đối..., chuyện này để cho cháu xử lý, được không?" Phạm Đề Tư hỏi ý kiến Khâu tổng quản.

"Vâng" Thiếu gia cũng lên tiếng, ông cũng không có xen vào.

"Hai người các người đi theo tôi." Phạm Đề Tư nói xong, liền cũng không quay đầu lại rồi đi.

Thiên Thiên mặc dù đầu đầy sương mù, nhưng vẫn là theo phía trước.

Khi tất yếu, cô sẽ liều lĩnh tranh thủ cùng Đề Tư ca ca, tuyệt đối sẽ!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Quân Gia Cứng Nhắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

"Anh rốt cuộc muốn như thế nào đây?" Thiên Thiên tay xách eo, đỏ mặt tía tai đối với Phạm Đề Tư ngồi ở phía sau bàn đọc sách, mặt hứng thú mà găm thét.

"Em chưa bao giờ biết anh là người chán ghét như vậy, bảo bọn em tới làm chi đây? Anh muốn làm cái gì nói nhanh một chút có được hay không? Anh nghĩ rằng thời gian bọn em rất nhiều sao?" Cô còn phải nghĩ biện pháp thuyết phục Khâu thúc đáp ứng bọn họ ở chung một chỗ, không thể tốn hao ở chỗ này chút nào.

"Hóa khí lớn như vậy làm cái gì đây?" Phạm Đế Tư không nhanh không chậm nâng lên chén cà phê khẽ nhấp một cái.

Ai! Quà nhiên còn là cà phê Trí Đạc pha hợp khẩu vị của hân.

"Em hóa khí lớn như vậy. . . . ." Thiên Thiên thật là nhớ hương biểu ca cô vẫn rất kính yêu mà so ngón giữa, bắt quá tốt đẹp chính là nuôi dạy khiến cho cô làm tới loại chuyện thô lỗ này, "Người để cho em hóa khí lớn là anh mà!"

Thiên Thiên nằm mơ cũng không còn nghĩ đến, Đế Tư ca ca luôn luôn thương yêu cô, thế nhưng ở lúc này kéo chân cô!

Khâu thúc đã phản đối, từ sau khi Trí Đạc nói ra chuyện bọn họ đang kết giao, sắc mặt của ông ấy vẫn không có đẹp mắt qua, nhưng mà nếu như Đế Tư ca ca vào lúc này có thể giúp bọn họ nói hai câu, Khâu thúc có lẽ sẽ mềm hoá xuống, sẽ không để cho trường hợp này biến thành như vậy, nhưng hân hết lần này tới lần khác muốn lửa cháy đổ thêm dầu, nói những lời đó cũng ném đá theo.

"Thế nào? Sợ không ai thêm lấy sao?" Phạm Đế Tư mỉm cười nói.

"Đế Tư ca ca, anh ở đây nói gì a? !" Thiên Thiên không thể nhịn được nữa mà rống lên to tiếng.

Đây là cuộc đời cô từ trước tới nay đã làm chuyện không có phong phạm đại gia khuê tú—— đối với biểu ca cô đại hồng đại khiêu (rống to kêu gào).

"Thiên Thiên, anh tin tưởng thiếu gia, hơn nữa, anh nghĩ em hiểu lầm ngài." Trí Đạc đem Thiên Thiên ôm kéo trở về, nhẹ giọng trấn an."Em tỉnh táo một chút, chẳng lẽ em không có phát hiện thái độ Đế Tư thiếu gia vô cùng không tầm thường?"

Nghe hân vừa nói như thế, Thiên Thiên lúc này mới phát hiện thái độ biểu ca quá kỳ quái.

Đế Tư ca ca không phải là loại người đó sẽ lấy thân phận địa vị ý thế hiếp người, cộng thêm hân luôn luôn đem Trí Đạc thành anh em ruột của mình, không có đạo lý sẽ nói những lời kia chê bai hân, trừ phi. . . . .

Thiên Thiên nghĩ thông suốt, cô đề phòng cướp từa như nhìn nụ cười quỷ dị Phạm Đế Tư, để ngừa hân lại làm trò gian xảo.

Phạm Đế Tư ca ca thường thường làm chuyện ra ngoài dự đoán mọi người, tựa như cô ban đầu cũng không còn ngờ tới cô bắt quá cũng lần thứ nhất mang Lục Nhi đi tham gia yến hội Phạm gia mà thôi, biểu ca cô liền khủng bố để mắt tới người ta, ngăn ngừa mấy ngày mò lên giường Lục Nhi, đem cô ấy lừa gạt đến tay.

Thật ra thì cô biết đây là có nội tình, nhưng cô cố ý lựa chọn nhảy qua. . . . .

"Không hổ là Trí Đạc, hiểu rõ mình như vậy." Phạm Đế Tư vui mừng gật đầu.

"Đế Tư ca ca, anh ở đây muốn cái gì?" Thiên Thiên phòng bị hỏi.

"Anh không có muốn cái gì, chẳng qua là đang phiền não cuộc sống em về sau."

"Có cái gì phiền não ?" Thiên Thiên không cảm thấy đây là cái vấn đề lớn gì.

"Phải không? Coi như em có thể chịu được qua cái loại cuộc sống đó mà sống bận rộn, nhưng không thấy được Trí Đạc là có thể chịu được."

"Không sai, tôi không thể nhẫn nhịn được." Trí Đạc đồng ý lời của hân.

Nếu hân lựa chọn cùng Thiên Thiên ở chung một chỗ, hân đã có chỗ lĩnh ngộ.

Thật ra thì có không ít trẻ tuổi nhà xí nghiệp bày tỏ đối với Thiên Thiên, nhưng cô ấy không đáp lại, bất kể điều kiện đối phương có tốt thế nào, tài sản cùng cô xứng đôi như thế nào, Đại tiểu thư cô không muốn chính là không muốn, nhưng hôm nay cô bỏ qua cuộc sống hậu đãi, lựa chọn cùng hân cái này tổng quản nhỏ nhỏ ở chung một chỗ chịu khổ, người xem kịch vui tự nhiên không ít.

Hân dĩ nhiên biết Thiên Thiên có thể chịu khổ, nghị lực lúc cô ở Anh quốc hân đã nhìn ra, nhưng hân vẫn đau lòng, hơn nữa không muốn cô trở thành trò cười cho xã hội thượng lưu .

Nhất định sẽ có thật nhiều người tò mò về cuộc sống của cô cùng hân ở chung một chỗ có phải hay không có thể vẫn như cũ xinh đẹp quyền rũ như vậy, cho nên hân cho Thiên Thiên , chỉ có thể hoàn cảnh tốt hơn so bây giờ, mà không có thể kém hơn nữa, đây là cốt khí của hân .

"A Đế." Lục Nhi khuôn mặt ngái ngủ lim dim mở cửa đi vào.

"Lục Nhi!" Thiên Thiên tròn to hai mắt, nhìn bụng Lục Nhi đã khê đội lên."Bụng của cậu đã nổi lên rồi!"

"Thiên, cậu cuối cùng trở lại." Lục Nhi oán trách nói, "Cậu đi Anh quốc bao lâu mình liền bao lâu không có ra cửa, mình ở nhà thật nhàm chán."

"Lục Nhi, làm sao em tỉnh?" Thấy Lục Nhi hướng mình đi tới, Phạm Đế Tư một lòng cũng hóa mềm, ôn nhu đem cô ôm ở trên đùi.

"Bởi vì anh thật ồn ào." Cô oán giận tròn mắt nhìn đầu sỏ đắc tội quá nhiều cô yên giấc một cái, "Anh ở đây gây khó khăn cho Trí Đạc cùng Thiên Thiên

a?"

"Anh không có." Phạm Đế Tư lập tức giơ hai tay lên thề.

"Rõ ràng là có." Thiên Thiên thanh âm nho nhỏ nói thầm.

"Thiên Thiên nói có." Lục Nhi ngẩng đầu trừng mắt nhìn một cái. "Mặc dù não Trí Đạc chơi rất vui, nhưng anh không thể luôn khi dễ hân."

"Được rồi, lần tới thời điểm anh não cậu ấy sẽ chờ em cùng."

"Này còn kém không nhiều lắm." Lục Nhi hài lòng gật đầu một cái.

Trí Đạc bị lời nói của một đôi vợ chồng này làm cho phải dở khóc dở cười.

"Thiếu gia, Thiếu phu nhân, nói rõ dụng ý của các người đi."

"Trí Đạc, thật ra thì đối với cậu mình vẫn có kế hoạch khác." Phạm Đế Tư quỷ quyết cười một tiếng.

Mới vừa rồi đâu rồi, cái dượng rất thú vị cái rắm kia gọi điện thoại hướng hân khoe ra, nói Trí Đạc tương lai sẽ là con rể của hân, cho nên hân muốn đem người mang đi nữa!

Đùa gì thế! Người Phạm Đế Tư hân đâu có thể nào dễ dàng như vậy bị mang đi, ở cô cô, dượng lợi dụng Trí Đạc yêu đối với Thiên Thiên, hân sẽ cho Trí Đạc trước ký khế ước bán thân, kỳ hạn là cả đời, ối ha ha ha, cả đời a. . . . . Nghe rất tuyệt vời, chỉ cần nghĩ đến dượng giận đến mặt đỏ lên, tâm tình của hân cũng rất tốt.

Quá tốt, hân tuyệt đối sẽ không thua người.

"Kế hoạch?" Trí Đạc cau mày, trực giác kế hoạch của thiếu gia nhất định tuyệt không thú vị, ít nhất đối với hân mà nói.

"Đúng vậy, ta cũng vậy cảm thấy A Đế an bài rất tuyệt a!" Lục Nhi cười nói.

Toàn bộ là nhân tài, vật tận kỳ dụng, an bài này dĩ nhiên ca tụng.

"Cái gì an bài a?" Thiên Thiên tò mò hỏi, cô bây giờ không hiểu nổi Lục Nhi cùng Đế Tư ca ca trong hồ lô bán cái loại thuốc gì?

"An bài xong, giao cho A Đế đi! Thiên, mình hỏi cậu, sang năm chúng ta liền tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp cậu muốn làm gì?" Lục Nhi hỏi.

"Mình à, mình muốn mở một quán cà phê nho nhỏ, có loại cà phê ngồi lộ thiên kia...." Thiên Thiên hí hửng cười nói, trong đầu nghĩ tới cửa tiệm cô muốn bố trí mới thoải mái làm sao.

"Cậu biết pha cà phê sao?" Lục Nhi hoài nghi, cô ngay cả nấu nước sôi cũng sẽ không được, làm sao có thể biết pha cà phê?

"Trí Đạc sẽ từ từ dạy mình, mình tin tưởng danh sư xuất cao đồ, mình nhất định sẽ trở nên giỏi hơn thầy." Thiên Thiên đối với kỹ thuật mình pha cà phê hoàn toàn có tự tin.

"Oa! Không nghĩ tới mới đi Anh quốc một tháng, cậu đối với tương lai đã có kế hoạch." Lục Nhi không khỏi kinh ngạc biến chuyển của bạn tốt.

"Dĩ nhiên rồi! Như vậy còn cậu? Cậu sau khi tốt nghiệp muốn làm cái gì?" Thiên Thiên tò mò hỏi.

"Ồ cũ." Lục Nhi bực mình trả lời. "Dự tính ngày sinh tại sao phải ở thời điểm đó? Ghét!"

Thiên Thiên không khỏi bật cười. "Cậu đây sẽ phải đi trách cha hài tử tại sao không chọn thời gian tốt." Cô nháy mắt ra hiệu ám hiệu.

"Uh, vậy mình cũng hi vọng Trí Đạc chọn thời gian đúng một chút, để tránh cậu đến lúc đó cùng mình một dạng oán trách liên tiếp." Lục Nhi mặt không đỏ hơi thở không gấp phản kích trở về.

Aha! Lúc này đổi thành khuôn mặt nhỏ nhắn Thiên Thiên đỏ hồng.

"Thối Lục Nhi!" Thiên Thiên dĩ nhiên hiểu Lục Nhi chỉ là cái gì, ghê tởm! Cái phụ nữ có thai bất lương này.

"Cái này xin Thiếu phu nhân yên tâm." Trí Đạc một phen nắm bả vai của Thiên Thiên. "Tôi không phải là người lỗ mãng như vậy."

Hân đương nhiên đâu ra đấy sao! Bất quá lời hân nói có ý tứ, không phải là nói Phạm Đế Tư là một người lỗ mãng sao?

Phạm Đế Tư nghe ra hân ám dụ, không khỏi lắc đầu bật cười, Trí Đạc sẽ tố khổ người, thật đúng là làm cho người ta tất cả không nghĩ tới.

Hân hắng giọng nói: "Các người không muốn nghe sắp xếp của tôi sao?"

"Anh nói a." Thiên Thiên vội vả muốn hấn nói.

"Sắp xếp của tôi chứ sao. . . . ." Hấn trầm ngâm, cười quý dị, bằng căn chữ rõ ràng nói: "Khâu Trí Đạc, cậu bị khai trừ."

☆ ☆ ☆

Khâu tổng quản lẳng lẳng đứng, trên mặt không có bởi vì nghe con trai bị khai trừ mà lộ ra một chút tâm tình, chẳng qua là yên lặng tiếp nhận.

"Khâu thúc, cháu hi vọng đây là cháu an bài sẽ không làm người khổ sở." Phạm Đế Tư thở dài."Cháu đây sao làm là vì tốt cho Thiên Thiên, người có thể thông cảm cho con chứ?"

Khâu tổng quản ngoài mặt vẫn bình tĩnh, nhưng nội tâm cũng là ba đào mãnh liệt.

Ông thế nào cũng không nghĩ ra, thiếu gia luôn luôn nể trọng Trí Đạc lại đem hấn khai trừ, con trai không bao giờ là tổng quản của Phạm gia nữa rồi, ông không dám nghĩ về sau sẽ biến thành hình dáng gì.

Trí Đạc từ nhỏ liền đối với thiếu gia nói gì nghe nấy, khi còn bé liền lấy thiếu gia tay trái tay phải làm trở thành mục tiêu không thể thiếu, hấn liều mạng học tập, thật vất vả học có thành tích, nhưng bởi vì tình yêu cùng biểu tiểu thư mà số mạng gặp phải đui việc .

"Thiếu gia đã hạ quyết định, không nên nói qua tôi."

"Cháu đây là tôn trọng ngài, Khâu thúc, cháu vẫn đem ngài là trưởng bối mà kính trọng." Cha mẹ hấn khi hấn còn rất nhỏ đã qua đời rồi, hấn từ nhỏ liền theo gia gia cùng Khâu thúc sống cùng nhau, lớn lên.

Ở đây mất hấn, Khâu tổng quản không chỉ là quản gia mà thôi, sự hiện hữu của hấn tựa như một dạng phụ thân.

Đáng tiếc a! Khâu tổng quản vẫn kiên trì một bộ truyền thống kia, mặc cho hấn nói toạc miệng cũng không dùng, hai người phụ tử bọn họ cũng một dạng, đối với tất cả yêu cầu của hấn nói gì nghe nấy, lại cứ đối với thân phận này chết tâm lưu ý.

"Thiếu gia đây là muốn tôi chết."

"Khâu thúc, ngài vẫn là như cũ." Phạm Đế Tư lắc đầu bật cười."Khi Trí Đạc trở về, xin ngài chớ trách móc cậu ấy nặng nề."

"Vâng" Khâu tổng quản cung kính trả lời.

"Về sau trong nhà còn phải dựa vào ngài, Khâu thúc." Phạm Đế Tư hơi áy náy cười.

"Đây là việc tôi phải làm." Khâu tổng quản vẫn trả lời đầu ra đấy.

"Oh, đúng rồi, Khâu thúc, cháu thiếu chút nữa đã quên nói cho người biết một chuyện." Phạm Đế Tư như nghĩ đến cái gì đột nhiên mở miệng."Cháu giải trừ chức vụ tổng quản của Trí Đạc, lại cho hấn một cái công việc khác."

"Công việc? !" Khâu tổng quản kinh ngạc mà tròn to mắt, hấn không nghĩ tới thiếu gia còn thay Trí Đạc an bài công việc, này làm người bất ngờ .

"Đúng vậy, mới làm việc chức danh là . . . . ." Phạm Đế Tư lần nữa nâng lên môi cười."Phụ tá đặc biệt cho cháu."

Khâu tổng quản nghe vậy sững sốt. Này. . . . ."

"Từ hôm nay trở đi, hấn không phải là tổng quản nhỏ của Phạm gia, cũng không giúp cháu xử lý công sự lè tẻ nữa, hấn ở công ty phải có một gian phòng làm việc riêng, tất cả quyết sách (quyết định sách lược) hấn cũng trực tiếp hướng cháu phụ trách, hơn nữa hấn mỗi đàm thành một món Case, con cũng cho hấn rút ra lời là nắm phần trăm." Phạm Đế Tư nói xong cao hứng. "Theo năng lực của Trí Đạc, con muốn hấn nhanh có thể một mình đảm đương một phía, hơn nữa sau khi hấn thu vào, con muốn để cho Thiên Thiên qua cuộc sống giàu có không phải là việc khó, Khâu thúc, người có thể lĩnh hội đi? Con để cho Trí Đạc vào công ty là vì tương lai Thiên Thiên mà suy nghĩ."

Mới là lạ, thật ra thì hấn đã sớm muốn đem Trí Đạc lừa gạt đến công ty giúp hấn, đây bất quá là cái cơ hội mà thôi, hơn nữa hấn còn lập tức cùng Trí Đạc ký hợp đồng, để ngừa cô cô, dượng nham hiểm cướp người.

Bất quá, coi như bọn họ tới giành, Trí Đạc cũng vẫn là người của hấn, ha ha ha!

"Thiếu gia, chuyện này. . . . ." Tại sao ông có cảm giác bị thiếu gia lừa gạt?

"Cho nên Khâu thúc, người cũng đừng phản đối bọn họ nữa." Phạm Đế Tư lời nói thành khẩn nói: "Trí Đạc dù sao cũng đối với Thiên Thiên nhà chúng cháu phụ trách đi! Cũng không thể ăn xong rồi liền phui mông một cái đi, ngài nói có đúng không?"

"Cái gì? !" Khâu tổng quản ánh mắt tròn thật lớn."Trí Đạc hấn. . . . . Hấn. . . . ." Hấn không nghĩ tới con trai đã cùng biểu tiểu thư phát triển ra quan hệ thân mật như vậy.

"Khâu thúc cũng không muốn cháu trai của ngài lưu lạc bên ngoài đi?" Phạm Đế Tư cố ý ờ lơ nhân gia để ý nhất là nhược điểm này mà giẫm lên.

"Tôn Từ!" Khâu tổng quản cũng rút ra khẩu khí, oh trời! Tôn Từ. . . . . Tâm ông cũng muốn bay.

"Đúng vậy a, Tôn Từ." Phạm Đế Từ cười trộm liên tiếp."Cháu có việc đi trước, Khâu thúc, chúng ta hôm nào tán gẫu tiếp."

Khi Phạm Đế Từ xoay người rời đi đi tới hành lang thì liền nhìn thấy Trí Đạc lấy ánh mắt "Thật phục người" nhìn hấn.

"Gian thương."

Phạm Đế Từ đối với hấn nhường lòng mảy."Tôi cho tới bây giờ đều không phủ nhận."

Nghe hấn trả lời như vậy, Trí Đạc không khỏi bật cười.

"Oh, cậu cười!" Phạm Đế Từ thấy không chớp mắt, hấn còn là lần đầu thấy Trí Đạc cười.

Thật kỳ diệu!

Thời điểm hấn cười trên mặt sẽ xuất hiện hai má lúm đồng tiền, lập tức, vẻ mặt hấn nghiêm túc liền nhu hòa giống như người đại nam hài trẻ tuổi, đẹp trai làm cho tâm người xúc động.

Phạm Đế Từ nghiêm trọng hoài nghi, Thiên Thiên biểu muội hấn chính là bị nụ cười của hấn cho điện ngất .

"Thiếu gia cũng là người bướng bỉnh." Trí Đạc lắc đầu bật cười, cử chỉ của thiếu gia khiến cho hấn nghĩ đến Thiên Thiên, giống nhau quý quái, bọn họ không hổ là biểu huynh muội tình cảm cực tốt.

"Cuộc sống thích thú, cậu sớm muộn sẽ biết ." Phạm Đế Từ vỗ vỗ bờ vai của hấn sau đó rời đi.

Trí Đạc hít một hơi thật sâu, mới bước vào trong đại sảnh đối với phụ thân.

"Phụ thân." Hấn nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Con tới đây." Vẻ mặt Khâu tổng quản đã không hề nghiêm túc nữa, hai tay ông run rẩy, ngữ điệu không kín đáo giao phó, "Cố đối đãi tốt biểu tiểu thư."

Nghe vậy, Trí Đạc không khỏi nhủ mảy, không nghĩ tới phụ thân tốc độ mềm hoá nhanh như vậy."Con nhất định."

"Con dù sao cũng đối với người ta phụ trách."

"Con hiểu."

Hai cha con đối lời nói lâm vào một hồi trầm mặc.

Thật lâu, Khâu tổng quản mới cổ họng thông mở miệng, "Các con lúc nào thì đem hôn sự xử lý?"

Quá nhanh đi! Trí Đạc giương mắt to nhìn."Con tính đợi Thiên Thiên tốt nghiệp sẽ bàn lại."

"Phải không? Sẽ không kịp hay không. . . . ." Khâu tổng quản tự mình lẩm bầm.

"Cái gì không còn kịp nữa?" Hấn không hiểu hỏi.

"Con làm chuyện gì tốt trong lòng mình rõ ràng." Khâu tổng quản tức giận trách cứ.

Trí Đạc nhớ lại mới vừa rồi thiếu gia nói cùng phụ thân, thanh âm không khỏi mắng ở đáy lòng, cái người kia luôn luôn khôn khéo nói gạt phụ thân, hơn nữa còn là nói láo sứt sẹo như vậy.

Hấn sẽ không hiểu được ngửa tay sao?

Bất quá theo như cái này thì, phụ thân hấn vô cùng muốn ném thử niềm vui thú vui về chuẩn bị ôm cháu.

"Phụ thân, ngài quá lo lắng, con muốn trong thời gian ngắn sẽ không để cho ngài làm gia gia." Trí Đạc hiện tại dám cùng phụ thân nói giỡn.

"Vậy thì tốt." Khâu tổng quản vẻ mặt rất phức tạp, tuy là thở phào nhẹ nhõm, rồi lại có chút mất mát.

Trí Đạc khẽ mỉm cười."Nhưng cơn nghĩ cũng có thể sẽ không quá lâu." Hấn trở về hỏi Thiên Thiên một chút là được, tính toán lúc nào thì để cho phụ thân hấn làm gia gia, dĩ nhiên không phải là hiện tại, hấn chỉ là vì tương lai mà hỏi thăm.

Trí Đạc sau khi thấy phụ thân nghe hấn nói câu nói kia, vẻ mặt mặc dù vẫn như cũ nghiêm túc nhưng mang theo chút mừng rỡ.

"Các con trẻ tuổi chuyện chính các con quyết định, cha bắt kẻ ." Khâu tổng quản bỏ lại những lời này sau đó xoay người đi, lưu lại Trí Đạc một người

đứng ở đại sảnh nhìn bóng lưng ông đi xa.

Hắn nhất định là nhìn lầm rồi, bởi vì bước chân cha tại sao thoát nhìn có chút nhẹ nhàng?

A! Có lẽ là nội tâm ông cao hứng , nhưng hắn hạn chế đã quen, nhất thời không cách nào đem tâm tình biểu hiện ra.

Nhất thời, hắn hiểu được tâm tình phụ thân . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chàng Quân Gia Cứng Nhắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kết thúc

Đèn thủy tinh xinh đẹp treo rủ xuống treo ngược ở phía trên đại sảnh, phát ra màu vàng chói mắt, các tân khách trang phục lộng lẫy dự tiệc, cười nói tốp năm tốp ba, uống sâm banh thượng đẳng người hầu bàn đưa tới cùng rượu đỏ năm xưa, hoặc là thưởng thức chút thức ăn đầu bếp Phạm gia tỉ mỉ chế biến tinh xảo.

Hôm nay là ngày Phạm Đế Tư cùng La Lục Nhi kết hôn, hôn lễ long trọng mà đơn giản khiến cho chính thương giới coi trọng, rồi rít tới trước chúc mừng đối với cô dâu chú rể, hơn nữa là mong đợi đời thứ tư Phạm gia ra đời.

Khâu Trí Đặc thân là phụ tá đặc biệt của Phạm Đế Tư, từ khi bắt đầu hắn vừa tiếp nhận chức vị này, Phạm Đế Tư liền đem cái nhiệm vụ lớn này giao cho hắn —— hôn lễ Đại thiếu gia Phạm gia, hắn tự mình chuẩn bị, kế hoạch, trừ danh sách tân khách cùng với áo cưới hắn không có nhúng tay vào, quá trình từ đồ ăn căn bản đến nghi thức, đều là hắn một mình ôm lấy mọi việc .

Trận tiệc cưới này mặc dù đơn giản, lại hết sức tinh xảo, Trí Đặc yêu cầu hoàn mỹ, ngay cả thức ăn hôm nay cũng là hắn cùng với đầu bếp thương thảo hơn một tuần lễ mới quyết định , khiến cho yến hội hôm nay hoàn hảo.

Từ trên mặt về mặt các tân khách nhìn ra, Trí Đặc biết hắn thành công.

"Trí Đặc, cậu đem hôn lễ làm được tốt như vậy, thời điểm chờ đến phiên cậu có thể hay không so hiện tại hoàn mỹ hơn?" Tân khách tò mò hỏi.

Trí Đặc cùng Thiên Thiên lui tới tin tức đã truyền ra ngoài, không còn là bí mật, tất cả mọi người tò mò hắn là Phò mã tương lai Dương gia, lúc nào thì muốn đem công chúa Dương gia lấy về nhà?

"Đó là dĩ nhiên." Trí Đặc chuyện đương nhiên nói."Hôn lễ của mình dĩ nhiên phải hoàn mỹ hơn."

"Phải không? Vậy tôi mong đợi hôn lễ của cậu đó!" Tân khách cười ha ha vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Trí Đặc ở bên trong đại sảnh đi dạo, thỉnh thoảng cùng khách hàng trên phương diện làm ăn có lui tới chào hỏi, ngay cả chánh phủ cao cấp hắn cũng đều chiếu cố đến, nhưng mà. . . . . Thế nào hắn ở trong đại sảnh tới lui đi không dưới mấy chục chuyến, cũng không thấy Thiên Thiên?

Cô hôm nay không phải là dâu phụ sao? Thế nào như vậy lại chạy đi.

"Thiếu phu nhân, Thiên Thiên đâu?"

"Gọi ta Lục Nhi nha!" Lục Nhi mặc lụa trắng xinh đẹp biau môi, không vui cái chính."Làm sao cậu luôn không đổi được miệng a?"

"Đây là thói quen quanh năm, tôi rất khó đổi." Ngay cả thiếu gia nhiều lần muốn hắn đổi gọi hắn ta Đế Tư, hắn chính là không mở miệng được.

Trừ thời điểm bọn họ bởi vì công việc gây gổ ra, hắn sẽ vô cùng tức giận hô lên tên đầy đủ của thiếu gia, mà lúc này thiếu gia cũng sẽ không cho phép hắn, hai người luôn là làm cho long trời lở đất.

Lục Nhi trợn mắt một cái."Cô ấy nói trong đại sảnh không khí quá kém, muốn đi sân nhà hóng mát một chút, cậu đi đem cô ấy gọi về đến đây đi, bọn ta chút nữa muốn đem hoa cô dâu ném cho cô ấy."

"Tôi đi tìm cô ấy." Trí Đặc vừa được biết Thiên Thiên ở sân nhà trong, lập tức xoay người hướng phòng bếp đi tới, mở ra cửa ngầm, dọc theo hành lang đi tới sân nhà.

Ở trong sân nhà tràn đầy cây tường vi mùi hương nồng nặc, Trí Đặc đi tuần tra mọi nơi tìm bóng dáng Thiên Thiên.

Đột nhiên, lông mao trên lưng dựng đứng, trực giác sau lưng có người, hắn xoay người muốn chế phục đối phương, nhưng mùi thơm quen thuộc xông tới khiến cho hắn thu hồi thể công, đôi chặt mà ôm.

"Anh quá bận rộn a." Thiên Thiên dùng giọng oán trách nói. "Hơn nửa ngày cũng không trông thấy anh."

Thật ra thì cô đã có một tuần lễ không nhìn thấy hắn.

Kể từ khi hắn đón nhận an bài của biểu ca, sau tiến vào xí nghiệp Phạm thị làm việc, hắn liền loay hoay xoay quanh, mỗi ngày cùng biểu ca làm thêm giờ đến nửa đêm canh ba, hại cô cùng Lục Nhi đều bị chồng ruồng bỏ.

Bọn họ sau khi trở về từ Anh quốc, không hẹn hò qua, ngay cả hai ngày cuối tuần nghỉ ngơi hắn cũng bận rộn công việc, thật là tức chết cô.

Bởi vì cha cô không cam lòng Trí Đặc để cho Đế Tư ca ca đưa đi, đơn giản chỉ cần muốn hắn nhận một chức vụ chủ nhiệm nghiệp vụ, mặc dù là tiểu chủ quản, nhưng lượng công việc trên tay lại nhiều đến làm cho người ta muốn khóc, cô thật oan ức hận những công việc này cướp đi thời gian dư thừa của hắn.

Hắn rõ ràng có thể không mệt như vậy, làm cho cô một cuộc sống hậu đãi, liệu mạng thức đêm làm thêm giờ, nhìn thấy tâm cô quá đau.

"Em là dâu phụ cũng không nên chạy loạn?" Nhìn trên người cô mặc tiểu lễ phục màu xanh biển, thiết kế thấp ngực nửa lộ bộ ngực hình dáng duyên dáng của cô, mặc dù chiều dài lễ phục đến mắt cá chân, nhưng lại chiều cao xiên đến bắp chân, hắn vừa nhìn liền đỏ mặt.

Trí Đặc thanh tho chất vấn: "Tại sao mặc bại lộ như vậy?" Nếu như hắn biết cô chọn lễ phục dâu phụ là loại này kiểu dáng, hắn tuyệt đối sẽ không để cho cô mặc thân lễ phục xuất hiện ở trước mặt tân khách.

"Câu dẫn anh a!" Thiên Thiên đối với hắn háp dẫn cười một tiếng. "Như thế nào a, tiên sinh, không có động lòng?" Cô vén làn váy lên, lộ ra hai đùi trắng nõn thon dài.

"Như em mong muốn." Hắn ôm cô, động tình mà hôn sâu môi cô đang cười.

Xa cách quá lâu, đây đối với tình yêu cuồng nhiệt của bọn họ mà nói là cực hình.

Xa cách hôn hết sức kích tình, hôn hôn, nguyên gốc nói với tương tư hôn thay đổi chất.

Thiên Thiên thờ hào hên, chống đỡ cái trán của hắn, hơi thở không yên hỏi: "Anh còn phải trở lại bên trong không?"

"Không, phụ thân anh sẽ xử lý chuyện phía sau." Hắn cùng với cô một dạng hơi thở không yên mà thờ hào hên, dọc theo cô kêu gọi tỏa cốt một đường hôn đến rất tròn phôi bày bên ngoài.

Ai! Định lực của hắn thật là lui bước.

"Váy thì tốt quá." Thiên Thiên hoan hô.

"Còn em? Không vào đi đón hoa cô dâu?" Hắn bên hôn bên hỏi.

"Không muốn, em hiện tại chỉ muốn ở chung một chỗ với anh." Thiên Thiên to gan đề nghị. "Đi gian phòng anh, có được hay không?"

Trí Đặc bật cười. "Chỉ có phòng anh mới sẽ không bị quấy rầy đến, này đương nhiên được."

"Nhưng là em có một nan đề." Thiên Thiên muốn nói lại thôi: "Anh có thể giúp em giải quyết hay không?"

"Cái vấn đề khó khăn gì?"

"Chân em nhũn ra rồi, không nhúc nhích, anh ôm em." Cô bị hắn hôn toàn thân như nhũn ra, đầu gối cũng muốn chống đỡ không nổi.

Trí Đặc nghe vậy sững sờ, ngay sau đó cười ha ha.

"Không thành vấn đề, việc rất nhỏ." Hắn một phen ôm eo ôm lấy cô, bởi vì tay nhỏ bé của cô như loại rắn nước ôm cổ hắn, sau đó hắn mở ra bước chân, hướng phía sau phòng nhỏ cách xa nhà chính đi tới.

Nơi đó là phòng vị trí chỗ ở của hắn, giờ phút này trong đại sảnh tiếng người ồn ào, không ai sẽ chú ý tới bọn họ biến mất mà tìm kiếm bọn họ, bọn họ phải cần là một không gian riêng an tĩnh không bị quấy rầy.

"Đi? Trí Đặc cùng Thiên Thiên thế nào không thấy?" Phạm Đế Tư một thân áo bành tô màu trắng, vóc người cao lớn cho nên càng thêm xuất sắc, khiến người chú ý.

Hắn mới vừa cùng khách hàng tán gẫu xong trở lại bên cạnh Lục Nhi, kỳ quái thế nào ngay cả Thiên Thiên cái dâu phụ này cũng không trông thấy.

"Thiên Thiên nói cô ấy muốn đi hóng mát một chút, mà Trí Đặc đi tìm cô ấy trở lại đón hoa cô dâu em vút." Lục Nhi cười nói.

Phạm Đế Tư kinh ngạc tròn to mắt. "Cái gì? Em để cho Trí Đặc đi tìm Thiên Thiên trở lại?"

"Đúng vậy a, có cái gì không đúng sao?" Lục Nhi kỳ quái hỏi.

"Không có gì không đúng." Phạm Đế Tư khẽ mỉm cười. "Chẳng qua là thôi rồi, anh nghĩ em không cần chờ Thiên Thiên trở lại mới ném hoa cô dâu, cô ấy nhất định không tới nhận."

"Tại sao? !" Lục Nhi tròn to mắt.

"Bởi vì cô ấy căn bản sẽ không trở lại." Phạm Đế Tư nhướn lông mày, hướng bà xã nháy mắt. "Trí Đạc cùng cô ấy ở chung một chỗ."

"Nha. . . . ." Lục Nhi biết, lộ ra hiểu ý cười một tiếng. "Cũng tốt, dù sao bọn họ gần đây cũng không có thời gian hẹn hò."

Phạm Đế Tư khẽ mỉm cười, hẳn dĩ nhiên biết, bởi vì không khéo, hẳn đúng là một trong đầu số khiến bọn họ không thể hẹn hò, hắc!

Trong đại sảnh này đầu bắt đầu ném hoa cô dâu, phái nữ chưa lập gia đình giành thành một đoàn, khách quý dự hội đùa giỡn tại chỗ.

Còn mặt bên kia, cách nhà chính Phạm gia đoạn khoảng cách trong phòng nhỏ, đang trình diễn tiết mục kích tình ham muốn.

Ánh trắng xuyên thấu qua bắn vào bên trong cửa sổ, Trí Đạc cởi ra lễ phục trên người Thiên Thiên làm cho người nghĩ thế nào, kinh ngạc ở dưới lễ phục không mảnh vải che thân.

Hắn bỏ qua lễ phục, lấy ác hổ bỏ nhào dề có tư thế nhào tới cô, âm thầm ở đáy lòng nhắc nhở mình, tuyệt đối không thể để cho cô mặc đồng phục bại lộ như vậy rồi, đơn giản là làm cho người tội phạm sao!

Mà bây giờ, hắn đang hoàn toàn nhìn thấy, nhiệt liệt mà tội phạm. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chàng Quân Gia Cứng Nhắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.